This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

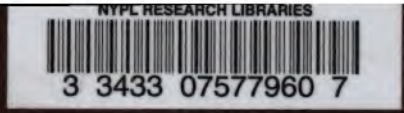
NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07577960 7

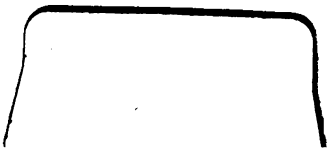

O. T.

original Roman i to Dele,

af

H. C. Anderſen.

Første Deel.

Kjøbenhavn 1836.
Paa Universitetsboghandler C. A. Reitzels Forlag.
Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

O. T.

original Roman i to Dele,

af

H. C. Anderſen.

Første Deel.

Kjøbenhavn 1836.
Paa Univerſitetsboghandler C. A. Reitzels Forlag.
Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

Kadetten, der bliver Officeer, Disciplen, som bliver academisk Borger, Læredrengen, der bliver Svend, Alle kjende de, i større eller mindre Grad, denne Vingernes Løsnen, denne Hoppen over Artiumsgjerdet ind paa Philosophiens Carrouselplads. Alle hige vi efter en større Bane, bruse afsted som Floden, der taber sig i Havet.

Det er første Gang den ungdommelige Sjæl ret føler sin Frihed, og den føler den altsaa dobbelt; den higer efter at virke, den fatter sit Jeg, det er jo prøvet og ikke fundet for let; den eier endnu alle Barnets ufkuffede Drømme. Ikke Kjærligheds Lykke, ikke Begeistring for Kunst og Videnskab, electriserer saaledes alle Nerver, som dette: nu er jeg Student!

Denne Livsens Foraarsdag, paa hvilken Skolens Isdække sprænges, Forhaabningernes Træ skyder Knop, den varme Friheds Sol skinner, indtræffer hos os, som bekjendt, i October Maaned, just som Naturen taber sit Løv, som Aftenerne begynde at blive mørkere, og tungere Vinterskyer trække sammen, ret som vilde den lære de Unge: „Eders Vaar, som Examen føder, er kun Drømme! nu begynder det just at see alvorligt ud!„ men det tænker den lykkelige Ungdom ikke paa, og det ville vi ikke heller, men glæde os med de Glade, og netop besøge deres Kreds. I en saadan er det vor Fortælling tager sin Begyndelse.

II.

I Tiden, naar Kilte vi gaae,
Een vel i Jylland, i Fyen vel en anden,
For vor Erindring skal Ruſen da staae —
— Mere livlig og munter
Neppe der kommer en Dag.
Carl Bagger.

Det var 1829, hen i October Maaned. **Examen artium** var endt. En Deel unge Studenter vare ſamlede til Aften hos een af deres Kammerater, en attenaarig Kjøbenhavner, ſom Forældrene lode gjøre Examensgilde for ſig og de nye Venner. Moder og Søſter havde arrangeret Alt paa det nydeligſte, Faderen givet en prægtig Viin fra Kjælderen, Studenten ſelv, der her var **rex convivii**, ſørget for Tobak, ægte Oronoco-Kanaſter. Men hvad Piber angik, da hed det paa Indbydelſen, der naturligviis var ſkrevet paa Latin, at enhver maatte bringe ſin med.

Selſkabet, der beſtod af 21 Perſoner, og det var kun de intimeſte Venner, var allerede ſamlet. Omtrent en Trediedeel af disſe var fra Provindſerne, de Andre derimod Kjøbenhavnere.

„Den gamle Fatter Homerus ſkal ſtaae midt paa Bordet!“ ſagde en af de livligſte, i det han tog ned af Kakkelovnen en Gibsbüſte, ſom han ſatte paa det dækkede Bord.

„Jo, han har nok drukket, ligeſom de andre Poeter!“ ſagde en ældre. „Giv mig een af dine Stilebøger,

Ludvig! saa skal jeg klippe ham en Krands af Drue-blade, efterſom vi ingen Roſer have og jeg heller ikke kan klippe diſſe!

„Jeg vil begynde Libationen!“ udbrød en tredie. “**Favete lingvis**!” og nu kaſtede han en Knivſod Salt hen over Büſten, medens han tillige hævede Vinglaſſet, for at gyde nogle Draaber over Büſten.

„Behandl ikke min Homerus, ſom en Ore!“ ud-brød Værten, „Homerus skal have Hædersplads midt imellem Bollen og Krandſekagen! han er juſt min Poet! det var ved ham jeg fik **laudabilis et quidem egregie** i Græſken! nu ville vi drikke hverandres Skaal! Jørgen skal være **magister bibendi** og saa synge vi “**gaudeamus igitur**” og “**integer vitæ**”.

„Degnen med Cardinalhatten maa være Forſanger!“ udbrød een af Provindſialerne, i det han pegede paa en rødmuſet Knøs.

„O, nu er vi ikke Degn længer!“ ſagde denne leende. „Ripper Du op, ſaa faaer Du ogſaa dit gamle Skolenavn: Røgſprutten!“

„Ja, men det er en deilig Hiſtorie!“ ſagde denne. „Ham kaldte vi Degnen, fordi hans Fader var Degn; det var nu ikke ſaa vittigt! men om Hatten var det me-get godt; thi den lignede en Cardinalhat. Jeg fik mit Navn paa en lyſtigere Maade!“

„Han boede ved Siden af Skolen,“ begyndte den

Anden, „altid, naar vi havde Friqvarteer, kunde han ſmutte ind til Sit; ſaa tog han en Dag Munden fuld af Tobaksrøg, for at ſætte os den lige i Anſigtet; men da han, med de opſpilede Kinder, kom ind i Gangen, var Qvarteret ude og vi inde i Claſſen; Rector ſtod endnu i Døren, ſaa turde han ikke ſlippe Røgen, og vilde luſke ſig ind. „Hvad har han der i Munden!“ ſpurgte Rector, men Philip kunde ikke ſvare, uden at Røgen maatte futte ud. „Naa, maaber han!“ ſagde Rector og gav ham en paa Siden af Hovedet, ſaa Røgen ſpruttede ud af Næſe og Mund. Det ſaae deiligt ud! Rector ſelv blev ſaa fornøiet, at han ſlap for **Notabene!**“

“Integer vitæ!” faldt Forſangeren ind, og ſmukt harmoniſk fulgte de andre Stemmer. En ung Kjøbenhavner viſte derpaa ſit dramatiſke Talent, ved ganſke ſkuffende at tale efter Academiets Profeſſorer, og gjengive diſſes Eiendommeligheder, dog paa en ſaa godmodig Maade, at det ſelv vilde have moret de Paagjældende. Nu fulgte Skaaler: **“vivant omnes hi et hæ!”**

„Den bedſte Piges Skaal!“ raabte driſtigt een af de lyſtige Brødre.

„Den bedſte Pige!“ gjentog et Par af de Yngre og ſtødte Glas imod Glas, medens Blodet ſteg dem op i Hovedet over deres Kjækhed, thi de havde endnu aldrig tænkt paa et elſket Væſen, men det ſkulde nu være ſaa raſkt. Rundſangen begyndte, hvori hver ſkulde nævne For-

navnet paa den Elſkede, og viſnok greb hveranden et ud af Luften, men Enkelte udtalte ogſaa et med nogen Hjertebanken. Samtalen blev livligere; de foreſtaaende militaire Øvelſer, den ſmukke Uniform, Optagelſen i Studenterforeningen, Fornøielſerne der, Alt var af ſtor Interesſe; men den kommende **philologicum** og **philosophicum**, ja om disſe blev der ogſaa talt, der ſkulde man viſe ſig i Latinen.

„Hvad ſynes De!" ſagde een af dem, „om vi ſkifteviis ſamledes een Gang om Ugen hos hinanden, og holdt Diſputeersvelſe? Men der maa da ikke tales et danſk Ord. Det kan blive ypperligt!"

„Jeg er med!" gjentog Flere.

„Der maa ordentlig ſkrives Love!"

„Ja, men vor bedſte Latiner, Kronjyden, Otto Thoſtrup, maae vi have med! han ſkrev ſin Stil paa Hexameter!"

„Han er ikke inviteret her i Aften!" udbrød Sidemanden, den unge Baron Vilhelm fra Fyen, den eneſte Adelsmand i hele Selſkabet!"

„Otto Thoſtrup!" ſvarede Verten. „Ja, han er viſnok en flink Fyr, men han ſeer ſaa ſtoragtig ud. Han har noget i ſit Væſen, ſom ſlet ikke behager mig. Fordi han fik ni **præcæteris**, ere vi Andre da ikke Sinker!"

„Ærgerligt var det dog!" udbrød en anden, „at han ſkulde faae det ene **non** i Mathematik. Han var ellers

blevet indkaldt! nu maa han kun ærgre sig over de mange brillante Characterer!"

„Ja, og han er god i Mathematik!" tilføiede Vilhelm. „Der var noget Vrøvleri med det Skriftlige! det var Opsynsmandens Skyld! jeg veed' ikke hvorledes, men Thostrup er saa rasende hæftig, kan reent glemme alle Omstændigheder; han blev gal i Hovedet og gik sin Vei, der kom kun et Stykke reent Papir op fra ham, og det var da Nul, som det Mundtlige ikke kunde hiælpe op høiere, end til Non. Thostrup er bestemt en herlig Fyr! vi have gjort en Tour sammen med Dampskibet fra Helsingør til Kjøbenhavn, og ved det Skriftlige sad vi ved Siden af hinanden, paa den Dag nær vi havde Mathematik, da var jeg neden under. Jeg synes just godt om ham, paa Stoltheden nær, og den maa man vænne ham af med!"

„Hr. Baron," sagde Naboen, „jeg er af deres Mening. „Skal vi drikke Dus."

„Vi ville allesammen drikke Dus iaften!" sagde Værten, „det er saa flaut, at Kammerater og gode Venner sige De!"

"**Evoe Bacchus!**" jublede de lystige. Glassene fyldtes, man bøiede sin Arm om Naboens og tømte Skaalen, medens Enkelte istemte: "**dulce cum sodalibus!**"

„Sig mig, hvad Du hedder?" spurgte een af de Yngre sin nye Dus-Broder.

„Hvad jeg hedder," svarede denne, „jeg hedder, paa eet Bogstav nær, ligesom Baronen!"

„Baronen!" udbrød en Tredie, „ja, hvor blev han af?"

„Der staaer han og sladdrer ved Døren; vil han tage Glasset! nu have vi Andre drukket Dus!"

Glassene hævede sig, den unge Baron lo, klinkede og raabte til dem rundtom: „Du, Du!" men der laae dog noget tvunget i hele Maaden, som dog intet af de unge Gemytter lagde Mærke til, mindre gjorde sig Tanke over, at hans pludselige Trædentilbage, medens den første Dusdrikken fandt Sted, maaskee ene og alene var for at undgaae den. Men snart igjen var han En af de meest overgivne, lovede enhver, som vilde studere Theologie, skulde blive Præst paa hans Gods, naar han fik det under Hænder, og foreslog derpaa, at de latinske Disputeer-Øvelser skulde begynde hos ham, og det den første Fredag som kom, men at Otto Thostrup skulde med, — at sige, dersom han vilde — han var en rask Student og hans Ven, de havde jo reist sammen og begge været Naboer ved det grønne Bord.

Mellem dem, som tidligst gave deres valete amici! var Baronen; en Deel vilde endnu ikke forlade den lystige Kreds. Ude paa Gaden var allerede ganske stille, det var deiligt Maaneskin. I de fleste Huse var Alt til Ro, kun i en enkelt Etage saae man endnu Lys, de fleste Folk sov, ja flere, end Pligten tillod det; saaledes sad der en sælle

Hyrekudsk høit paa Karreet-Sædet og nød, med Tommen snoet om Hænderne, den forønskede Hvile, udenfor et Huus, hvor han ventede paa sit Herskab. Vilhelm (vi ville herefter nævne den unge Baron kun ved hans Fornavn) kom alene gjennem Gaden. Vinen havde opvarmet det nordiske Blod, — det flød desuden aldrig langsomt; hans ungdommelige Sind, overgivne Lune og Glæden fra det lystige Selskab, han havde forladt, tillod ei heller, at han gik saa stille forbi denne sovende Endymion. Hurtigt fik han det Indfald at aabne Karreetdøren og springe derind, trak nu Glasset ned og raabte med stærk Stemme: „kjør til!" Kudsken foer op af sin velsignede Søvn og spurgte ganske befippet: „hvorhen?" Uden at betænke sig, raabte Vilhelm: „Skibet paa Vestergade. Kudsken kjørte; men paa Halvveien fik Vilhelm Døren op igjen, gjorde dristigt et Spring ud, og Vognen foer afsted. Den holdt ved Vertshuset Skibet. Kudsken steg ned og aabnede Karreetdøren; der var slet ingen derinde, han stak Hovedet ind i Vognen for ret at overtyde sig derom, nei, der var tomt! „besynderligt!" sagde Karlen, „kan jeg have drømt det? Men jeg hørte jo ganske tydeligt der blev sagt: kjør til Skibet! Gud bevar' os, nu vente de mig!" og han foer op paa Bukken og jog igjen tilbage.

Imidlertid var Vilhelm kommet til sit Hjem i Vingaardstræde, havde aabnet Vinduet i den smukke Nat, og saae ud over den øde Kirkegaards Plads, som Bou-

tikerne indeſlutte; ſove havde han ingen Lyſt til, ſkjøndt Alt i Gaden, lige til Vægteren, ſyntes at nyde denne Gudsgave. Vilhelm tænkte paa det lyſtige Aftenſelſkab, paa ſit Eventyr med den ſtakkels Hyrekudſk, tog derpaa Violinen ned af Væggen og begyndte at ſpille nogle Variationer.

Efternølerne fra det hæderlige Rusgilde, lyſtigere, end da Vilhelm forlod dem, kom nu vandrende gjennem Gaden. Een af dem jodlede ſmukt, og ingen Vægter viſte ſig, ſom forſtyrrende Princip. De hørte Vilhelms Violin og kjendte Spillemanden.

„Spil os en Francaiſe, Du deroppe!“ raabte De.

„Men Vægteren —?“ hvidſkede en af de mindre modige.

„Død og Pølſe, der ſidder han!“ udbrød en Tredie, og pegede paa en ſovende Gjenſtand, der hvilede Hovedet op til en ſtor Trækaſſe udenfor de lukkede Boder.

„Han er ſalig!“ ſagde den første. „Havde vi bare den ſtærke Islænder her, han ſkulde ſnart faae ham hængt op ved Bandeleret paa en af Jernkrogene. Det har han gjort før! han har Heſtekræfter. Han tog ſaadan en Gripomenus, ret ſaa nydeligt om det Smalle af Livet og hang ham ved Beltet op paa en af Krogene ved Veierboden. Det har ſeet deiligt ud. Der hang Vægteren og peeb ad de Andre. Den første, der kom, blev

ſtrax hængt op ved Siden og ſaa løb Islænderen, mens de to blæſte Duetter!"

„Hør, tag fat!" raabte en af de lyſtige Brødre, i det han hurtigt aabnede Trækasſen, hvor kun en Pind holdt Laaget til. „Lad os faae Vægteren her ned, han ſover jo, ſom en Heſt!"

Dieblikkelig havde fire fat paa den Sovende, der rigtignok vaagnede herved, men han var alt i Kasſen. Laaget fløi til og et Par af Vennerne ſprang ovenpaa, medens Pinden blev ſat for. Vægteren inde i Kasſen greb ſtrax fat paa ſin Pibe og udſtødte den meeſt hjerteſkjærende Lyd. Hurtigt trak hans Plageaander ſig bort, dog ikke længer, end at de kunde høre Piben og ſee, hvad der vilde ſkee.

Nu kom Nabovægterne til.

„For en Ulykke! hvor er Du?" raabte de og fandt nu Stedet.

„O, Gud hjælpe mig!" raabte han derinde. „Luk mig ud, luk mig ud! jeg ſkal jo raabe!"

„Du har nok faaet lidt over Tørſten, Kammerat!" ſagde de Andre. „Er Du faldet i Kiſten, ſaa lig der, din So!" leende forlode de ham.

„O de Kjeltringer!" ſukkede han og arbeidede forgjæves paa at faae Laaget op. Kiſten væltede om ved hans voldſomme Beſtræbelſer. Nu traadte de unge Mennesker frem, og ſom forbauſede over hele Hiſtorien, den han

maatte fortælle, lode de sig bevæge til at aabne Kassen, men kun paa den Betingelse, at han skulde holde Gaden reen for de andre Vægteres Indblanding, medens de dandsede Francaise efter Vilhelms Violin.

Den arme Mand kom ud af sit Fængsel og maatte nu smukt staae Skildvagt, medens de stillede sig op til Francaisen. Vilhelm blev opmuntret til at give dem en, og Dandsen begyndte; men der manglede een Dandser. En skikkelig Borgermand kom i det samme forbi. Den af Herrerne, som stod uden Dame, nærmede sig ham med komisk Ærbødighed, og bad ham om at tage Partie.

„Jeg dandser aldrig!" sagde Manden leende og vilde bort.

„Ja," svarede Kavaleren. „De maa alligevel gjøre mig den Fornøielse! ellers faaer jeg jo ikke dandset!" tog ham derpaa om Livet og Dandsen begyndte, enten den gode Mand vilde eller ei.

„Vægteren bør have en Mark af os hver!" sagde de, da Francaisen var endt. „Han er en brav Mand, som holder Orden i Gaden, saa man kan faae sig en Dands!"

„Det er honette Folks Børn!" sagde Vægteren til sig selv, medens han fornøiet stak Pengene i sin Skindpung.

Alt var igjen stille paa Gaden, ogsaa Violinen taug.

III.

Wer blickt in meines Herzens Schattenreich?
A. v. Chamisso.

Vi hørte i det Foregaaende nævne en ung Student, Otto Thoſtrup, en ſlink Fyr med ni præ cæteris, ſom Kammeraterne ſagde, men ogſaa med en Stolthed, ſom han ſkulde vœnnes af med. Vi ville ikke gjøre hans Bekjendtſkab ved de omtalte Diſputeersvelſer, ſkjøndt man der maatte faae Agtelſe for den gode Latiner; ikke i ſtort Selſkab, hvor hans ſmukke Udvortes, det talende melancholſke Blik, maatte gjøre ham intereſſant; ikke heller i Hofparterret, ſom man for Spøg, i den ſidſte Tid, har kaldet Hjertets Side i Parterret, ſkjøndt hans der faa, men træffende Bemœrkninger, vilde viſe os en ung Mand med megen Aand; vi ville første Gang ſøge ham hos Vennen, den unge Baron Vilhelm. Det er i Begyndelſen af November, vi finde dem begge med Piben i Munden; paa Bordet ligger Tibul og Anakreon, ſom de læſe ſammen til den foreſtaaende **philologicum.**

I Vœrelſet ſtaaer et Fortepiano med en Mœngde Muſicalier, paa Vœggen hœnge Weyſes og Beethovens Portraiter, thi vor unge Baron er muſikalſk, ja Componiſt ovenikjøbet.

„See nu have vi da der igjen den velſignede ſeie Taage!“ ſagde Vilhelm, „den kan ordentlig ſmages derude. Hjemme var den min Peſt, her londoniſerer den kun Byen!“

„Jeg kan godt lide den!“ ſvarede Otto. „Mig er den en gammel Bekjendt fra Veſtervovov! det er ligeſom om den bragte mig Hilſener fra Havet og Sandklitterne!“

„Jeg gad nok ſeet Veſterhavet, men boe der, det maatte Fanden gjøre! hvilken Kjøbſtad ligger Deres Bedſtefaders Gaard nærmeſt?“

„Lemvig!“ ſvarede Otto. „Vil man ret ſee Veſterhavet, maa man op i Thiſted og Hjørring Amt; jeg har reiſt der, beſøgt Familien i Børglum-Kloſter og desuden gjort kortere Reiſer. Aldrig glemmer jeg en Aften, ja, det var et Uveir! ſligt har man ei Begreb om inde i Landet. Jeg reed med en af vore Karle, jeg var kun en Dreng, en vild Krabat; vi vare mellem Sandklitterne, da Stormen begyndte. Det ſkulde De have ſeet! Sandet gjør langs Stranden høie Banker, ſom dæmme mod Havet; de ere nu beplantede med Klittag og Marehalm, men faaer Stormen Hul, ſaa gaaer det Hele! Det fik vi at ſee. Det var en arabiſk Sandflugt og Veſterhavet broite, ſaa det kunde høres milevidt. Det ſalte Skum fløi os med Sandet ind i Anſigtet!“

„Det maa være herligt!“ udbrød Vilhelm, og

hans Øine funklede. „Jylland er dog den meeſt romantiſke Deel af Danmark! Jeg har ret faaet Intereſſe for det Land, ſiden jeg læſte Steen-Blichers Noveller. Jeg ſynes, det maa have meget tilfælles med de ſkotſke Lavlande! og der er jo Zigeunere?"

„Kjeltringer kalde vi dem," ſagde Otto med et uvilligt Træk om Munden. „De ſvare til Navnet!"

„Fiſkerne paa Kyſten ere nok heller ikke bedre! lade de endnu fra Prædikeſtolen bede vor Herre om Stranding? ſlaae de endnu de Skibbrudne ihjel?"

„Jeg har hørt vor Præſt, der er en gammel Mand, fortælle, at i de førſte Aar han kom i Embede, maatte han i Kirken bede, at ſkulde Skibe ſtrande, det da maatte ſkee i hans Diſtrict; men jeg har aldrig hørt det. Hvad man ellers fortæller om at de ſlaae ihjel, ja, — Havgaſſerne*) ere ikke blødhjertede Folk, men ſaavidt gaaer det heller ikke i vor Tid. Der døde en gammel Bonde deroppe; om ham fortalte de rigtignok, at han i ondt Veir havde bundet en Lanterne under Bugen paa ſin Heſt og derpaa ladet den gaae frem og tilbage ved Stranden, for at den fremmede Skipper, ſom ſeilede derude, ſkulde troe, det var et Skib, ſom krydſede, og at han altſaa endnu var et godt Stykke fra Land; ſaaledes gik da mangen en Seiler til Grunde; men ſee, det er Hiſtorier fra Thiſted Amt, og før

*) Dette Navn bruges ſkjemteviis om Kyſtbeboerne.

mine Jagtagelſer begyndte; det er fra den gyldne Tid, da man i den forfaldne Fiſkerhytte kunde efter ſaadan en god Stranding finde ægte Schawler, lidt ſøſlaaede kun, benyttede ſom Sengeomhæng. Støvler og Skoe bleve ſmurte med den fineſte Pomade. Faaer de nu ſligt, vide de bedre at ſætte det om i Penge. Strandkommisſairerne paſſe paa; nu ſkal det være en ſand Kobberalder deroppe!"

„De har da ſeet en Stranding?" ſpurgte Vilhelm med ſtigende Intereſſe.

„Vor Gaard ligger kun en halv Miil fra Havet. Hvert Aar, paa denne Tid, naar Taagen, ſom i Dag, faldt paa, og Stormene begyndte, ſaa gik det lyſtigt til. I mit Vildſkab, ſom Dreng, og under et eensformigt Liv, kunde jeg ordentlig længes derefter. Paa en Reiſe til Børglum Kloſter oplevede jeg en Storm. I Morgenſtunden var det ganſke blikſtille, men graat, og vi fik et Slags Fata Morgana. Et Skib, endnu ikke kommet frem over Horizonten, viſte ſig derude, men var vendt om med hele Takkelagen, Maſten ned og Skroget op. Det kalder man Dødningſkibet, og naar det ſees, er man vis paa et Uveir og en Stranding. Op ad Formiddagen begyndte det ogſaa at lufte, og inden en Time var det en ordentlig Kuling. Havet brummede ganſke artigt! vi kjørte op mellem Klitter og Miler, de ſee ud ſom Høie og Dale ved Vintertid; men her er det ikke Snee, der ſmelter, her kommer aldrig et grønt Straa; hiſt og her

ſkinner en ſort Pæl frem, det er en Stump af et Vrag, hvis Hiſtorie man ikke kjender. Hen paa Eftermiddagen blev det da en Storm, ſom den jeg prøvede, da jeg og Karlen reed mellem Klitterne. Vi kunde ikke kjøre længere, og maatte derfor tage ind i en af Boderne, ſom Fiſkerne havde reiſt ſig mellem de hvide Miler. Der bleve vi, og jeg ſaae en Stranding, jeg glemmer den aldrig! En Amerikaner laae ikke et Bøsſeſkud fra Land. De kappede Maſten; ſex, ſyv Mand klyngede ſig faſt til den ude i Vandet! O, hvor de gyngede i det ſprøitende Skum! den tog Fart op mod Kyſten; tilſidſt hang kun tre Mand ved, den kaſtedes op paa Land, men Søen, der gik tilbage, rullede den med ſig, den knuſte Arme og Been paa dem, ſom klyngede ſig faſt, knuſte dem, ſom Ørme. Jeg drømte om det flere Nætter. Bølgerne ſlyngede Skroget af Skibet høit op, hvor man ellers kjørte, og borede det ned i Sandet. Da vi ſenere reiſte ſamme Vei tilbage, var For- og Bagſtavn borte, man ſaae ligeſom to ſtærke Plankeværk, Veien gik derimellem. Endnu kjører man tvertigiennem Skroget!"

„Derovre maa jo ethvert poetiſk Gemyt blive en Byron!" ſagde Wilhelm. „Paa mine Forældres Gods have vi ikke uden Idyller; hele Fyen er en Have. Vi beſøge hinanden paa Herregaardene, hvor det gaaer lyſtigt til, dandſe med Bønderpigerne til Høſtgilde, tage paa Jagt i Skoven, og fiſke paa Indſøerne. Det eneſte Triſte

vi have, er en Lidenskabelighed, og af romantiske Characterer, en lille puklet Spillemand, en klog Kone og en ærlig Skolemester, der endnu, som Jeronimus, fuldt og fast troer, at Jorden er flak, og at man jo maatte falde Fanden i Vold, dersom den dreiede sig.

„Jeg elsker Jyllands Natur!“ udbrød Otto. „Det aabne Hav, den brune Hede og det buskede Moseland! De skulde see Vildmosen i Vendsyssel, det er en Strækning! næsten altid svæver den vaade Taage over dens utilgjængelige Midte, som ingen kjender. Det er ikke 50 Aar siden, den endnu var Opholdssted for Ulve. Ofte kommer der Brand derude, Svovlstofgasset gjennemtrænger den, milevidt kan man see Ilden!“

„Alt det skulde min Søster Sophie høre!“ sagde Vilhelm. „De vilde gjøre Lykke hos hende! den velsignede Pige! hun er det bedste Hoved hjemme, men hun holder af Effect. Hun er forfalden til Hoffmann og Victor Hugo. Byron har hun hver Nat i Sovekammeret. De var istand til, ved at fortælle hende om den jydske Vestkyst, Heder og Moser, at faae hende til at gjøre en Reise derover. Man skulde heller ikke troe, vi havde saa romantiske Situationer i vort eget Land!“

„Hun er deres eneste Søster?“ spurgte Otto. „Nei!“ svarede Vilhelm „jeg har to; Louise hedder den anden. Hun er nu en ganske modsat Characteer; jeg veed

ikke, hvilken af dem man maa holde meest af. Har De ingen Søskende?" spurgte han Otto.

„Nei!" svarede denne, med det forrige uvillige og halv veemodige Træk. „Jeg er eneste Barn. Der er stille og eensomt oyre i mit Hjem; jeg har kun min Bedstefader levende. Han er en rask, stærk Mand, men af de alvorlige Folk. Han læste Mathematik med mig, det kan han tilgavns. Præsten lærte mig Latin, Græsk og Historie; men i Religionen havde jeg to, som toge sig af mig, Præsten og min gamle Rosalie. Hun er en god Sjæl. Hvorofte drillede jeg hende ikke, var kaad, næsten ond. Hun holdt dog saa meget af mig, hun var mig Moder og Søster, hun gav mig Religion, ligesaa godt, som Præsten, skjøndt hun er katholsk. Fra min Faders Barndom har hun været, som et Slags Gouvernante, i Huset. De skulde see, hvor veemodigt hun smilte, naar hun hørte mig i Geographie, og vi da læste om hendes kjære Schweits, hvor hun var født, om Sydfrankerige, hvor hun engang, som Barn, havde reist. Den jydske Vestkyst maa ogsaa tage sig mager ud oven paa disse Lande!"

„Men hun kunde jo have gjort Dem katholsk! der skulde dog aldrig hænge lidt ved?"

„Rosalie var en fornuftig gammel Pige; hendes Lærdomme kunde Luther selv være bekjendt. Hvad der

er helligt for Menneskets Hjerte, bliver ogsaa helligt i hver Religion!"

„Men at bygge Altere for Madonna!" udbrød Vilhelm, „at tilbede En, som ei engang Bibelen gjør til en hellig Person, det er dog lidt for galt! og saa al det Brøvl de have for med Røgelse og Klokkeringning! jo jeg kunde have Lyst at slaae Hovedet af Paven og hele Clereſiet! sælge Aflad —? Men det maa ogsaa være Folk, der ret troe paa det! jeg vil ikke engang tage Hatten af for Madonna!"

„Da vil jeg! og i mit Hjerte bøie mig for hende!" svarede Otto alvorligt!

„Tænkte jeg det ikke nok! hun har gjort Dem catholsk!"

„Paa ingen Maade! jeg er saa god en Protestant, som De; men hvorfor skulde vi ikke agte Christi Moder? hvad Catholicismens Ceremonivæsen, Aflad og alle disse Præste-Tilsætninger angaaer, er jeg med at kappe Hovedet af alle, som saaledes nedværdige Gud og den menneskelige Forstand. Men i meget ere vi ubillige. Vi glemme saa let det første og store Bud: elsk din Næste, som Dig selv! vi ere ikke tolerante. Blandt vore Fester have vi een for de hellige tre Konger, den holdes endnu af Menigmand; men hvad have disse Konger gjort? de knælede for Christi Krybbe, derfor hædre vi dem. Guds Moder har derimod ikke en Festdag! ja Mængden smiler selv ved

Navnet! — Vil De blot roligt høre mit simple Raisonnement og vi skulle blive enige. De vil tage Hatten af, og bøie Dem for Madonna. Kun to Tilfælde ere tænkelige: Christus har enten ganske været et Menneske, eller, som Bibelen lærer os, et guddommeligt Væsen; jeg vil nu antage dette sidste. Han er Gud selv, der paa en os ubegribelig Maade fødtes af Jomfrue Maria. Men da maatte hun være det reneste, det fuldkomneste qvindelige Væsen, da Gud fandt hende værdig at føde Sønnen den Enbaarne; hun bliver da saa hellig, som et Menneske kan blive det, og vi maae bøie os dybt for den Rene, den Ophøiede. Jeg antager, at Christus var et Menneske, som vi, ellers kan han, efter min Tro, ikke opfordre os til at efterligne sig; det var heller ikke stort, som Gud at gaae en legemlig Død imøde, hvor han kunde banlyse hver Smerte. Var han nu kun Menneske, født af Maria, da bør han dobbelt beundres, da maae vi knæle for hans store Aand, hans oplysende og trøstelige Lære. Men kunne vi da glemme, hvormeget Moderen har virket ind paa Barnet, hvor ophøiet og dyb hendes Sjæl har været, hun, som først talte til hans Hjerte. Vi maae agte og ære hende! Overalt hvor hun i Skriften træder frem, see vi et Exempel paa Ømhu og Kjærlighed; med hele sin Sjæl hænger hun ved Sønnen. Husk, hvorledes hun ængstedes og søgte ham i Templet, husk hendes milde Bebreidelse. Mig har altid Sønnens Ord klinget haarde.

„Det er Østerlænderens stærke Udtryk!“ sagde min gamle Præst. Frelseren var streng, streng, som han maatte være det! alt da laae Strængheden mig i hans Ord! hun var ganske Moder; hun var det da, som da hun græd paa Golgatha. Ære og Agtelse fortjener hun af os!“

„Men det har hun da ogsaa!“ svarede Vilhelm og tilføiede med et Smiil, i det han slog ham paa Skulderen, „De er jo nærved, paa romersk-catholsk Viis at sætte Moderen over Sønnen! gamle Rosalie har gjort Proselyter! De er dog en halv Katholik!“

„Det er jeg ikke!“ svarede Otto, „og vil ikke være det!“

„See Tordenskyen trækker!“ lød det nede fra Gaarden, den smukke neapolitanske Folkemelodie naaede Vennernes Øre. De traadte ind i Sideværelset og aabnede et Vindue. Tre fattige Drenge stode dernede i Regn og Ruskt og istemte Sangen. Den største var fjorten eller femten Aar, hans dybe raa Stemme syntes mere ved Regn og Slud, end ved Alder, at være bragt til Styrke og Dybde. De smudsige, vaade Klæder hang i Laser om Kroppen; Taflerne paa de nøgne Fødder, og Hatten, hvis Pul var riet fast med hvid Traad, vare Luxusartikler; de to andre Drenge havde hverken Sko eller Hat; men i Klæder vare de dog hele og rene. Den yngste syntes sex til syv Aar, hans sølvhvide Haar kontrasterede med det brune Ansigt, de mørke Øine og de lange, sorte Øienhaar.

Hans Stemme klang, som en lille Pigrs, saa fiin og blød mod de to Andres, som Høst-Aftenens Luftninger mod det ublide Novembervejr.

„Det er en deilig Dreng!“ udbrøde Vennerne paa eengang.

„Og en yndig Melodie!“ tilføiede Otto.

„Ja, men de synge falskt!“ svarede Vilhelm, „den ene synger en halv Tone for lavt, den anden en halv Tone for høit!“

„Ja, det kan jeg Gud skee Lov ikke mærke!“ sagde Otto. „Det klinger smukt! og den Lille kunde blive en Sanger! Stakkels Unge!“ tilføiede han alvorligt. „Bare Fødder, vaad til Skindet, og saa faaer den Store ham vel til at drikke Brændevin. Stemmen gaaer maaskee inden en Maaned. Saa er den Nattergal død!“ Hurtigt kastede han et Par Skilling ned, indsvøbte i et Papir.

„Kom op!“ raabte Vilhelm og vinkede. Den største af Drengene fløi, som en Pil, men Vilhelm sagde, at det var den mindste meent. De andre stode udenfor Døren, den Lille traadte ind.

„Hvis Søn er Du?“ spurgte Vilhelm. Drengen taug og slog forlegent Øinene ned. „Naa, Du skal ikke blive undseelig. Du er af godt Blod, kan man nok see paa Dig! er Du ikke din Moders Søn? Jeg vil give Dig nogle Strømper, og hilledød! her er et Par

Støvler, som ere mig for smaae; drukner Du ikke i dem, skal de være dine! men nu maa Du synge!" han satte sig ved Claveret og slog an. „Naa, hvor bliver Du af?" udbrød han lidt uvilligt. Den Lille saae mod Jorden.

„Hvad? græder Du? eller er det Regnen, som staaer Dig i de sorte Dienhaar?" sagde Otto og løftede hans Hoved iveiret. „Vi ville jo ikke gjøre Dig uden godt. Der har Du endnu en Skilling fra mig!"

Den Lille blev endnu temmelig ordknap; alt hvad man fik at vide var, at han hed Jonas, og at hans gamle Bedstemoder holdt saa meget af ham.

„Her har Du Strømper!" sagde Vilhelm, „og see her, en Kjole med Floiels Krave, høilovlig Ihukommelse. Støvlerne! — Du kan vist faae begge Been i den ene. See det er saa godt som to Par at skifte med! Lad see!"

Drengens Øine straalede af Glæde; han trak Støvlerne paa, Sokkerne kom i Lommen, og den hele Bylt op under Armen!

„Men Du maa synge en Vise for os!" sagde Vilhelm, og den Lille begyndte den gamle Sang af Fruentimmerhaderen: „Ei paa Kupido man kan lide!"

Det levende Udtryk i de mørke Øine, Drengen selv i de vaade, fattige Klæder, de store Støvler og med Bylten under Armen, havde noget saa characteristisk, at var det malet og Maleren havde kaldet Billedet: Amor paa

Vandring, vilde enhver have fundet den lille Gud træffende, uagtet han ikke var blind.

„Den Dreng og den Stemme kunde der blive noget af!“ sagde Vilhelm, da den lille Jonas, nok saa glad, med de to andre Drenge havde forladt Huset.

„Stakkels Barn!“ sukkede Otto. „Jeg er ordentlig bragt i slet Humeur derved. Det ryster mig saa forunderligt, naar jeg seer Elendighed og Genie samlet. Der kom engang til vor Gaard i Jylland en Mand, som blæste Rørfløite og slog tillige paa Bækken og Tromme, en lille Pige stod ved Siden og spillede Triangel. Jeg kom til at græde derover; det uskyldige Barns Ulykke følte jeg, uden at begribe den. Jeg var selv kun en Dreng!“

„Han saae saa komisk ud med de store Støvler, at jeg blev lystigt og ikke alvorligt stemt. Synd er det ellers, at saa ædelt Blod, som man strax seer han er af, saa kjøn en Unge, skal blive en raa Klods, og den smukke Stemme gaae over i saadant et Brøl, som det den anden lange Laban opvartede os med. Hvo veed, om ikke den lille Jonas kunde blive den første Sanger paa den kongelige danske Skueplads! ja, fik han Dannelse paa Sjæl og Stemme, hvo veed? Jeg kunde have Lyst at prøve derpaa; hjælpe Een frem i Verden, før jeg endnu selv kom ret i Trit!“

„Blev han født til Tigger,“ sagde Otto, „da lad

ham leve og døe som Tigger, og ikke faae Begreb om noget høiere. Det er bedre, det er ønskeligere!"

Vilhelm satte sig til Claveret og spillede en af sine egne Compositioner. „Det er svært!" sagde han. „Enhver spiller ikke det!"

„Jo simplere, jo smukkere!" svarede Otto.

„I Musik maa De ikke tale med!" svarede Vennen. Den forstaaer De dem ikke paa! italienske lette Operaer er det let at lave!"

Ud paa Aftenen skiltes Vennerne ad. I det Otto tog sin Hat, hankede det paa Døren, Vilhelm lukkede op. Der stod udenfor en gammel, fattig Kone, med et blegt skarpt Ansigt; hun holdt en lille Dreng ved Haanden, det var Jonas; altsaa et Besøg af ham og Bedstemoderen.

De andre Drenge havde solgt baade de Støvler og Klæder, han fik. De skulde dele, paastode de. Denne himmelraabende Uretfærdighed havde bragt den gamle Bedstemoder til strax at gaae med den lille Jonas til de to gode Herrer og fortælle, hvor lidet den stakkels Dreng havde faaet af det, som de dog ene og alene havde forundt ham.

Vilhelm talte om Drengens smukke Stemme, og meente at han kunde gjøre sin Lykke ved Theatret; men da maatte man ikke nu lade ham trave barbenet om i Regn og Slud.

„Men derved bringer han en Skilling hjem!" sagde den Gamle. „Det seer hans Fader og Moder paa, og

Skillingen kan man altid bruge.“ Ellers havde ogsaa hun tænkt paa at faae ham anbragt ved Theatret, men det skulde være ved Dandsen, for der fik de frit Sko og Strømper at dandse med, og disse kunde de da ogsaa løbe med hjemme. Det var allerede nogen Fordeel.

„Jeg vil lære Drengen Musik!“ sagde Vilhelm, „han kan imellem komme til mig!“

„Og saa faaer han vel lidt Gammelt, gode Herre!“ sagde Bedstemoderen, „en Skjorte og en Vest, som det kan falde sig.“

„Bliv Du Skrædder eller Skomager!“ sagde Otto alvorligt og lagde sin Haand paa Drengens Hoved.

„Han skal være et Genie!“ sagde Vilhelm.

IV.

Juletid,
Af Sneer var Skoven saa glimrehvid.
Oehlenschlägers Helge.

Vi lade igjen nogle Uger glide hen, det var lille Julesdag, der bringer os den smukke Julefest. Vi finde begge Vennerne paa en Spadseretour.

Beskriv for en Sydbo et Land, hvor Jorden synes bedækket med det reneste Marmor fra Carrara, hvor

Træernes Grene ligne hvide Coraller, overſaaede med Diamanter, og dertil en Luft ſaa blaa, ſom Syden eier den, og han vil ſige: det er i et Feeland. Kunde Du da pludſeligt føre ham fra hans mørke Cypreſſer og Olietræer til Norden, naar den friſke Snee ligger paa Jorden, naar den hvide Riimfroſt har puddret Grenene og Solen ſkinner fra den blaa Himmel, da vil han gjenkjende Skildringen og kalde Norden et Feeland.

Det var denne Pragt, Vennerne beundrede. De ſtore Træer paa Caſtelsvolden ſyntes cryſtalliſerede imod den blaa Luft. Sundet var endnu ikke lagt til, Skibe glede forbi med udſpændte Seil, i den røde Aftenſol. Den ſvenſke Kyſt ſyntes at være rykket nærmere, man kunde ſee de enkelte Huſe i Landskrone. Det var ſmukt, derfor var der ogſaa mange Spadſerende paa Volden og Langelinie.

„Sverrig ſynes ſaa nær, at man kunde ſvømme derover!“ ſagde Vilhelm.

„Den Tour blev for lang!“ ſvarede Otto, „men jeg gad nok boltre mig derude i det blaa, dybe Vand!“

„Hvor det forfriſker En!“ ſagde Vilhelm, „naar Vandet ſpiller op om Kinderne! mens jeg var hjemme, ſvømmede jeg altid i ſtore Belt. Ja, De er nok en halv Fiſk, naar De kommer i Vandet!“

„Jeg?“ gjentog Otto og taug, men begyndte derpaa med en Slags Forlegenhed, ſom var ham fremmed, man

skulde troe det var ham ubehageligt at tilstaae en Mangel. „Jeg svømmer ikke!"

„Det maa læres til Sommer!" sagde Vilhelm.

„Der er meget, der skal læres!" svarede Otto, „Svømning bliver nok det sidste." Han vendte sig nu pludselig mod Castellet og blev staaende. „See dog, hvor melancholsk og stille!" sagde han og ledte igjen Samtalen hen paa, hvad der omgav dem. „Skildvagten ved Fængselsbygningen gaaer saa roligt op og ned; Solen skinner paa hans Bajonet. Hvor det minder mig om et nydeligt Digt af Heine; det er som om han skildrede denne Fæstning og denne Soldat, men i Sommervarme, man seer det lyslevende, som her, Geværet 'glindser i Solen, og Digteren ender saa gribende: „ich wollt' er schösse mich todt!" — Her er romantisk smukt! til høire den levende Promenade og Udsigten over Sundet, til venstre den øde Plads, hvor de militaire Forbrydere blive skudte og tæt derved Fængselet med Bjælkepalissader. Solskinnet kommer neppe ind af disse Vinduer. Dog kan Fangen vist see os, som spadsere paa Volden!"

„Og misunde os vor gyldne Frihed!" sagde Vilhelm.

„Maaskee spotter han den!" svarede Otto. „Han er bundet til sit Kammer og den lille Gaard bag Bjælkeplankeværket; vi ere bundne til Kysten, kunne ikke med Skibene flyve ud i den store, dellige Verden. Vi have ogsaa Lænke om Benet, kun at vor er lidt længere end

Fangens; men det ville vi ikke tænke paa! lad os gaae ned, hvor de ſmukke Damer vandre!"

„For at ſee og ſees!" udbrød Vilhelm. "Spectatum veniunt; veniunt spectentur ut ipsæ," ſom Ovid ſiger!"

Vennerne gik ned af Volden.

„Der kommer jo min Elev, den lille Jonas!" udbrød Vilhelm. Drengen ſaae anderledes heel ud i Klæder, end da han ſidſt optraadte; ihaſt tog han ſin lille Kaſket af og blev ſtaaende, en ung fattig Pige holdt ham ved Haanden.

„God Dag! min raſke Dreng!" ſagde Vilhelm, og hans Blik faldt paa Pigen; hun var af en overordentlig fiin Skabning; havde hun holdt ſig bedre, havde hun været en fuldkommen Skjønhed. Det var Pſyche ſelv, ſom ſtod hos Amor. Hun ſmilte venligt; den Lille havde viſt ſagt hende, hvem de Herrer vare; men hun blev blodrød og ſlog Øiet ned, da Vilhelm ſaae tilbage paa hende; han vinkede af Jonas, der ſtrax kom. Pigen var hans Søſter, ſagde han, hun hed Eva. Vilhelm nikkede til hende og Vennerne gik videre.

„Det var en deilig Pige!" ſagde Vilhelm og ſaae endnu engang tilbage. „En Roſenknop, der kunde kyſſes til den blev en udſprungen Roſe!"

„Ved det Experiment kan Roſenknoppen let knækkes!" ſvarede Otto, „det er i det mindſte Tilfældet med

de virkelige Blomster; men see dog ikke mere tilbage! det er Synd!"

„Synd?" gjentog Vilhelm, „ja det er da en meget uskyldig Synd! De kan troe, det smigrer det lille Væsen, at vi beskue hendes Deilighed. Jeg kan ret tænke mig, hvor lokkende et kjærligt Diekast af en ung, rig Herre kan være for sligt et svagt, qvindeligt Gemyt. De søde Ord, man kan sige, er en Gift, der gaaer over i Blodet. Endnu har jeg da en god Samvittighed, ikke een uskyldig Sjæl har jeg forgiftet!"

„Og De er dog ung og rig nok dertil!" gjentog Otto med en blandet Bitterhed. „Vore Venner foregaae os med et godt Exempel! der komme nogle fra vort Aar! De kjende til Roserne!"

„God Aften Du!" raabte tre, fire til Vilhelm, hvem Hilsenerne meest syntes at gjælde.

„Er De Dus med alle disse?" spurgte Otto.

„Ja!" svarede Vilhelm, „vi bleve det ved et Rusgilde. De drak Alle Dus, jeg kunde da ikke undslaae mig. Jeg giver ellers ikke gjerne mit Du uden til mine Nærmeste. Det har mig noget beslægtet, noget helligt. Mange kunne strax kaste det til den første den bedste, drikke de et Glas sammen. Ved Rusgildet kunde jeg ikke sige nei."

„Hvorfor ikke det?" svarede Otto, „det vilde aldrig have generet mig."

Begge Vennerne vandrede Arm i Arm videre. Vi see dem først igjen ud paa Aftenen hos en adelig Familie, hvis Navn og Stand findes i den danske Statskalender; det vilde altsaa være udelicat at nævne disse i en Fortælling, hvis Begivenheder ligge os saa nær.

Store Selskaber ere de kjedeligste. I disse har man to Slags Pinebænke. Enten bliver man spændt fast ved Spillebordet, eller faaer en Plads, stillet op til Væggen, hvor man med Hatten i Haanden, eller senere, med denne ved sine Fødder, maa staae, selv under Maaltidet. Dog dette Huus var et af de aandrige. Du, som gjenkjender det, vil erkjende, at det ikke kan tælles mellem dem

Hvor Hverdags-Slabdrens matte Fisk
Blev daglig dækket Dig paa Disk *).

Denne Aften lære vi ikke at kjende Familien, men kun deres smukke Julefest.

I et stort Værelse var Selskabet samlet, Astral-Lampen brændte svagt, men det var med Flid, for at Effecten kunde være større, naar Salsdøren aabnedes, og Børnene flokkede sig der, forventningsfulde og lykkelige.

Nu traadte Vilhelm hen til Claveret, nogle Accorder bragte Stilhed og Opmærksomhed. Under dæmpede Toner traadte da fra Sidedøren tre hvidklædte Piger ind, hver med et langt Slør over Nakken, et blaat, et rødt

*) Christian Winther.

og et hvidt. Hver holdt en Urne i Armen, og de foreſtillede Sandſigerſker fra Oſterland. De bragte Held eller Uheld, hvilket de fortalte hver i et lille Vers. Man maatte trække et Nummer, og efter dette fik man ſiden ſin Gave paa Juletræet. Een af Pigerne bragte Nitter, men hvilken? Ja, nu gjaldt det at være et Lykkens Barn. Enhver, ſelv Børnene, drog ſit uvisſe Nummer, kun med Huuslægen og et Par ældre Damer af Familien ſkete der Undtagelſe; dem blev et ſæregent Tal ſtukket i Haanden, deres Gaver vare beregnede forud.

„Hvo bringer mig Lykke?“ ſpurgte Otto, da de tre ſmukke unge Piger nærmede ſig ham. Den hvidklædte var Vilhelms ældſte Søſter, Froken Sophie, ſom var her i Beſøg denne Vinter. Hun lignede Broderen. Det hvide Liin om Hovedet hævede hendes udtryksfulde Anſigt; hun hæftede ſit Øie faſt paa Otto, og maaſkee fordi han var Broderens Ven, hævede hun Pegefingeren. Mon hun vilde advare eller tilſkynde? Otto anſaae det for en Tilſkyndelſe, greb i Urnen og fik Nummer 33. Alle vare forſørgede. Pigerne forſvandt og Salens Fløidøre aabnedes.

Et blændende Lys ſtrømmede Selſkabet imøde. Et prægtigt Grantræ, beſat med antændte brogede Smaalys, og behængt med Knitter-Guld, forgyldte Æg og Æbler, Krakmandler og Druer, blændede Øiet. Paa begge Sider af Træet vare Grotter af Gran og Mos, behængte med

røde og blaa Papirslygter. I hver Grotte var et Alter; paa det ene stod Johan fra Bolognas svævende Merkur, paa det andet, i halv Størrelse, en Gips Afstøbning af Thorvaldsens Hyrdedreng. Trinene vare overdyngede med Presenter, paa hvilke de forskjellige Nummere vare hæftede.

"**Superbe!** nydeligt!" lød det fra alle Sider, og de lykkelige Børn jublede i Glæde. Man tog Plads i en Halvkreds, den ene Række bag den anden. Nu traadte en af Husets Fættere frem, en ung Poet, der, om vi ikke feile, senere er traadt op mellem Anonymerne i Nytaarsgave fra danske Digtere; han var i Aften klædt som Magier og fremsagde et lille Digt, der forklarede, at enhver havde jo selv grebet i Skjebnens Urne, Ingen kunde altsaa blive vred, om der fulgte Hæder eller Spot. Det var Skjæbnen og ikke Fortjenesten, som her dominerede. — To smaa Drenge, med store Sommerfuglevinger og Gevander, frembar de forskjellige Gaver. Et af de Nummere, der med Flid var givet en af de ældre Damer, blev nu opraabt, og begge Drengene frembar en stor, tung Hankekrukke af Pottemagerleer. En lang Signatur af to Ark Papir, hang ned fra den og man læste med store Bogstaver: „Middel mod Frost." Krukken blev aabnet og en nydelig Boa trukket frem, den overraktes til Damen.

„Hvad Nummer har De min naadige Froken?"

spurgte Otto Vilhelms Søster, der nu, befriet fra sit lange Slør, traadte ind og tog en Plads ved Siden af ham.

„Nummer 34!“ svarede hun. „Jeg skulde beholde det sidste, jeg havde tilbage, naar de Andre havde taget.“

„Vi ere da Naboer i Skjæbnens Række!“ svarede Otto. „Jeg har Nummer 33.“

„Saa faaer en af os vist noget meget daarligt!“ sagde Sophie. „Saa vidt jeg veed, er kun hvert andet godt.“

I det samme løb hendes Nummer. Digtet, som fulgte med, forklarede, at kun et poetisk, ædelt Gemyt fortjente denne Gave. Det var et fransk, illumineret Træsnit, en simpel, men rørende Idee. Man saae en tilfrossen Sø, kun den nøgne Isflade til Horizonten. Et Hul var brudt i Isen, tæt ved laae en Hat med rødt Foer; ved Siden sad en Hund med alvorlige Mine, stille og ventende. Rundtom Isens gjennembrudte Aabning viiste sig Spor af, at Hunden havde kradset i den faste Iiskorpe. “**Il attend toujours,**” var den hele Underskrift.

„Det er herligt!“ udbrød Otto. „En rørende Tanke! Hans Herre sank i Søen og den troe Hund venter stedse; gid det var tilfaldet mig!“

„Det er smukt!“ sagde Sophie og et veemodigt Blik gjorde den unge Pige skjønnere.

Senere kom Touren til Vilhelm.

„Luk Pakken op, og De skal finde
Det Allerskjønneste herinde!"

lød Verset. Han lukkede op, og der laae et lille Speil. „Ja det var bestemt for en af Damerne!" sagde han; „der havde det talt Sandhed, her gjør det kun Nar af Folk!"

„Til mig er der nok slet intet, uden mit Nummer!" sagde Otto til sin Nabo, da alle Presenter syntes uddeelte.

„Det sidste er 33!" sagde Fætteren, og fremtog en Papirs-Rulle, der havde forstukket sig mellem det Grønne. Den blev rullet op. Det var et gammelt Stamtræ af en uddød Slægt. Ridderen laae nederst med Skjold og Harnisk, ud af Brystet voxte det mangegrenede Træ med Skjolde og Navne. Rimeligviis var det kjøbt paa en Auction mellem andet Skramlerie og nu ved Julen, da alle Gjemmer bleve efterseete for at benytte Alt som Spøg eller Alvor, taget med til Juletræet. Fætteren læste følgende Vers:

Er Du af Adel ei — nu desto bedre:
Da gjælder dette Træ ei dine Fædre,
Din stolte Slægt, det gjælder Dig alene!
Fra Dig udgaae berømmelige Grene.
Fremstaaer Du der, hvor Adel er det største,
Viis da Dit Stamtræ. Du er der den første!
Fra denne Time her Du adlet være,
Du vil ei glemme Ridderpligt og Ære!

„Gratulerer!" sagde Vilhelm leende. „Nu kommer De til at betale Rangskat."

Et Par af de nærmeste Damer frembragte ogsaa

smilende en Slags Lykonskning; Sophie alene blev taus og betragtede en af de andre Damers Presenter, en smuk Naalepude i Form af en broget Sommerfugl.

Den forreste Række reiste sig nu, for nærmere at see, hvor smukt Juletræet var arrangeret. Sophie drog een af Damerne med sig.

„Lad os see de smukke Statuer!" sagde hun, „Hyrdedrengen og Mercur!"

„Det passer sig ikke!" hvidskede Damen, „men see, hvilke deilige, store Rosiner der hænge i Træet!"

Sophie traadte hen for Thorvaldsens Hyrdedreng. Damen hvidskede til en Veninde: „det seer dog underligt ud, at hun seer paa de Figurer!"

„O," svarede denne, „hun er Kunstelsker, veed De nok! tænk, paa sidste Udstilling gik hun med sin Broder ind i den store Sal, hvor alle Gibs-Afstøbningerne staae. Dem saae hun paa! baade Herkules og de andre uanstændige Figurer, og saa sagde hun, det var ypperligt! det skal nu være saa naturligt! ellers er det en nydelig Pige!"

„Skade, hun er lidt skjæv!"

Sophie nærmede sig; begge Damerne gjorde Plads for hende og indbød hende kjærligt, dog at sidde hos dem. „Du søde Pige!" udbrød de.

V.

— Hør nu Paukers og Trompeters Klang,
Forstemte Violiner, Skrig og Sang.
Jetzt ist, Hurra!
Der Doctor da!
Her Bakken er, som vi vil gjæste!
J. L. Heiberg.

Ikke Skridt for Skridt ville vi følge Hovedpersonerne i vor Fortælling; men kun gjengive de fremtrædende Livsmomenter, disse være smaae eller store; vi gribe dem, naar de kunne bidrage til at gjøre det hele Malerie mere beskueligt.

Vinteren var forbi; Trækfuglene havde alt længe været her, Marker og Skove stode grønne, og hvad der for Vennerne var lige saa interessant, de havde heldigt bestaaet **examen philologicum**. Vilhelm, der, strax efter denne, havde ledsaget Søsteren hjem, var igjen vendt tilbage, sang med den lille Jonas, tænkte paa **philosophicum**, men ogsaa paa at nyde Sommeren, saa smuk og kort den er her i Norden.

Det var Sanct-Hans Dag. Familierne fra Kjøbenhavn vare flyttede ud i deres smukke Lyststeder paa Strandveien, hvor Ridende og Kjørende bruste forbi, og hvor Chaussèen var opfyldt med Gaaende. Den hele Vei gjengav et Billede af Livet paa Parises Boulevard. Solen brændte, Støvet hvirvlede høit op i Luften, derfor valgte

en Deel den behagelige Tour med Dampſkibet langs Kyſten, hvor man kunde ſee den hele Færdſel paa Landeveien, uden at lide af Støv og Solhede. Skibe krydſede forbi; raſke Matroſer kappedes, ved ſtærke Aaretag, at roe omkap med Dampſkibet, hvis ſorte Røg, ſom en Dæmon, halv hvilede paa Skibets Top, halv ſvævede hen i Luften.

Flere unge Studenter, blandt hvilke Vilhelm og Otto vare, ſtege iland ved Charlottenlund, Kjøbenhavnernes meeſt beſøgte Lyſtſkov. Det var første Gang Otto var her, første Gang han ſkulde ſee Dyrehaven.

En Sommer Eftermiddag i Linkens Bad ved Dresden har noget beſlægtet med Charlottenlund, kun at den danſke Skov er ſtørre, at vi, iſtedetfor Elben, have Sundet, der her er tre Mile bredt, og hvor ofte over hundrede Skibe, af alle europæiſke Flag, glide forbi. Et Muſikchor ſpillede af Præcioſa, de hvide Telte ſkinnede ſom Snee eller Svaner mellem de grønne Bøge. Hiſt og her var gjort af Græstørv en Kamin, hvori man kogte og ſtegte, ſaa den blaa Røg hvirvlede op mellem Træerne. Udenfor Skoven holdt, i lange Rækker, Bondervogne, „Caffemøller" kaldede; de ſvare til Neapolitanernes Corricolo, Pariſernes Coucou, ſamme Billighed, ſamme Overlæsſen med Paſſagerer, og derved høiſt maleriſk Gruppering. Vi have det genialt opfattet paa et Malerie af Marſtrand. Mellem Ager og Eng gaaer det ſaa lyſtigt til Dyrehaven; Vennerne vandre langs Stien.

„Skal jeg børste Herrerne!“ raabte paa eengang fem til ſex Smaadrenge, ſom trængte ſig om Vennerne, i det de nærmede ſig Indgangen til Dyrehaven. Uden at faae Svar, begyndte Drengene ſtrax Alle at børſte dem Støvet af Klæder og Støvler.

„Det er Kirſten Piils Pager!“ ſagde Vilhelm leende. „De ſørge for, at man kan træde nydeligt op. Men nu ere vi pudſede nok!“ en Sexſkilling lykſaliggjorde diſſe ſmaae Savojarder.

Pariſernes “Champs Élysées” ved en ſtor Folkefeſt, naar Theatrene ere opſlaaede, Gyngerne ſvæve, Trompeter og Trommer ville bedøve den blødere Muſik, og Menneſkevrimlen, ſom et Legeme, bevæger ſig mellem Boder og Telte, er meeſt beſlægtet med det Skue, den ſaakaldte Dyrehavsbakke frembyder. Det er Neapels “Largo del castello” med ſine dandſende Aber, ſkrigende Bajazzer, den hele bedøvende Jubel, der er henflyttet i en nordiſk Bøgeſkov. Ogſaa her paa Brædehuſene viſe ſtore, grelle Malerier, hvilke koſtelige Skuespil man kan nyde derinde. Den ſmukke Beriderſke ſtaaer paa Brædebalkonen og ſmælder med Pidſken, medens Harlequin ſtøder i Trompeten. Store brogede Poppegøier, lænkede til en Stang, nikke over Mængdens Hoved. Her ſtaaer en Bjergmand i ſin ſorte Dragt og viſer et Bjergværks Indre. Han dreier Poſitivet og under Muſik ſtige Dukkerne op og ned. En anden viſer Frederiksſteens prægtige Fæſtning:

„det hele Cafalleri og Infanteri, der have lidt uſigeligt meget! her en Mand uden Gevær, der en Gevær uden en Mand! her een uden Bangeneet, der en Bangeneet uden een, og dog ere de glade og tilfredſe, thi de have forvundet deres Seier!“*) — Hollandſke Vaffelboutikker, hvor de ſmukke Hollænderinder i deres Nationaldragt varte op, lokke Unge og Gamle. Her et Perſpectiv, der en ſjelden dansk Stud, o. ſ. v. Høit mellem de friſke Trægrene flyver Gongen. Er det to Elſkende, ſom der ſvæve? Luftningen tager i Pigens Kjole og Schawl, den unge Mand ſnoer ſin Arm om hendes Liv, det er for Sikkerheds Skyld, hun ſidder da mere tryg. Neden for Bakken koger og braſer man, det ſynes en heel Zigeuner Leier. — Under Træet ſidder den gamle Jøde, det er juſt hans halvtredſindstyveaarige Jubilæum, i et halvt Aarhundrede ſang han her ſin komiſke Doctorſang. Nu, vi læſe dette, er han død, det characteriſtiſke Anſigt Støv, de talende Øine lukkede, hans Sang forſvundne Toner. Oehlenſchläger har i ſit Sanct-Hans Aftenſpil opbevaret hans Billede, og det vil leve, ſom Meſter Jakel, vor danſke Thespis, vil det. Fra Fader til Søn arvedes Marionetter og Stykke, hvilket gjentages hvert Qvarteer paa Dagen. Den aabne Natur er Tilſkuerplads, og efter hver Foreſtilling gaaer Directeuren ſelv om med Tallerkenen.

Dette var det første Skuespil herude, Vennerne fik

*) Udraaberens egne Ord.

at see. Ikke langt herfra stod en bondeklædt, halvgammel Taskenspiller med et simpelt, stygt Ansigt. Skjorteærmerne vare smøgede op og viste laadne, muskelstærke Arme. Mængden, som drog fra Mester Jakel, da Tallerkenen der begyndte at gaae om, skjød Otto og Vilhelm med, hen imod den lave Skranke foran Taskenspillerens Bord.

„Træd indenfor, mine naadige Herrer, mit høie Herskab!" sagde Taskenspilleren med en Betoning af Ordene, der tydede paa, at han var født tydsk. Han aabnede Skranken, begge Vennerne bleve formeligt stødte derind, de toge Plads paa Bænken, saa vare de dog uden for Trængselen.

„Vil den velbaarne Herre holde dette Bæger!" sagde Taskenspilleren og rakte Otto et af sine Apparater. Otto fæstede sit Blik paa Manden, denne var beskjæftiget med sin Kunst, men Ottos Kinder og Pande bleve pludseligt som et Blod og derpaa gik Dødens Bleghed over hans Ansigt; hans Haand skjælvede, men det var kun et Moment, han samlede igjen hele sin Sjælskraft og syntes den samme som før.

„Det var en meget god Kunst!" sagde Vilhelm.

„Ja vistnok!" svarede Otto, men han havde aldeles intet seet. Hans Sjælelige var grebet. Manden gjorde endnu nogle Kunststykker og nærmede sig derpaa med Tallerkenen. Otto lagde et Markstykke og reiste sig i det

ſamme for at gaae. Manden ſaae den ſtore Skilling, et Smiil ſpillede ham om Munden, han ſaae paa Otto og et forunderligt ondt Udtryk laae der i det ſledſke Blik, hvormed han høit udtalte ſin Tak: „Hr. Otto Thoſtrup er altid ſaa naadig og god!“

„Kjender han Dem?“ ſpurgte Vilhelm.

„Man har Æren!“ grinede Taſkenſpilleren og gik videre.

„Han har gjort Kunſter i de jydſke Byer og paa min Faders Gaard!“ hvidſkede Otto.

„Altſaa et Barndoms Bekjendtſkab!“ ſagde Vilhelm.

„Et Barndoms!“ gjentog Otto og de banede ſig Vei gjennem Vrimmelen.

De mødte et Par unge Adelsmænd, beſlægtede med Vilhelm, Fætteren ſom ved Juul ſkrev Vers til Juletræet, og endnu et Par Venner fra Rusgildet, og Selſkabet vorte. De vilde, ſom flere, blive Natten over her i Skoven og ved Midnat drikke af Kirſten Piils Kilde. Med Mørket blev her først lyſtigt, ſagde de; men Otto havde beſtemt at være i Byen ud paa Aftenen. „Det bliver der intet af!“ ſagde Poeten, „vil De afſted, da binde vi Dem faſt til een af os!“

„Saa tager jeg ham med mig paa Ryggen,“ ſvarede Otto, „og løber dog til Byen. Hvad ſkal jeg her i Skoven om Natten?“

Være lystig!" svarede Vilhelm. „Kom nu ikke med noget Drillerie, eller jeg slaaer ogsaa engang bagud!"

Lirer, Trompeter og Trommer bruſede mellem hverandre. Bajazzo brølte, et Par gamle hæſe Jomfruer ſang og klimprede paa Guitar; det var komiſk eller rørende, ligeſom man var oplagt til. Aftenen nærmede ſig, og nu blev Trængſelen ſtørre, Glæden mere ſtøiende.

„Men hvor er Otto?" ſpurgte Vilhelm. Otto var forſvundet i Trængſelen. Det nyttede ikke at ſøge; Tilfældet maatte føre dem ſammen. Var det med Forſæt, han havde trukket ſig bort? Ingen vidſte hvorfor, Ingen drømte om, hvad der var foregaaet i hans Sjæl.

Det blev Aften. Som to bevægelige, brogede Baand ſyntes Vei og Sti udenfor Dyrehaven; i denne ſelv tog Vrimmelen kjendelig af. Nu var Landeveien en Dyrehavsbakke. Vognene joge forbi hinanden, ſom til en Væddekjørſel, Folk ſkreg og ſang, om ikke melodiſk, ſom Fiſkernes Barcarole under Lido, ſaa dog med en Sydboes hele Carnevalsglæde. Dampſkibet pilede langs Kyſten; rundt om fra Haverne, ved de ſmukke Villaer, ſteeg Raketter op i den blaa Luft, Nordens Moccoli ovenpaa Dyrehavens Carneval.

Vilhelm blev med ſine unge Venner i Skoven, der vilde de jo ved Slaget tolv drikke af Kirſtens Kilde. Mænd og Koner, Piger og Karle af Almueklaſſen og lyſtige unge Mennesker maatte ſaaledes her nyde Sanct-

Hansnat. Endnu ſtøiede Muſikken, Gyngerne vare i Bevægelſe, Lanterner hængte ud, mens Nymaanen tittede ind mellem de mørke Trægrene.

Henimod Midnat hendøde Larmen; kun en blind Bonde ſad endnu og gned paa de tre Strænge af Violinen; nogle Tjeneſtepiger gik med deres Kjæreſter Arm i Arm og ſang. Klokken tolv ſlokkedes Alle om Kilden, og drak det klare, iiskolde Vand. Ikke langt derfra lød ſmukt, i den tauſe Nat, et fiirſtemmigt Mands-Chor. Det var, ſom Skovens Alfer ſang til Kildenymphens Priis.

Paa Bakken var nu tomt og ſtille. Baſtazzo og **il Padrone** ſov under ſamme Dyne bag den tynde Lærredsvæg. Maanen gik ned, men det var de lyſe Nætter; en ſkjønnere Stjernehimmel har ingen froſtklar Vinternat. Vilhelms Selſkab var lyſtigt, Timerne fløde let hen; med fiirſtemmige Sange vandrede Selſkabet gjennem Skoven ud mod Stranden. Dagen grydede alt; en rød Stribe i Horizonten bebudede dens Komme.

Naturen ſang for dem Mythen om Verdens Skabelſe, ſaaledes ſom den ſang for Moſes, der nedſkrev denne Guds Stemme gjennem Naturen. Lyſet ſpredte Mørket, Hav og Himmel ſkiltes ad; først viſte Fuglene ſig i den klare Luft, ſenere reiſte ſig Markens Dyr og ſidſt kom Menneſkene til Syne.

„Morgenen er ordenlig lummer!“ ſagde Vilhelm.

„Søen seer ud som et Speil! skal vi ikke gaae Vandet?"

Forslaget blev antaget.

„Der have vi alt Najaderne!" sagde Een af Selskabet, i det en Flok af Fiskernes Koner og Døttre kom ned bare Fødder, det grønne Skjørt opkiltret og Kurven Ryggen, hvori de bare Fisk til Kjøbenhavn. De lyse Fættere gave den Smukkeste et Blik, saa varmt og fuldelende som Solen selv gav, der i dette Øieblik stod op skinnede hen over Sundet, hvor en prægtig Tremaster med alle Seil heisede for at opfange hver Luftning. Selskabet kom ned til Stranden.

„Der er alt Een ude i Vandet!" sagde Vilhelm „Han tager gode Tag! det er en ypperlig Svømmer!"

„Her ligge hans Klæder!" sagde en af dem.

„Hvad!" udbrød Vilhelm, „det er Otto Thostrups Frakke! men Otto kan jo ikke svømme! har aldrig kunnet faae ham i Vandet med! naa, skal ud at gjøre Bekjendtskab!"

„Jo, vist er det ham!" sagde en af de Andre „Nu træder han Vande!"

„Men, saa har han jo været i Skoven inat!" udbrød Vilhelm. „Jo, det er en deilig Fugl! os løber han fra! det skal blive betalt. God Morgen Otto Thostrup!" raabte han, „har De ligget i Nat i Sø eller paa andre upassende Steder? Det hører ikke til

Civiliſeredes Sæder at forlade ſine Venner, uden at ſige et Ord! da De viſer Dem ſom et Natur-Menneſke, ville vi tage Pakkenillikerne! det kan ikke genere Dem in puris naturalibus at ſøge os i Skoven!"

Otto hævede Hovedet, men blev taus.

„Naa, vil De ikke til at komme op?" raabte Vilhelm. „Kun knælende for Enhver af os faaer De igjen Stykker af deres Habit, at De kan komme til at ſee ud ſom en dannet Europæer!" han uddeelte nu til de Andre Tøiet, hver holdt ſit Stykke i Haanden.

„Lad de Narreſtreger være!" raabte Otto, med en forunderlig Alvor! „Læg Klæderne og gaae Eders Vei!"

„Jo, det kan De troe vi gjøre!" ſvarede Vilhelm. „De er rigtignok en deilig Mikkel! De kan ikke ſvømme, ſiger De! jo De ſkal artigt op at knæle!"

„Gaae bort!" raabte Otto, „eller jeg ſvømmer ud i Strømmen og kommer aldrig mere tilbage!"

„Det kunde være ganſke originalt!" ſvarede Vilhelm! „Svøm ud eller kom op og knæl!"

„Vilhelm!" raabte Otto med et gribende Suk, og ſvømmede i ſtore Tag øieblikkeligt udad.

„Der gaaer han!" ſagde en af Selſkabet! „han veed godt at ſkjære igjennem! det er en herlig Svømmer!"

Smilende ſtirrede de hen over Fladen, Otto vedblev at ſvømme udad.

„Men hvor vil han hen?" udbrød, noget alvorligt, een

af Selskabet. „Han maa jo miste Kræfterne, før han kommer det Stykke tilbage igjen!"

„Han er dog ikke bleven gal!" udbrød Vilhelm. „Lad os faae Baaden los og roe efter, det kan blive ham en slem Historie!"

De løste Baaden. Otto svømmede langt ude; de styrede efter ham med raske Aareslag.

„Hvor er han nu?" raabte Vilhelm et Øieblik efter, „jeg seer ikke hans Hoved!"

„Jo der stiger det igjen," sagde en Anden, „men Kræfter har han ikke mange flere!"

„Afsted! Afsted!" raabte Vilhelm, „han drukner, komme vi ham ikke til Hjelp. Han synker, see dog!"

Al Kraft havde forladt Otto, hans Hoved bøiede sig under Søen og forsvandt. Vennerne vare tæt ved Vilhelm og et Par af de bedste Svømmere kastede Støvler og Frakke, sprang i Søen og dukkede under Vandet. Der gik et kort, taust Øieblik. Een af Svømmerne hævede sig; „han er død!" vare de første Ord man hørte. Nu viste Vilhelm sig og de tre Andre; de holdt fast ved Otto, nær var Baaden kantret ved at faae ham op i den. Han laae dødbleg, en smuktformet Marmorstatue et Billede af en ung Gladiator, faldet paa Arena.

Vennerne tumlede med ham, gned hans Bryst og Hænder, medens to Andre roede mod Land.

„Han aander!" sagde Vilhelm.

Otto aabnede Øinene, hans Læber bevægede sig; hans Blik blev fastere; en stærk Rødme gik over hans Bryst og Ansigt; han hævede sig i Veiret; Vilhelm understøttede ham. Med eet drog han et dybt Suk, stødte Vilhelm bort og greb, som en Vanvittig, efter et af Klædningsstykkerne, som han kastede over sig; med krampagtig Skjælven om Læberne sagde han til Vilhelm, som holdt hans Haand: „Jeg hader Dem!"

VI.

— Bist Du Prometheus, der die Wunden fühlet?
Bist Du der Geier, der sein Herz durchwühlet?
J. Chr. v. Zedlitz's Todtenkränze.

Ingen halv Time efter denne Begivenhed, rullede en Vogn afsted til Byen; en stor tresædet Vogn, men foruden Kudsken sad kun een deri. Det var Otto; hans Læber vare blege, Døden havde jo berørt dem! ene jog han afsted, hans sidste Ord til Vilhelm havde ogsaa været hans eneste.

„Han er blevet gal!" sagde een af Vennerne.

„Det er en Raptus," svarede en anden, „som den han fik ved Examen, da han under Mathematiken kun gav et Stykke hvidt Papir op, fordi han følte sig fornærmet af Opsynsmanden."

„Jeg kan ærgre mig over min tosſede Spøg!“ ſagde Vilhelm. „Jeg maatte kjende ham bedre! han er en forunderlig, ulykkelig Characteer! giv mig Eders Haand! vi tale ikke til nogen om hvad der er ſkeet! det vil give Anledning til Folkeſnak, ſaare ham dybt, og han er et fortræffeligt, herligt Menneſke!“

De gave hinanden Haand derpaa og kjørte til Byen.

Samme Dag, henimod Aften, ſøge vi Otto. Vi finde ham paa ſit Værelſe. Taus, med korslagte Arme ſtod han foran et Kobberſtykke, ſom foreſtillede Horace Vernets Fremſtilling af Mazeppa, der nøgen, bundet til den vilde Heſt, jager gjennem Skoven. Ulvene ſtikke deres Hoveder frem og viſe de ſkarpe Tænder.

„Mit eget Liv!“ ſukkede Otto, „ogſaa jeg er bundet til den vilde Heſt, der jager afſted. Og ikke en Ven, ikke en eneſte! Vilhelm, jeg kunde dræbe Dig! dem Alle kunde jeg ſee i Blod! o almægtige Gud!“ han knugede Hænderne for ſit Anſigt, kaſtede ſig i en Stol, men Øiet fæſtede ſig igjen paa Billedet, det viſte et Moment, beſlægtet med hans Sjælstilſtand.

I det ſamme gik Døren op og Vilhelm ſtod foran ham.

„Hvorledes er det med Dem, Thoſtrup?“ ſagde han. „Vi ere jo Venner ſom før?“ han vilde række ham Haanden. Otto trak ſin tilbage. „Jeg har intet gjort, der

saaledes kunde fornærme Dem!" sagde Vilhelm, „det Hele var en Spøg! giv mig Deres Haand og vi tale ikke mere derom!"

„Den jeg hader, rækker jeg aldrig min Haand," svarede Otto og hans Læber vare hvide som hans Kinder.

„Det er anden Gang i Dag, De siger disse Ord!" udbrød Vilhelm og Blodet steg ham op i Ansigtet. „Vi vare Venner, hvorfor kunne vi ikke være det længer? Har man bagtalt mig for Dem? Hvad har man paalviet mig? Sig mig det ærligt, og jeg skal kunne forsvare mig!"

„De maa skydes med mig!" sagde Otto, og hans Blik blev mørkere. Vilhelm taug, der var et Øieblik stille. Otto undertrykkede et dybt Suk. Endelig brød Vilhelm Tausheden og sagde med alvorlig, bevæget Stemme: „Jeg har megen Letsindighed, spøger saa ofte og griber Alt fra den morsomme Side; men derfor har jeg dog Hjerte og Følelse. De maa have erkjendt, hvor kjær De var mig frem for de fleste Andre. De er det endnu, skjøndt De fornærmer mig. I dette Øieblik er Deres Blod i Bevægelse, De vil ikke nu, men om nogle Dage, selv bedst erkjende, hvo af os der er den Fornærmende. De forlanger, jeg skal skydes med Dem; jeg vil det, dersom Deres Ære behøver denne Opreisning; men De maa give mig en antagelig Grund, jeg vil vide, hvorfor vi sætte Livet paa Spil. Lad nogle Dage gaae hen, overvei Alt med Deres Forstand og Hjerte! endnu vil det

beroe paa Dem selv, om vi skulle blive Venner som før. Farvel!" Vilhelm gik.

Ethvert af hans Ord var trængt til Ottos Hjerte. Et Øieblik stod han taus og indesluttet, da skjælvede uvilkaarligt hans Lemmer, Taarerne strømmede ud af hans Øine, det var Krampegraad, han knugede Hovedet tilbage. „Gud! hvor er jeg ulykkelig!" vare hans eneste Ord.

Nogle Øieblikke gik; han havde udgrædt og var roligere; pludselig sprang han da op, skjød Skudden for Døren, trak Rullegardinerne ned, tændte sit Lys og saae endnu engang speidende omkring sig; ogsaa Klappen for Nøglehullet blev dreiet til. Han kastede Kjolen, og blottede sin Overkrop — — —.

VII.

„Byerne svæve forbi, neppe vi øine dem først.
Fyensreisen af Oehlenschläger.

Tidligt næste Morgen, medens Vilhelm endnu sov og drømte om de kjære Søskende, lød bekjendte Fodtrin paa Trappen, Døren aabnedes og Otto traadte ind i Sovekammeret. Vilhelm slog Øinene op. Otto var bleg, en søvnløs Nat med Hjertets Sorg havde beaandet hans Øine og Pande.

„Thoſtrup!“ raabte Vilhelm med glad Overraſkelſe og ſtrakte Haanden ud i mod ham, men den ſank igjen; Otto greb og trykkede den faſt i ſin, i det han med dyb Alvor tilfoiede: „De har ydmyget mig! er det Dem Fyldeſtgjørelſe nok?“

„Vi ere altſaa Venner!“ ſagde Vilhelm. „Venner maae ſmukt bære over med hinanden. De var lidt ſær igaar, jeg kan blive det imorgen; ſaa viſer man Gjengjeldelſe!“

Otto trykkede hans Haand. „Vi tale aldrig med hinanden om hvad der er ſkeet igaar!“

„Aldrig!“ gjentog Vilhelm, grebet ved Vennens forunderlige Alvor.

„De er et ædelt og godt Menneſke!“ ſagde Otto og boiede ſig over ham, hans Læber berørte Vilhelms Pande.

Vilhelm greb hans Haand og ſaae ham trofaſt ind i Øiet. „De er ikke lykkelig!“ udbrød han, „om jeg ikke kan hjælpe, jeg kan ærligt dele Sorgen med en Ven! kjære Otto!“

„Det er juſt, hvad vi aldrig maae, aldrig tør tale om!“ ſvarede Otto. „Lev vel! jeg har beſtemt at reiſe hjem; kun paa nogle Uger, det er jo Ferie! jeg har ikke været i Jylland, ſiden jeg blev Student. Selv en Maaneds Ophold der kan ikke ſinke mig, jeg er vel forberedt paa philosophicum!“

„Og naar vil De reise?“ spurgte Vilhelm.

„Imorgen med Dampskibet! her er hedt og tungt inde i Byen! mit Blod bliver tykt. Det er jo ogsaa snart et Aar siden jeg saae dem der hjemme.“

„Thostrup!“ udbrød Vilhelm, i det en Idee pludseligt opstod hos ham. „Jeg kunde ogsaa have Lyst at see mine hjemme! de have skrevet til mig, at jeg dog skulde komme! hør! læg Reisen over Fyen. Bliv blot tre, fire Dage hos os. Min Moders Vogn skal kjøre Dem til Middelfart. Sig ja, og saa reise vi endnu iaften!“

„Det lader sig ikke gjøre!“ svarede Otto; men en halv Time efter, da de begge sad ved Theebordet og Vilhelm gjentog sit Ønske, gav Otto efter, vist nok mere af en Slags Forbindtligheds-Følelse, end egentlig af Lyst. Mod Aften vilde de altsaa afsted, i den smukke Sommernat gjennemreise Sjælland.

Pyntede Familier spadserede ud af Porten til Sommertheatret og Frederiksberg; Aftensolen skinnede paa Frihedsstøtten, den smukke Obelisk, om hvilken Wiedewelts Statuer staae; hvor endnu den ene græder

i de hvide Marmorklæder.
— Haand paa Brystet,
Aldrig aldrig, trøstet
Stirrer hun hen paa den sorte Sø.*)

hvor Kunstnerens Øie lukkedes. Mon det var Erindringen her, der lagde det Mørke i Ottos Blik, i det hans

*) Oehlenschläger.

Die hvilte paa Statuerne, da de kjørte forbi, eller var det maaskee Afspeilingen af hans egen Sjæl, der laae i Viet?

„Her er levende og lystigt!“ sagde Vilhelm, for at begynde en Samtale. „Vesterbro er da ogsaa vor brillanteste Forstad. Den er en heel By, en lille Stat! oppe paa Bakken ligger Kongens Slot, og der til Venstre mellem Pilene, Digterboligen, hvor gamle Rahbek boede med sin Kamma!“

„Slot og Digterbolig,“ gjentog Otto, „engang vil de rangere lige høit for Interessen!“

„Snart vil den gamle Ronne blive revet ned!“ sagde Vilhelm; „paa saa smuk en Plads, saa nær ved Byen, reiser sig en prægtig Villa og intet minder meer om Philemon og Baucis!“

„De gamle Træer om Parken ville skaanes!“ sagde Otto, „Blomsterne ville dufte i Haven og erindre om Kammas Blomster. Rahbek var ingen stor Digter, men han havde en sand Digtersjæl, arbeidede trofast i den store Viingaard, elskede Blomsterne, som Kamma elskede dem!“

Vennerne vare Frederiksberg forbi. Slottets hvide Mure skinnede mellem de grønne Grene; bag Søndermarken udbredte sig den store, velhavende Landsby. Solen var nede, før de naaede Damhuset, hvor de vilde Svaner komme fra Havet og bygge i den ferske Indsøe. Her er

det sidste Smukke; kun flade Marker og hist og her en Gravhøi begrændser Horizonten.

Den klare Sommernat drog Blikket opad. Postillonen blæste for dem i sit Horn og Vognen rullede mod Roeskilde By, Danmarks St. Denis, hvor Kongerne blive Støv, hvor Hroars Kilde endnu sprudler og blander sine Vande med Isefjordens.

De kjørte til Vertshuset for at skifte Heste. En ung Pige førte de unge Herrer ind i et Gjæsteværelse; hun gik foran med Lyset, hendes slanke Figur og svævende Gang faldt strax Vilhelm i Øinene, hans Haand berørte let hendes Skulder, hun sprang et Skridt til Side, og fæstede sit smukke alvorlige Øie paa ham, men Udtrykket formildedes, hun smilte og rødmede paa eengang.

„De er Søster til den lille Jonas!“ udbrød Vilhelm, i det han gjenkjendte den unge Pige, han ved Juletid havde seet i Grønningen.

„Ogsaa jeg,“ sagde hun, „maa takke Dem for Deres Godhed mod den stakkels Dreng!“ ihast satte hun Lysene og forlod, med et mildt Blik, Værelset.

„Hun er smuk, meget smuk!“ udbrød Vilhelm. „Det var et ganske behageligt Møde!“

„Er det Dem, Hr. Baron, der gjør mig den Ære!“ udbrød den indtrædende Vert, en gammelagtig Mand med et jovialt Ansigt. „Ja, Baronen vil nok see lidt til

dem ovre i Fyen? Nu er det en Stund siden De var paa den Kant!"

„Det er vor Vert!" sagde Vilhelm til Otto. „Han og hans Kone ere fødte paa mine Forældres Gods!"

„Ja," sagde Verten, „jeg har i min Ungdom skudt mangen Sneppe og Vildand med Hr. Baronens Fader! men Eva skal dække Bordet, Herrerne spise vist Aftensmad, og et godt Glas Punsch holder Hr. Baronen af, ligner De Deres salig Fader."

Den unge Pige dækkede Bordet i Sideværelset.

„Hun er nydelig!" hvidskede Vilhelm til den Gamle.

„Og ligesaa from og uskyldig, som hun er smuk!" svarede han. „Det er meget sagt, da hun er et fattigt Barn og fra Kjøbenhavn. Vi have Gavn af hende og min Kone siger ogsaa: at Eva skal ikke komme fra os, for hun engang bliver godt gift!"

Vilhelm inviterede Verten til at tage et Glas med, og den Gamle blev livligere og betroede nu, halvt hemmelighedsfuld, hvad der gjorde Eva saa agtværdig i hans Kones Øine og som jo ogsaa i sig selv var meget smukt. „Min Mutter," sagde han, „var derinde i Kjøbenhavn for at faae en Opvartningspige. Ja der var nok at faae, og det skjønne Fruentimmer; men Mutter har nu sine egne Tanker og Meninger; hun har gode Øine, har hun! der kom nu en Deel og der kom ogsaa Eva! men Herre Gud! hun var meget fattigt klædt paa! spin-

kel og svag saae hun ud, hvad Gavn kunde hun vel gjøre? Men et rart Ansigt havde hun, og saa grædd den stakkels Pige og bad Mutter dog at tage sig af hende, for hun havde det ikke godt hjemme og fra Kjøbenhavn vilde hun. Nu veed Mutter saadan at dreie sin Tale, — det er klemt, hun ikke er her hjemme iaften, det vilde have glædet hende saadan at see Hr. Baronen! — ja, hvad jeg nu fortalte, hun førte nu saaledes sin egen Snak, og saa tilstod Eva, hvorfor hun vilde bort. Seer De, Pigen er kjøn, og de unge galante Herrer i Kjøbenhavn havde nok lagt Mærke til hendes glatte Ansigt! ja det havde da de Gamle ogsaa! saadanne en, jeg kunde gjerne nævne ham, men det kan nu være det samme! en meget fornem Mand derinde, der ellers har baade Kone og Børn, havde snakket for Forældrene, og for saadanne fattige Folk ere 300 Rdlr. mange Penge, man kan nok undskylde dem; men Eva græd og sagde, hun før vilde gaae i Castelsgraven. Saa havde de nu saa mange Kunster for med det stakkels Barn; da hørte hun om Conditionen herude hos os. Hun græd, kysede Mutter paa Haanden, og saa kom hun med, og siden have vi havt Gavn og Glæde af Eva!"

Nogle Øieblikke efter traadte Eva ind. Ottos Øie hvilte veemodigt paa den skjønne Skikkelse; aldrig havde han endnu saaledes beskuet en Qvinde. Hendes Ansigt var overordentlig fiint, Næse og Pande ædelt formede,

Øienbrynene mørke, og i de sortblaa Øine laae noget veemodigt og dog lykkeligt; man kunde bruge om dette Blik det homeriske Udtryk: „at smile gjennem Taarer.“ Hun meldte, at Vognen var spændt for.

En fiin Jagttager vilde snart have bemærket, hvilken Forandring der ved Vertens Fortælling var foregaaet hos de to Venner. Wilhelm var ikke længere saa fri mod den stakkels Eva, Otto derimod nærmede sig hendemere, og ved Afskeden rakte de hende hver en større Gave, end de ellers vilde have givet.

Hun stod ene med Otto ved den aabne Dør og hjalp ham hans Reisekappe paa.

„Bevar deres Hjerte reent!“ sagde han alvorligt. „Det er langt mere end Skjønhed!“

Den unge Pige rødmede og saae forundret efter ham, saaledes talte ingen af hans Alder til hende. Vennerne rullede afsted.

„Stakkels Pige!“ sagde Otto, „men jeg troer det er skikkelige Folk hun er kommet til! —

„Hun har et forunderligt Blik!“ sagde Wilhelm, „veed De hvad? Der er virkelig noget beslægtet deri mellem Dem og hende. Det var mig saa paafaldende!“—

„Det er en Compliment, jeg ikke kan tage imod!“ svarede Otto og smilte. „Hende vilde jeg nok ligne.“

Klokken var ikke tre endnu, da Vennerne naaede Ringsted.

„Saalangt inde i Sjælland har jeg endnu aldrig været!“ sagde Otto.

„Saa skal jeg være Deres Guide. Ringsted har een Gade og en Stump, og man bliver slet opvartet, som De snart skal see og prøve. Imidlertid kan man tænke paa Hagbarth og Signe; ikke langt herfra, ved Sigersted, hængte hans Kaabe i Egen og Signelils Buur stod i Lue. Nu er der kun Mark og Eng, en Kjæmpehøi og den gamle Folkevise. Saa jage vi forbi det venlige Sorøe, der med Skoven speiler sig i den bugtede Sø; men vi faae ikke meget af det at see. Dog er her et andet romantisk Partie, en gammel Ridderborg forvandlet til Kirke, høit paa Bakken ved Søen, og, tæt ved, det skumle Retterssted. Derpaa kommer man til Slagelse, en livligere By, med Antvorskov Kloster, Frankenaus Grav, og en Latinskole, berømt ved sine Digtere. Der har Baggesen og Ingemann svedet Latin. Ellers, da jeg der engang spurgte Vertinden om Byens Mærkværdigheder, erkjendte hun kun to: Bastholms Bibliothek og den engelske Sprøite. Theatret har til Fortæppe en Allee med et Vandspring, hvor Straalen er malet saaledes, at den synes at staae op fra Souffleurhullet, eller maaskee er det Hele den engelske Sprøite? jeg veed ikke! dets Gadedecoration præsenterer Byens Torv, hvorved alle Stykker faae noget hjemligt. See det er nu Byens nyere Historie! af den ældre og romantiske, da veed De, at det var her, hellig Anders

var Sognepræst. Ja, det var en Mand! han er ogsaa besjunget af vore første Poeter! Vi ende derpaa med Korsøer, hvor Baggesen er født og Birckner begravet. I dens nyere Historie spiller Kong Salomon og Jørgen Hattemager en stor Rolle. Desuden veed jeg, at Byen skal have eiet et privat Theater, men det gik til Grunde, Decorationerne solgtes, en Møller kjøbte dem og bødede dermed paa sine Veirmøllevinger. Paa een Vinge var et Stykke af en Skov, paa en anden noget af en Stue eller Gade, og det ene jog saaledes efter det andet! mueligt er det kun Bagtalelse, jeg har det fra Slagelse, og Nabohyer tale ikke godt om hinanden!" saaledes sladdrede Vilhelm fort, og Vennerne passerede den befrevne Vei. De vare alt igjennem Slagelse og Bondebyen Landsgrav, da Vilhelm befalede Kudsken at dreie af til Høire fra den lige Landevei!

„Hvor vil De have os hen?" spurgte Otto.

„Gjøre Dem en Glæde! vi komme tidsnok til det kjedsommelige Korsøer! Dampskibet gaaer først over Klokken 10 og den er ikke 7 endnu! De skal overraskes, jeg veed jo De er en halv Catholik! jeg fører Dem et Sted hen, hvor De skal troe Dem et Par hundrede Aar tilbage, og kunne hendrømme Dem i et catholsk Land! det er jo behageligt! ikke sandt?"

Otto smilede. Vennerne steg af Vognen og gik over en Hvedemark. De vare paa en Høide, det hele

Landskab udbredte sig for dem, de saae Beltet med Sprogøe og Fyen. Egnen rundtom var rigtignok flad, men Variationen af det Grønne, Aaen tæt ved, den mørke Stribe af Skov nær ved Korsøer, Bugten selv, og Alt i en varm Morgenbelysning, havde Effect. Vennerne dreiede om til høire og foran dem, paa en Høi, stod et stort Trækors med den Korsfæstedes Billede. Et lille Tag var bygget over Korset for Regnskyl, som man seer det endnu i Bayern. Frelserens Billede var af Træ, malet med stærke grelle Farver, en visnet Krands af Kornblomster hang over hans bøiede Hoved.

„Det er mærkværdigt!" sagde Otto, „i vor Tid, 1830, et saa catholsk Symbol i det lutherske Danmark! og dog — ja De vil lee af mig! jeg finder det smukt, det rører mig, stemmer til Andagt."

„Det grelle, smagløse Billede?" udbrød Vilhelm. „See hvor plumpt! Haaret er tjæret, for at det kan holde Regnen ude. Bønderne her have deres egen Overtro. Lade de dette Kors forfalde, da have de ingen Lykke med deres Jorder. Det var paa denne Høi, hellig Anders, Slagelses berømte Sognepræst, vaagnede. Han var ved Christi Grav, men da han bad forlænge, seilede Skibet bort og han maatte blive. Da kom der en Mand og tog ham med paa sin Hest, de vilde ride til Joppe*),

*) En Havn ved Middelhavet, hvor Korsfarerne landede.

hellig Anders faldt i Søvn, men da han vaagnede, laae han her og hørte Slagelse Klokker klinge. Han red Byen de store Jorder ind paa et nattegammelt Føl, mens Kong Valdemar var i Badet; han kunde hænge sin Handske paa Solens Straaler. Høien her, hvor han vaagnede, blev kaldt Hvilehøi, Korset med Frelserens Billede sat herop, og det staaer endnu og erindrer om Sagnet og hellig Anders." —

En lille Bondepige klavrede i det samme op af Høien, men standsede, da hun saae de Fremmede.

„Bliv ikke bange, min Unge!" sagde Vilhelm. „Hvad har Du der? en Krands! skal den hænge her paa Korset? kom kun, saa vil vi hjælpe Dig!"

„Den skulde hænge over vor Herre!" sagde den Lille, men holdt forlegent Krandsen af de smukke blaa Kornblomster ned mod Jorden. Otto tog Krandsen og hang den op istedet for den visne.

„Det var vort Morgen-Eventyr!" sagde Vilhelm, og snart rullede de i det tunge Sand ned mod Korsøer, ned mod de Bakker, hvor Digteren, som Lille, saae Sol og Maane glide ned i Søen, og ønskte Vinger for at fange dem.

Sørgelig stille ligger Byen paa den flade Kyst, det gamle Slot er forvandlet til Pakhuus, høit Græs voxer over Volden. I Storm, naar Vinden bærer paa, slaaer Brændingen op mod de yderste Huse. Høit paa

Kirken staaer en Telegraph, de sorte Træplader synes Sørgeflag, ophængte over den synkende By. — Her er intet for den Fremmede at see, intet uden en Grav: Tænkeren Birckners. — Vennerne kjørte ned mod Værtshuset ved Stranden. Ikke et Menneske mødte de paa Gaden, uden en Dreng, der gik med en Bordklokke og ringede.

„Det betyder til Kirke," sagde Vilhelm. „Da der ingen Klokker ere i Taarnet, saa har de her en saadan vandrende Ringer. Holla, der ligger Værtshuset!" —

„Baron Vilhelm!" raabte en stærk Stemme, og en Mand, i grøn Jakke med store Brystlommer, mægtige Ridestøvler, der vare stænkede til høit op paa Kraverne, og med en Pidsk i Haanden, traadte dem i Møde, løftede lidt paa sin sorte Hestehaars Kasket og rakte Vilhelm Haanden.

Kammerjunkeren fra Fyen!" sagde Vilhelm, „min Moders Nabo, en af de driftigste og rigeste Herremænd i hele Fyen."

„De kommer da til mig en af de første Dage!" sagde Kammerjunkeren, „De skal prøve mit russiske Dampbad, jeg har faaet eet indrettet paa Gaarden. Alle de, som besøge mig, Damer og Herrer, uden Undtagelse, maae prøve det! de svede, saa det er en Lyst!"

„Og Kirsebærtræerne, give de noget i Aar?" spurgte Vilhelm.

„Nei, nei," svarede Kammerjunkeren, „det duer ikke! men Æblerne tegne godt! alle de gamle Træer i Høihave staae i fuld Pragt. Det har jeg sat i Stand. For to Aar siden var der ikke en Skjeppe paa dem allesammen. Men jeg lod de Heste, der bleve aareladte, føre hen under Træerne, lod det varme Blod sprøite over Rødderne, det skete nogle Gange og det har været en reen Livs-Indpodning?

„Og hvorledes staaer det sig paa —?" Vilhelm nævnede en fynsk Herregaard, hvis adelige Herskab er bekjendt.

„O," svarede han, „begge Frøkenerne, veed De vel, ere blevne forlovede med to Fættere, de gifte sig jo der altid ind i Familien, og det duer hverken for Folk eller Bæster. Derfor er der altid et heelt Apothek der ovre; saa have de endt der og saa der. I China bruge de vel det Experiment med Qvæget, altid at parre Beslægtede; det giver fedt og mørt Kjød, Knokler og Sener svinde bort, og der kommer dobbelt saa megen Talg, som paa almindeligt Qvæg. Men Herre Gud, det er jo ikke Menneskets Bestemmelse."

„Vinden er nok god!" sagde Otto, som denne Samtale begyndte at kjede.

„Nei stik imod!" sagde Kammerjunkeren. „Fløien derovre paa det lille Huus lyver. Den vender altid mod Nyborg, viser altid god Vind for os, som vil afsted; i Nyborg er ogsaa en Fløi, der staaer lige saa fast som denne, og snakker for dem der ogsaa om god Vind. Jeg regner

de to ſtaaende Flois for et Slags Veivisere, ſom kun ville ſige: der gaaer Veien. Nei, havde vi havt Vind, var jeg gaaet med Vorten, ikke med Pjaskemalene, ſom Søfolkene kalde Dampſkibet. — Vognen venter vel de unge Herrer i Nyborg?" vedblev han. „Jeg gior da Følgeſkab, min Brune ſtaaer og venter mig hos Schalburgs. Den ſkal De ſee! den har Sener ſom Staalfjedre og Been, ſom en Dandſemeſter. Det er min egen Brune."

„Ingen veed vi komme!" ſvarede Vilhelm. „Vi tage derfor Vogn i Nyborg."

„Vi følges ad!" ſagde Kammerjunkeren, „og ſaa beſøger De og den unge Herre mig. De ſkal ſove i det ſorte Kammer! ja De gior mig vel den Fornøielſe?" ſagde han til Otto. „Er De en Elſker af det Antike, ſaa vil min Gaard fornøie Dem, der er Grave, Taarne og Vagtſtuer, Spøgelſer og Gjengangere, ſom ſig hør og bør paa en gammel Gaard. — Det ſorte Kammer! ikke ſandt Hr. Baron? Der er det ikke ſaa rigtigt!"

„Nei Fanden være Natten over hos Dem!" ſagde Vilhelm, „ſildigt kommer man i Seng, og ſaa faaer man ikke Lov at lukke Øinene. De, Deres Søſter og Jomfruen, jo det er et ſmukt Kløverblad. Ja Thoſtrup! De kjender ikke, hvilke Spillopper de have for paa Kammerjunkerens Gaard. Man maa være forberedt! det ſkal nu ſpøge der ovre, men ville ikke de Døde, ſaa ville de Levende. Kammerjunkeren ſtaaer i Complot med ſine

Fruentimmer. Der havde de sidst spet levende Oldenborrer ind i min Hovedpude, det kriblede og krablede, jeg vidste Fanden hvad det var. En levende Hane var sat under Sengen, og da jeg i Dagningen skulde til at sove, saa begynder Bæstet at gale!"

„Det havde Fruentimmerne gjort," sagde Kammerjunkeren. „Lod de ikke samme Nat en Dør-Klokke slaae op under mit Hovedgjerde. Jeg havde ikke Tanke derom. Den tykke Lænder laae i samme Kammer, og havde saadan langs med Væggen en Seilgarns Snor hen til Klokken. Jeg vaagnede ved det Klingeling. Hvad Satan er det for en Klokke? sagde jeg, og saae rundt om i Kammeret, for jeg kunde ikke begribe det. Klokke? spurgte Lænder, her er jo ingen Klokke! den holdt ogsaa op at ringe. Saa troede jeg, at jeg havde drømt, eller havde endnu en lille Pidst fra om Aftenen. Men saa begynder hun at kime igjen. Lænder kunde nu see saa ukyndig ud, og jeg begriber mig ikke selv, jeg troede det var saadant Noget jeg bildte mig ind, og saa blev jeg flau og fornægtede min egen Hørelse og sagde, nei, det var noget jeg drømte og gav mig da til at regne og tælle, for at bruge min Forstand; men kimede ikke det lille Spektakel, saa jeg maatte blive gal. Jeg sprang ud af Sengen, og saa fandt jeg Spilleværket; men hvor Lænder grinede, han var tyk og rød i Hovedet."

„Har De ogsaa saadanne Løier paa Deres Gaard?“ spurgte Otto, og vendte sig mod Vilhelm.

„Nei ikke saa stærkt!“ svarede Kammerjunkeren, „et Stykke Brænde eller et Skabilkenhoved i Sengen. Froken Sophie giver os ellers andre Retheder, Tableaus og Schattenspiel. Jeg var jo med engang. Ja, hvad var det jeg var? — Ih! jeg var, Gud hjælpe mig, Kong Cyrus, havde Papirskrone paa og Froken Sophies Kaabe om mig, med Vrangen ud, for der er Zobelskind. Jeg saae ud som Satan!“

Dampskibets Passagerer bleve kaldte ombord, Selskabet vandrede ned til Skibet og snart skjød det Fart over Beltet.

VIII.

„See, Navnet Fyen betyder fiin,
Og vil saa meget sige:
At Fyen det er en Have fiin
For hele Danmarks Rige!“

Den Nøgenhed, det sidste Skue af Sjælland frembyder, gjør, at man dobbelt gribes ved den Fylde og Frodighed, hvormed Fyen fremtræder. Grønne Skove, rige Kornmarker og rundt om Herregaarde og Kirker. Nyborg selv synes en levende Hovedstad imod det stille før-

gelige Korsøer. Nu seer man Folk paa den store Skibsbro, Spadserende paa Volden og brede Gader med høie Huse, her er Soldater, man hører Musik, og, hvad der paa en Reise er høist oplivende, man kommer i et ypperligt Værtshuus. Udkjørselen gjennem den hvælvede Port er overraskende, den er længere og større end nogen af Kjøbenhavns. Landsbyer og Bønderhuse faae et mere velhavende Udseende, end i Sjælland, hvor man tidt ved Veien troer det er en Dynge Gjødning loftet op paa fire Pæle, og da er det en Familiebolig. Fra Landeveien i Fyen seer man kun reenlige Huse; Vindueskarmene malede, foran Døren et Blomsterparti, og hvor Blomster opelskes, er altid, som Bulwer træffende bemærker, en større Cultur hos Bonden, han tænker ogsaa paa det Skjønne. Paa Grøfterne langs Veien see vi Syrener, hvide og lilla; Naturen selv har her pyntet med en Mængde vilde Papaver, som i Farvepragt kunne maale sig med de skjønneste, der opelskes i nogen botanisk Have. Nær ved Nyborg ifær voxe de i overvættes Mængde.

„Hvilken blændende Farve!" udbrød Otto, i det Vennerne rullede forbi de smukke, røde Blomster.

„Det er en stolt Couleur!" sagde Kammerjunkeren, som reed paa sin Brune tæt ved. „En stolt Couleur! men de ere ogsaa giødede med andalusisk Hingsteblod. Just heromkring var det Bataillen stod mellem Bæsterne!

De veed, det var 1808 Spanierne laae her i Fyen; de engelſke Skibe krydſede i Beltet og Romana med hele Hæren flygtede ombord, men deres Heſte kunde de ikke faae med. Det var de prægtigſte andaluſiſke Dyr, et Die vilde ſee! de toge Tommerne af dem og lode dem drive om her paa Marken ſom vilde Heſte. Her græsſede nu ogſaa de fra Nyborg, og da Andaluſerne ſaae Vore, ſtillede de ſig op i en Linie og overfaldt de danſke Heſte, det var en Kamp! Tilſidſt ſloge de hinanden ſelv indbyrdes, ſaa de ſtyrtede i deres Blod! endnu ſom Dreng har jeg ſeet Pandeſkallen af et af diſſe Bæſter. Det er det ſidſte Eventyr, vi have fra Spaniernes Beſøg i Danmark. Nede i Byen, vi nu komme igjennem, ere endnu nogle Erindringer; ſee kun paa de unge Knøſe og Piger. De ere lidt-ſortere i Huden, end Folk i de andre fynſke Byer, det er ſpanſk Blod, ſom man ſiger. Her var det, man har Hiſtorien om Præſtens Pige, det græd og var ſaa utrøſtelig, da de Spanſke vare borte. Men det var ſaamæn ikke for Kjæreſtens Skyld, hun jamrede, ikke for Omſtændighederne, for det anſeer den fynſke Almue ikke for noget! en Pige kan da forlange mere Løn, hun ſiger os nok ſaa kjæk: nei, jeg maa have flere Rigsdalere, „for jeg har Barn!“ men, hvad jeg nu vilde fortælle, hun græd ſom et elendigt Menneſke, Præſten troſtede hende, og hun ſagde da, at hun græd alene over, at, ſkulde det uſkyldige Barn ligne ſin Fader, ſaa vilde det tale Spanſk, og

det kunde jo ikke en Sjæl forstaae. Ja saadanne Historier have vi her i Fyen!" sagde han leende til Otto.

Med lignende Fortællinger og nogle landoeconomiske Bemærkninger, efterson Situationerne rundtom indbød dertil, underholdt vor fortræffelige Godseier de unge Herrer. De vare alt et Par Miil fra Nyborg, da han midt i en meget interessant Samtale om det Characteristiske hos en ægte Fynboe, at denne altid mimrer med Munden, naar han kommer forbi en Boghvede-Ager, pludselig afbrød, og gjorde Vilhelm opmærksom paa en Vienervogn, der kom hen ad en af Biveiene. Efter Kudsk og Heste at domme, maatte det være Familien fra Gaarden.

Det var ogsaa Tilfældet; de kom fra et Besøg. Hvor Veiene krydsede, mødte de hinanden. Otto kjendte strax Froken Sophie, ved Siden af hende sad en gammelagtig Dame med et mildt, godmodigt Ansigt; det var Moderen. Her blev Overraskelse og Glæde. Sophie rødmede; Broderen kunde det ikke være for, Kammerjunkeren da? Nei, det syntes umueligt! saa maatte det vel være for Otto. Moderen gav ham Haanden, ønskede Velkommen, i det hun tillige indbød Kammerjunkeren at tilbringe Middagen hos dem. Der laae saa megen Opmærksomhed og Forbindtlighed i Maaden, hun sagde det paa, at Otto følte, her stod Manden, i større Anseelse, var anderledes vurderet, end han, under deres korte Bekjendtskab, havde kunnet tænke sig.

Sophie tilføiede smilende: „De skal blive!“ som Kammerjunkeren besvarede med Undskyldning for sin Ridehabit.

„Vi ere jo ikke fremmede for hinanden!“ sagde Fruen. „Det er ogsaa kun et Familiemaaltid! De seer den sædvanlige Kreds. Dem, Hr. Thostrup,“ tilføiede hun forbindtligt, „troer jeg at kjende saa godt af Wilhelms Breve, at De slet ikke er os fremmed. Herrerne kjende hinanden!“

„Jeg tager mod Indbydelsen!“ sagde Kammerjunkeren, „og nu vil jeg vise Dem, i hvilken Gallop jeg kan sætte min Brune. Det er Carl Rise, som de seer, min Frøken! De har selv givet den Navn!“

„Ja, rid forud!“ sagde Sophie smilende. „Derved vil De ret forbinde Dem min Søster. Hun kunde blive forskrækket ved at see saa stor en Karavane komme til Gaarden, og ikke have Middagsbordet arrangeret, som det skulde!“

„Som min naadige Frøken befaler!“ sagde Rytteren og sprængte afsted.

Egnen blev meer og meer skovrig; Veien gik forbi flere smaa Indsøer, næsten tilgroede med Aakandeblade og beskyggede af de gamle Træer; nu tittede Herregaardens gammeldags takkede Gavle frem. Man passerede en Allee med vilde Kastanier, Brolægningen truede her med at knække Axlerne. Til Høire laae Smedien, hvor Gnisterne fløi ud gjennem den aabne Dør; en lille bærbenet

Pige aabnede Ledet, og nu var man paa en ſtor Plads foran de rødmalede Udbygninger. Jorden var belagt med Halm, og alt Gaardens Qvæg her drevet ſammen til Malkning; man maatte kjøre Skridt for Skridt, til man kom gjennem Porten ind i den ſtørre Gaard, der indeſluttedes af Længerne og den egentlige Hovedbygning; om denne ſtrakte ſig brede Grave, næſten tilgroede med Rør; over en ſolid Bro med murede Piller kom man nu gjennem Hovedfløien, hvor den gamle Eiers Vaaben og Navnetræk ſtod over Porten, ind i den inderſte Gaard, der indeſluttedes af tre Fløie, den omtalte antike og to nyere; den fjerde Side var et lavt Gitter ud til Haven, hvor Kanalerne tabte ſig i en Indſø.

„Det er en interesſant, gammel Gaard!“ udbrød Otto.

„O, den er intet mod Kammerjunkerens!“ ſvarede Vilhelm. „Der ſkal De faae en at ſee!“

„Ja, De maa komme i viſſe Dage!“ ſagde Kammerjunkeren! „ſtille, Fingal! ſtille, Valdine!“ raabte han til de gjøende Hunde. Et Par kalkunſke Haner reiſte Fjer og klukkede af alle Kræfter. Tjener og Pige ſtode ved Døren, det var Modtagelſen.

„Thoſtrup ſkal vel have den røde Stue?“ ſpurgte Vilhelm, og Vennerne vandrede op ad Trappen.

En ung, bleg Pige, noget fregnet vel, men med megen Sjæl i Øiet, løb dem imøde, det var Vilhelms

yngſte Søſter, hun trykkede Broderen til ſit Hjerte og tog Otto fortroligt i Haanden. Hun er ikke ſmuk! var det første Indtryk, hun gjorde paa ham. Værelſet, han fik, var hvælvet, Væggene ſaaledes malede, ſom vare Betrækkene gobelinſke Tapeter; de fremſtillede hele Olympen. Til Venſtre var en gammel Kamin med Udziringer og forgyldt Indſkrift; til Høire ſtod en gammeldags Topſeng med røde Damaſkes Gardiner. Udſigten fra Vinduet indſkrænkede ſig til Voldgraven og den mellemſte Gaard. Kun nogle Øieblikke og Otto og Wilhelm kaldtes til Middagsbordet. En lang Gang gjennem Gaardens to Fløie, med Vinduerne paa den ene og Indgange til Værelſerne paa den anden Side, førte op til Spiſeſtuen. Den hele Gang var et ſtort Billedgallerie, Portraiter i Legemsſtørrelſe af høiadelige Riddere og Damer, der kneiſede med rødpudrede Parykker, Børn klædte ud ſom de Gamle, med Tulipaner i Hænderne, og ſtore Jagthunde ved Siden, desuden hiſtoriſke Stykker, ſmykkede Vægene.

„Har vi ikke faaet en Krands paa Bordet!“ udbrød Sophie, i det hun med de andre traadte ind i Spiſeſtuen.

„Et ſvagt Forſøg i at efterligne min Søſter!“ ſagde Louiſe og ſmilede.

„Men der er ikke en eneſte Blomſt! hvilken Oeconomie! og dog er det nydeligt!“

„Hvor ſmagfuldt!“ udbrød Otto, i det han betragtede Krandſen, ſom Louiſe havde lagt.

Alle Arter af Grønt, i de utallige Overgange, et Par gule Lindeblade og lidt af en Blodbøg, frembragte, ved de forskjellige Farver og Former, en smagfuld Krands paa den hvide Dug.

„De faaer en Tidsel og et visſent Blad!“ hvidskede Vilhelm, da Otto satte sig.

„Men dog det Smukkeſte!“ svarede han. „Blodbøgen gjør en deilig Virkning mod den hvidgrønne Tidsel og det gule Blad!“

„Min Søſter Sophie,“ sagde Louiſe, „lægger os hver Dag en forskjellig Krands, det pynter saa smukt! er hun borte, faae vi ingen; det havde blevet Tilfældet i Dag, men da jeg hørte at Vilhelm kom, og at vi,“ tilføiede hun med et venligt Blik, „fik to Gjæſter, gjorde jeg i ſtørſte Haſt et Forſøg, og —“

„Og vilde viſe mig, hvorledes man kunde gjøre det nydeligt, uden at rane dine Blomſter!“ udbrød Sophie leende. „I Grunden er ogſaa jeg gruſom! jeg kapper Hovedet af alle hendes Yndlinger. Imorgen ſkal jeg, for at parodiere din i Dag, lægge en Krands af Grønkaal og Ærteſkokke!“

„Madera eller Portvin?“ sagde Kammerjunkeren, og dreiede Samtalen fra Blomſter til Drikke- og Spiſevarer. „Man befinder ſig vel her paa Gaarden! Frøken Louiſe ſørger for Legemet og Frøken Sophie for Aanden!“

„Og Mama skjænker en god Kop Caffe!“ sagde Moderen, „mig maa de ogsaa rose lidt!“

„Jeg giver Musik efter Bordet!“ udbrød Vilhelm, „saa har da hele Familien visst sin Virksomhed.“

„Men ingen Phantasier!“ sagde Kammerjunkeren, „ingen Phantasier, søde Ven! nei, en rask en, som man kan høre hvad er! ingen af de kunstige!“ et ret antageligt Slag paa Skulderen skulde formilde hans Udtryk.

IX.

— Hun seer, om Dugen er reen og hvid, —
— Om Sengen har Bolster og Lagen.
Om Lyset passer i Stagen.

Bestedden hun er, uagtet hun
Saa meget gavner det Hele.
Hun triner ind i dæmrende Stund,
For Selskabets Glæder at dele.
Oehlenschläger.

En stille, sysselende Huusalf var Louise, de smukke duftende Blomster hendes Yndlinger. Godmodigt smilte hun til Søsterens Drillerier, roligt hørte hun paa hver letsindig Spot, kun naar nogen greb travesterende ind i, hvad der var hendes Sjæl helligt, blev hun bragt ud af sin Rolighed og fik en Art Veltalenhed.

Vi skulle nu nøiere lære at kjende begge Søstrene, og gaae derfor over til en af de følgende Dage.

Ved at leve en Uge sammen paa en Herregaard, bliver man tidt mere fortrolig, end ved at mødes hele Vinteren i de store Selskabskredse i Byen. Otto følte sig alt som hjemme; han blev behandlet, som en Nærbeslægtet. — Wilhelm fortalte om den smukke Eva, og Sophie fandt, det var en romantisk Characteer, Mama beklagede det stakkels Barn, og Louise ønskede, at hun havde hende her paa Gaarden, et Vertshuus var dog intet Sted for en skikkelig Pige. Saa talte man om Vinterglæderne i Kjøbenhavn, om Kunst og Theater; der kunde Louise ikke tale meget med, skjønt eet Stykke havde hun dog seet, Dyveke; Fremstillerindens elskelige Natur havde talt dybt til hendes Hjerte.

Et Par Dage vare gaaede, det var graat Veir; Ungdommen samledes om Bordet, der var Stof nok til Samtale. Enhver, som har Brødre eller Sønner, der studere, vil have bemærket, hvormeget især de physiske og astronomiske Forelæsninger gribe dem, i det Verden ligesom udvides for deres Aandens Øie. Vi vide, at just denne Sommer havde Vennerne bivaanet disse Forelæsninger, og vare, som de Fleste, opfyldte deraf, lige fra Beskuelsen af Vanddraaben med sine utallige Infusionsdyr til Stjerners og Planeters Afstand og Størrelse.

For de fleste af os er dette bekjendte Lærdomme; det var heller ikke noget aldeles Nyt for Damerne her, men det interesserede, maaskee tildeels ved Ottos smukke

Veltalenhed. Det graa, regnfulde Veir ledede Talen over paa den phyſiſke Forklaring af vor Klodes Tilblivelſe, ſaaledes ſom Vennerne havde opfattet den paa Ørſteds Forelæsninger.

„De nordiſke og græſke Myther ſtemme ogſaa deri overeens!“ ſagde Otto. „Vi maa tænke os, at i Rummet var en evig, uendelig Taage, i hvilken der laae en Sammentrækningskraft. Taagen fortættedes da til en Draabe, en uhyre, æggeformig Draabe var vor Klode; Lys og Varme virkede ind paa dette ſtore Verdensæg, der ikke fødte kun een Skabning, men Millioner; de maatte igien døe, vige for nye, men deres Legemer ſank ſom Gruus mod Midpunktet; dette voxte, Vandet ſelv uddunſtede, og ſnart hævede ſig et Punkt frem over Havfladen. Solvarmen udviklede der Mos og Planter, nye Dyr fremſtege, i Aarhundreder viſte ſig ſtørre Udvikling og Forædling, til der opnaaedes den Fuldendthed, vi nu beſkue!“

„Men ſaaledes lærer Bibelen os det ikke!“ ſagde Louiſe.

„Moſes har digtet ſin Fremſtilling af Skabelſen!“ ſvarede Otto, „vi holde os til Naturen; den har ſtørre Aabenbaringer, end Menneſket!“

„Bibelen er Dem dog en hellig Bog?“ ſpurgte Louiſe og rødmede.

„En ærværdig Bog!“ ſvarede Otto. „Den eier de dybeſte Lærdomme, den intereſſanteſte Hiſtorie, men de

er meget i den, som slet ikke hører hjemme i en hellig Bog."

„Hvor kan De sige Sligt?" udbrød Louise.

„Rør ikke ved Religionen, naar hun hører derpaa!" sagde Sophie. „Hun er et fromt Gemyt, som troer og vil ikke vide hvorfor."

„Ja," sagde Vilhelm, „hun blev ordentligt vred og for første Gang, troer jeg, vred paa mig i Vinter, da jeg sagde, at Christus var et Menneske!"

„Vilhelm!" udbrød den unge Pige, „tal ikke derom! jeg føler mig ulykkelig derved! det Hellige kan og vil jeg ikke skal drages ned til mig og Hverdagslivet. Det er nu min Natur, at jeg ved at tænke anderledes, end jeg har lært og mit Hjerte tillader mig, begaaer en Synd! det er profant! og tale I, paa denne Maade, meer om Religionen, saa forlader jeg Værelset!"

Moderen traadte i det samme ind. „Festen er begyndt!" sagde hun. „Jeg har maattet udlevere min blankeste Sølvskilling! Kjender Hr. Thofstrup den gamle Skik, der bruges paa denne Kant af Landet, naar her brygges Øl til Slaaegildet?"

Et gjennemtrængende Skrig, som fra en Horde Vilde, lød i det samme op til dem.

Vennerne gik ned.

Midt i det store Bryggers stod et Kar, rundtom dette dandsede alle Gaardens Piger, fra Meierfken og ned

til Svinevogterſken; de jernbeſlagne Træſkoe raslede mod det ujevne Steengulv. De fleſte Dandſende vare uden Troier, men med de lange Særkeærmer og den ſnevre Bul. Nogle ſkreg, Andre loe, det ſmeltede ſammen i et Hyl, i det de, med hinanden ved Haanden, dandſede rundt om Karret, hvori Øllet ſkulde brygges. Bryggerpigen kaſtede nu den blanke Solvſkilling deri, hvorpaa alle Pigerne, ſom vilde Mænader, reve Huerne af hinanden, og i bacchantiſk Vildſkab brødes om Karret. Derved ſkulde Øllet faae ſtørre Kræfter, virke mere berusende ved det foreſtaaende Slaaegilde.

Mellem Pigerne var een iſær mærkværdig ved ſin ſtærke Bygning, ſit lange, ſorte Haar, der, da Huen var revet af, ſtod hende ſtridt om det røde Anſigt. De mørke Øienbryn vare ſammengroede. Alle ſyntes at raſe meeſt mod hende, og virkeligt fik hun noget vildt, ſom Dyret. Begge Arme hævede hun høit i Veiret, og med udſpilede Fingere hvirvlede hun ſig rundt.

„Det er hæsligt!“ hvidſkede Otto. „De ſee Alle ud ſom Vanvittige!“

Vilhelm loe deraf. Den vilde Lyſtighed tabte ſig i en lykſalig Latter. Pigen med de ſammengroede Bryn lod Armene ſynke, men endnu laae det Vilde i hendes Blik, ſom det løſe Haar og den afblottede Skulder end mere gjorde fremtrædende. Enten havde een af de Andre været uheldig med at kradſe hendes Læbe, eller hun

havde selv i bacchantisk Vildskab bidt den til Blods. Hun saae tilfældigt hen imod den aabne Dør, hvor begge Vennerne stode. Ottos Ansigt fortrak sig, som altid, naar noget virkede ubehageligt paa ham. Hun syntes at gjætte hans Tanke og loe høit. Otto traadte til Side; det var, som forudfølte han, hvilken Skygge hiin Skikkelse engang vilde kaste ind i hans Liv.

Da han og Vilhelm derpaa traadte op til Sophie og Louise, fortalte han, hvilket ubehageligt Indtryk Pigen havde gjort paa ham.

„O, det er min Meg Merrilies!“ udbrød Sophie. „Ja finder De ikke, at hun, uagtet sin Ungdommelighed, har Noget af disse Walterscotske Hexe? naar hun bliver ældre, vil hun blive ypperlig! hun seer ud til nogle og tredive, og tænk, hun skal ikke være mere end de tyve! hun er en sand Kjæmpe!“

„Stakkel!“ sagde Louise. „Alle dømme efter det Udvortes! hendes Omgivning er hende hadefuld, fordi, troer jeg, Øienbrynene ere groede sammen, og det skal være et Tegn paa, at hun er en Mare!*) de ere onde mod hende

*) I Thieles danske Folkesagn omtales denne Folke-Overtroe. „Naar en Pige ved Midnat udspænder mellem fire Kjeppe den Hinde, i hvilken Follet er, naar det kastes, og derpaa nogen kryber der igjennem, da vil hun kunne føde Børn uden Smerte, men alle de Drenge, hun undfanger, blive Vaerulve, alle de Piger blive Marer.“ — De ere derved kjendelige om Dagen, at „Øienhaarene ere sammen-

og af den Klasse Mennesker hun hører til, hvor kan man da vente, at hun skulde gjengjælde Haan med Godmodighed. Hun er blevet et Uvæsen, for ikke at blive et Skumpelskud. De vil selv om nogle Dage, naar vi skulle have Slaagilde, see enhver af Pigerne faae sig en Dandser; den stakkels Sidsel kan pynte sig saa meget hun vil, hun staaer dog alene. Det er rigtignok haardt, at blive født til et saadant Væsen."

„Den Ulykkelige!" sukkede Otto.

„O, det føler hun ikke noget til!" sagde Vilhelm, „hun kan ikke føle det, dertil er hun for raa, for nær de Umælende!"

---

groede over Næsen." Om Natten kommer hun ind gjennem Nøglehullet og sætter sig paa Brystet af den Sovende. Ogsaa i Tydskland findes samme. Grimm omtaler det og siger: „Sagt man zu dem drückenden Alp:

Trud komm Morgen,
So will ich borgen!

weicht er alsbald und kömmt am andern Morgen in Gestalt eines Menschen, etwas zu borgen."

X.

Waren nicht jung die Erbſen und friſch und wie Zucker die Wurzeln?
Und was fehlte dem Schinken, der Gänſebruſt und dem Hering?
Was dem gebratenen Lamm, und dem kühlenden röthlichgeſprengtem
Kopfſalat? War der Eſſig nicht ſcharf und balſamiſch das Nußöl? —
— Nicht die Butter wie Kern, nicht zart die rothen Radieschen?
Was? —

Voss's Louiſe.

„Hr. Thoſtrup ſkal ſee Kammerjunkerens gamle Gaard. Imorgen maae vi derover!"

Louiſe kunde ikke følge med, hundrede ſmaa Pligter bandt hende. Den ſtærkeſte af alle var Strygning.

„Men det kan jo Stuepigen gjøre!" ſagde Sophie, „kom dog med!"

„Men, naar Du nu ſeer Tøiet ſmukt og nydeligt i dine Skuffer!" ſagde Louiſe, „ſaa tilgiver Du mig nok, at jeg blev hjemme!"

„Ja, Du er en velſignet Pige!" ſagde Sophie, „Du fortjente, at Jean Paul ſkulde have kjendt Dig og giort Dig udødelig i en af ſine Bøger! Du fortjente den Lykke, at beſynges af en ſaadan Digter!"

„Kalder Du det Lykke," ſvarede Søſteren, „at hele Verden vender ſin Opmærkſomhed paa Een? det maa være ængſteligt, ulykkeligt! nei, langt bedre er det dog ſlet ikke at blive lagt Mærke til. Bring dem mine Hilſener derovre, og faae min Claudius tilbage! nu have de havt den et halvt Aar!"

„Det er Halvdelen af min Søsters Bibliothek, de have beholdt!“ sagde Sophie leende til Otto. „De maa vide, hun har kun to Bøger: „Mynsters Prædikener“ og „Wandsbeckerboten“!“

Vognen rullede afsted gjennem den store Kastanie-Allee.

„Der paa Høien, tæt ved Skoven, har jeg været Elverpige,“ sagde Sophie. „Jeg var ikke confirmeret; her vare Fremmede paa Gaarden, de spadserede i det smukke Maaneskin gjennem Skoven. To af mine Veninder og jeg hoppede ud paa Høien, toge hinanden i Hænderne og dandsede rundt. Dagen efter fortalte to af Sognefolkene til Præsten om tre hvidklædte Elverpiger, som havde dandset paa Høien i Maaneskin. Elverpigerne vare vi, men at vi i Ryggen vare hule som et Deitrug, og at Høien skinnede som Sølv, det var deres egen Opfindelse.“

„Og i den Eeg,“ udbrød Vilhelm, „skjød jeg, som Dreng, den første Fugl, der faldt for mit Skud. Det var en Krage. Den fik en overordenlig god Begravelse!“

„Ja under min Søsters Grædepiil!“ sagde Sophie. „Vi begravede den i en gammel Chapeaubas, der var besat med hvide Sløifer. Graven var pyntet med Pionblade og gule Lillier. Jeg bar Liget, Vilhelm, der var en lang Dreng, holdt Talen, og Louise strøede Blomster.“

„I vare nogle smaa Narre!“ sagde Moderen. „Men see I, hvem der kommer?“

„O, min lille Dickie, min Dverg fra Kenilworth!“ udbrød Sophie, idet en lille, puklet Mand, med tynde Been og et gammelagtigt Ansigt, nærmede sig. Han var bondeklædt og havde paa Ryggen en lille Randsel af rødt Kalveskind, hvor Haarene vendte ud; i denne bar han sin Violin.

„Hedder han Dickie?“ spurgte Otto.

„Nei, det er Spøg af Sophie!“ svarede Vilhelm. „Hun skal nu altid romantisere slikkelige Folk. Han hedder slet og ret: „Musikanti“. Fynboen, veed De, italieniserer de fleste Navne. Ellers hedder han ogsaa Peer Krøbling!“

„De skal høre hans Toner!“ sagde Sophie. „Han er Nummer Eet i Overmorgen, naar vi have Slaaegilde. Han kan Musik, som neppe De kjender; han spiller Dem baade „Skomagerdandsen“ og „Kirsebærsuppen“; saadanne Dandse have Folkene her til Lands!“

„Nu ere vi ude af mine Jorder og inde paa Naboens,“ sagde den gamle Frue. „De vil faae en ægte gammel Gaard at see!

„Nu gad jeg nok vide,“ sagde Sophie, „hvad Hr. Thostrup vil synes om Beboerne. Kammerjunkeren kjender De, han er en fortræffelig Landmand. Hans Søster derimod er lidt egen; hun er nu af de Mennesker, som

altid, selv med deres bedste Villie, sige Folk Ubehageligheder. Det har hun et sjeldent Talent for. De vil nok erfare det. Men hun mener det ikke saa slemt. Hun kan ogsaa gjøre Løier! tak De Gud, at De ikke bliver der Natten over, ellers skulde De see, hvad hun og Jomfruen kan finde paa!"

„Ja, det er min Veninde, Jomfruen!" sagde Vilhelm. „De skal see hendes Spøgske med alle Curiositeterne. Den Ugle spiller en stor Rolle; den tager hun altid med, naar hun er i Besøg; den maa frem for Conversationens Skyld og saa bliver alting seet igjennem og gaaer rundt. Jo der ere nydelige Ting. En lille Trillebør med Naalepude paa, en Solvfisk med Hovedvand i, og den lille Alen af et Silkebaand!"

„Ja og Rævhjertet!" sagde Sophie, „den lille Napoleon af støbt Jern og saa Officeren, der er klistret paa Bunden; det skal være vor gode Ven i Odense, betroede hun mig sidst".

„See, hvor smukt Kammerjunkeren har ladet sætte Steengjerde!" sagde den gamle Frue, „og hvor Kirsebærtræerne staae godt! det er en driftig Mand!"

De nærmede sig Haven. Den var i gammel fransk Smag med stive Alleer, Pyramider af Buxbom og hvidmalede Steenfigurer; Satyrer og Gudinder tittede frem fra det Grønne. Nu saae de et høit Taarn med Spir, og snart laae hele den gamle Gaard foran dem. Vandet

var ledet ud af de brede Voldgrave, hvor Piletræerne med bøiede Kroner og afblottede Rødder stode i det varme Solskin; en Mængde Karle vare i fuld Beskjæftigelse med at rense Gravene for Dynd, der paa Trillebøre bragtes op paa begge Siderne.

Man kom strax ind i Hovedgaarden; Længer og Udhuse laae til den modsatte Side. En Vrimmel af Hunde styrtede gjøende om Vognen, alle mulige Racer, fra den store danske Hund, som Pariserne kjende, til Forvalterens lille Mops, der havde blandet sig i dette Selskab. Her stod Mynden med sine alenlange Been, og Grævlingehunden med de smaa korte; alle Nuancer saae man, og hver havde sin egen melodiske Gjøen. Et Par Paafugle med udbredte brogede Haler opløftede paa samme Tid et Skrig, der maatte gjøre Indtryk. Den hele Gaard havde et paafaldende Strøg af Reenlighed; Græsset var luget mellem Stenene, Alt feiet og stillet i en bestemt Orden. Foran Hovedtrappen voxte fire store Lindetræer; fra deres Ungdom bøiede med Kronerne mod hinanden, og derpaa stivtbeskaarne, dannede de to store Æreporte, som nu grønnedes Vaar og Sommer. Til Høire stod paa en opreist Bjelke, der var tilhugget og formet som en Søile, et smukt malet Dueslag, og rundtom flaggrede og kurrede de brogede Beboere. Høistjerten spredte sin Hale omkap med de skrigende Paafugle, og Kropperten reiste sig paa

ſine lange Been og bryſtede ſig, ſom om den med en fornem Mands Mine vilde byde de Fremmede velkommen.

Kun det brunrøde Tegltag og de blankpolerede Ruder tydede paa det Moderne; Bygningen ſelv, lige fra Steenvindueskarmene til det gammeldags Taarn, man traadte ind igiennem, forkyndte det Antike. I den hvælvede Forſtue ſtode to mægtige Skabe; den Maſſe af Træ og de kunſtige Udſkjæringer deri vidnede om deres høie Alder. Over Døren var hæftet et Par Hjortetakker med ti Ender.

Kammerjunkerens Søſter, Froken Jakoba, en Pige paa nogle og tredive, hverken feed eller mager, men med en forunderlig Blanding af Jovialitet og Tværhed, traadte dem imøde. Hun ſyntes meget glad over Beſøget.

„Ja, De er jo kommet herover!“ ſagde hun til Vilhelm. „Jeg troede, De havde nok at gjøre med Deres Examen!“

Vilhelm ſmilte og forſikkrede, at man maatte opfriſkes lidt efter den megen Læsning.

„Ja, De læſer nok en god Støvle!“ ſagde hun, og vendte ſig meget venligt mod Sophie. „Jh, Gud, Froken,“ udbrød hun, „hvor Solen er faldet paa Deres Næſe! det ſeer fælt ud! kjører De ikke med Slør? De, ſom ellers ſeer ſaa godt ud!“

Otto var hende fremmed, han ſlap for Ubehageligheder. Hele Dagen ſkulde de tilbringe her, meente hun; men Mama talte om at være hjemme igjen til Middag.

„Det bliver der ikke noget af!“ sagde Jakoba. „Jeg har ventet Dem, og nu have vi lavet Mad og gjort Anstalter; al den Ulejlighed ville vi ikke have for ingen Ting. Den aparte Mad er for Deres Skyld, og saa skal De ogsaa spise den!“ Dette blev imidlertid sagt i en saa godmodig Tone, at selv en Fremmed vilde ikke være blevet fornærmet derved. Kammerjunkeren var ude i Marken at see til sin Hør, han vilde snart komme tilbage. Junker Vilhelm kunde imidlertid føre Hr. Thostrup om; „han havde jo ikke andet at bestille,“ sagde hun.

Ingen af dem maatte imidlertid være i Dagligstuen, der var saa trist! Væggene vare ogsaa endnu fra gammel Tid betrukne med fortmalet Kalveskind, hvorpaa vare aftrykte forgyldte Blomster; nei, de skulde ind i Salen, der var moderniseret, siden Fruen sidst var her. Den gamle Kamin med det udskaarne Træværk var skaffet bort og en smuk Flisekakkelovn sat der i Stedet. Væggene havde faaet nye Betræk fra Paris: alle denne Byes smukkeste Bygninger havde man at see paa, **Notre Dame, Saint Sulpice** og **Tuilerierne**. Lange røde Gardiner, kastede over forgyldte Stokke, hang om de høie Vinduer. Alt dette blev beundret.

„Jeg holder dog mere af den antike Dagligstue,“ sagde Sophie, „den gamle Kamin og det Kalveskinds Betræk; man lever ordenligt ind i Riddertiden!“

„Ja, De har nu altid været lidt fjantet af Dem!“

ſagde Jakoba, og formildede ſin Tale med et Smiil og et Haandtryk. „Nei Salen her liver mere op! ak!“ udbrød hun i det ſamme, „der har Tine nu ſat ſin Syæſke i Vinduet! det er en Uorden.“

„O, er det den berømte Æſke med alle Narreſtregerne?“ ſpurgte Vilhelm leende og greb efter den.

„Der er hverken Narre eller Narreſtreger i!“ ſagde Jakoba. „Ja, ſee Dem kun i Speilet paa Laaget, kanſkee De dog finder een af Dem!“

„Ikke grov, min Froken!“ ſagde Vilhelm, „jeg er akademiſk Borger!“

Nu traadte Kammerjunkeren ind. Han var i ſamme Ridehabit, i hvilken vi gjorde hans Bekjendtſkab. Han havde beſøgt ſit Hø og ſin Havre, ſeet til dem, ſom ſatte Gjærde, og været i Plantagen. Det havde været en varm Formiddag. „Naa, Froken Sophie!“ ſagde han, „ſaae De, hvor jeg rydder op om Gaarden? det koſter mig over femtenhundrede Rigsdaler, og det er dog Gaardens Bønder, der muddre. Men jeg faaer og en delikat Mødding, den er ſaa feed og lækker, at det er en Lyſt! — Men Jakoba, hvor bliver Caffeen af?“

„Lad dem først komme ret ind af Døren!“ ſagde Jakoba. „De have vel nok faaet Lidt, før de tog hjemmefra. Lad mig paſſe Fruentimmerſagerne, og tag Du Dig af Herrerne, at de ikke ſtaae og kjede ſig!“

Kammerjunkeren førte Vennerne op ad den hvirvlede Steentrappe i det gamle Taarn.

„Alt solidt og godt!“ sagde han, „saaledes bygge vi ikke nu! Skydehullerne her tæt under Tagskjægget ere alt i min salig Faders Tid murede til. Men see her, hvilket Tømmer!“

Det hele Loft syntes et heelt Kjæmpeskelet af Bjelker, den ene krydsede den anden. Paa hver Side heroppe var et hvælvet Kammer med en muret Kamin; rimeligviis havde man benyttet disse Værelser som Vagtstuer; fra begge gik, mellem Bjelkepallisaderne og den brede Muur, et Slags Vægtergang.

„Ja her,“ sagde Kammerjunkeren, „har de havt et godt Udkig, naar Fjenden kom. See igjennem min Kikkert! man har her for sig hele Landet fra Visenberg til Munkebobanke, Beltet og Svendborg Høider. See kun! det er klar Luft, vi see baade Langeland og Sjælland. Her kunde man 1807 have betragtet den engelske Flaade!“

De stege alle Tre op ad den smalle Stige, forbi det store Uhr, hvis Lodder ved et Fald maatte sprænge Steentrappen, og snart sad Herrerne paa det høieste Punkt. Kammerjunkeren laante ogsaa Kikkerten, stillede den og udbrød:

„Tænkte jeg det ikke nok! har man ikke Die med dem, saa fjase de. Ja vi see det nok! der have nu de,

der ſætte Gjærde, fat i Pigerne! ingen Ting beſtille de. Ja, de troe ikke, jeg ſidder i Taarnet og ſeer dem!"

„Det er et farligt Vaaben, ſlig en Kikkert!" udbrød Vilhelm, „De kan kige paa Folk, naar man mindſt venter det. Tillykke ligger vor Gaard ſkjult bag Skoven, vi ere da ſikkre!"

„Javiſt min Fa'er!" ſvarede han, „men Yderkanten af Haverne har vi. Saae jeg ikke der iſſor ganſke tydeligt Froken Sophie, hvor hun pillede Rønnebærrene i ſin lille Kurv. Jeg vidſte da, hun havde Kunſter for; hun troede ikke, jeg ſad og ſaae de nydelige Spring, hun gjorde!"

De traadte ned fra Taarnet og gik igjennem den ſaakaldte Ridderſal, hvor mægtige Bjelker, lagte ved Siden af hinanden, bar Loftet. I hver Ende af Salen var en ſtor Kamin med paamalede Vaaben; nu brugtes Salen ſom Kornloft; man maatte over en Kornbynge, for at komme ind i den ſaakaldte Herſkabsſtol i det lille Kapel, der ikke længere benyttedes til Gudstjeneſte.

„Her kunde jo blive et kjønt lille Kammer," ſagde han, „men vi have nok, og ſaa lader jeg det ſtaae for Kurioſiteten! Den Maane der er ſine Penge værd!" han pegede op paa Hvælvingen, hvor Maanen var afbildet, ſom en rund, hvid Skive, i hvilken nok ſaa naivt Maleren havde ridſet en Mand med et Bundt Kaal paa Ryggen; en tro Fremſtilling af Almuetroen om de ſorte Pletter i Maanen, at disſe ſkulle være en Mand, vor Herre

satte derop, fordi han stjal sin Naboes Kaal. — „Det store Billede, der hænger til Høire," sagde han, „er Fru Ellen Marsvin; jeg kjøbte Stykket paa en Herregaards Auction. Een af Bønderne bød paa det; jeg spurgte, hvad han vilde med det store Skrammel, han kunde jo ikke faae det ind af sine Døre. Men veed De, hvad for en Speculation han havde? Den var ikke saa gal! Seer De, det malede Lærred skyder saa deiligt Vand; saa vilde han lade sig gjøre et Par Buxer til at gaae bag Ploven med i Regnveir, de vilde holde Regnen ude; men jeg syntes dog, jeg maatte forpurre, at den høiagtede Fru Ellen Marsvins Portrait kom i saadan en Ramme. Jeg kjøbte hende; nu hænger hun der, og seer ordentligt ganske fornøiet ud. Bonden fik sig een Ridder, maaskee en af mine egne Forfædre, der nu blev skaaret itu til Beenklæder. See det har man af at lade sig male!"

„Men Skabet der i Pillen?" spurgte Otto.

„Ja, deri har vist Bibel og Bønnebog ligget. Nu har jeg der, hvad jeg kalder Mundgodt for Cancellieraad Thomsen; gamle Offerknive, Kiler og Ringe, som jeg har fundet i Hestemosen og oppe i Høiene; det var ikke et Qvarteer under Grønsværen, vi fandt Potte ved Potte. Et lille Steenhegn om hver, en flad Overlægger-Steen, saa havde vi Potten med brændte Kjæmpebeen og en lille Knap eller et Knivsblad. De bedste Ting have de alt faaet i Kjøbenhavn, og kommer Cancellieraaden, saa tager han, Gud

og Hamborg. Ved Kirken her laae fordum en Steen, paa hvilken Knud den Hellige skal have hvilet sig, da han flygtede for de oprørske Jyder. I Stenen blev Spor, hvor han havde siddet. Den haarde Steen var blødere, end Oprørernes Hjerter.

Disse og lignende Sagn vidste Karlen, som kjørte, at fortælle; han var jo barnfødt der i Egnen, dog ikke i Vissenberg selv, hvor de gjorde falske Sedler*). Ethvert Sagn vinder i Interesse, naar man hører det paa Stedet, som det knytter sig til. Fyen er især rig paa slige Fortællinger.

Hiin Kjæmpehøi reiser sig ved Juletid paa fire røde Pæle, og man seer da Troldenes Dands og Lystighed derinde. Gjennem den Bondegaard kjører hver Nat en gloende Karreet med kulsorte Heste: Hvor vi nu see en Dam med Siv og Rødder, laae engang en Kirke, men den sank, da Ugudelige vanhelligede den; endnu høre vi ved Midnat deres Suk og Poenitence-Psalmer.

Vel sammenblandede Karlen enkelte Sagn, der hørte hjemme til andre Kanter af Landet, vel gjorde han smaa Spring og indblandede sine egne Tanker, men Otto hørte med megen Interesse. Om Herskabet hjemme paa Gaarden blev der da ogsaa talt.

---

*) For en Deel Aar siden greb man i Vissenberg en Bande, som gjorde falske Bancosedler.

„Ja, de ere afholdte!“ sagde Karlen; „Herren kan troe, at vi rigtigt skjønne paa dem!“

„Og hvo er nu bedst af de unge Damer?“ spurgte Otto.

„Ja, Froken Louise vil enhver Mand bedst være tjent med!“ svarede Karlen.

„Froken Sophie er smukkere!“ sagde Otto.

„Ja, hun er ogsaa meget god, hun er nu saadan Lærd! hun kan Tydsk, kan hun! hun kan ordentlig gjøre Comedie! jeg har engang med de andre Folk faaet Lov at være deroppe i Stuen; vi stode bag ved Herskabet; hun gjorte det ikke saa galt, endda!“

Ihvormeget de gamle Sagn interesserede Otto, det syntes dog, som han hellere hørte den simple Karls Raisonnement over Familien, der var blevet ham saa kjær. Tale og Tanke bevægede sig om Gjenstandene der. Vilhelm var og blev ham dog kjærest; han erindrede, med hvilken Mildhed han havde rakt ham Haanden til Forlig, da han selv stødte ham fra sig. Som en smuk, kort Drøm syntes alt nu de glade Sommerdage her, det hele Besøg.

Der laae en Trang hos Otto til at udtale sin Forbindtlighed; selv Stoltheden, der var et Grundtræk i hans Charakteer, bød ham det. Vilhelms Hengivenhed, hans Ønske om varigt Venskab syntes Otto at maatte belønne; derfor var det vist, at han i det Par Ord, som han fer

Overfarten over Lille-Belt gav Karlen med tilbage, tilfoiede: „Vilhelm, vi ſige herefter Du til hinanden, det er meer fortroligt!“ — „Han er den første, jeg har givet mit Du!“ ſagde Otto, da Brevet var affendt. „Det vil glæde ham! jeg er da ogſaa engang kommet ham imøde, men han fortjener det!“

Faa Øieblikke efter fortrød det ham igien. „Jeg er dog en Nar, ſom de Andre!“ ſagde han og ønſkede at kunne tilintetgjøre Papiret. Ham kaldtes ombord. Lille-Belt er kun en Flod mellem Landene; ſnart var han paa fyndt Grund, og Pidſken ſmeldede og Hjulene gik, ſom Lykkens, op og ned, dog altid fremad.

Seent paa Aftenen kom han i Herberg. Fra det eenſomme Værelſe floi Tankerne i modſat Retning, ſnart til Bedſtefaderens ſtille Gaard mellem Klitterne, ſnart til det livlige Herreſæde i Fyen, hvor de nye Venner boede. Han havde aabnet ſin Kuffert og fremtaget hvad der laae øverſt, Krandſen med Egebladene, og den ſmukke Bouquet, han fik dem[illegible]genſtund.

De Fleſte paaſtaae jo, at hvad man tænker meget paa, derom drømmer man om Natten; Otto maa da have tænkt meget paa Veſterhavet, thi det var om dette og ei om de unge Damer, han drømte hele Natten.

XIII.

„Lynglarken kun Sørgemelodier ſjunger."
S. S. Blicher

Den jydſke Halvøe eier ikke blot de ſamme Naturſkjønheder, ſom Sjælland og Fyen frembyde: deilige Bøgeſkove og duftende Kløvermarker tæt ved den ſalte Søe; men den eier tillige en vild, en øde Natur i de lynggroede Heder og vidt udſtrakte Moſer. Øſt og Veſt ere forſkjellige ſom det grønne ſaftfulde Blad og den hvidgraae Tang paa Strandbredden. Fra Marſelisborg-Skove til Skovene Syd for Colding-Fjord er Landet riigt og blomſtrende: det er den danſke Natur i ſin Storhed. Her hæver „Himmelbjerget" ſig med ſit Vildnis af Krat og Lyng, herfra ſeer man det rige Landſkab med Skove og Indſøer, ned til det bruſende Kattegat.

Veſtkyſten derimod ſtaaer uden Træer, uden Buſke, kun med hvide Sandbanker ved det ſtormende Ocean, der pidſker med Sandflugt og ſkarpe Vinde den døde, ſørgelige Kyſt. Mellem diſſe Contraſter, ſom Øſt- og Veſtkyſt frembyde, Heſperien og Siberien, ligger den ſtore, lynggroede Hede, der fra Lyneborg Sand ſtrækker ſig til Skagens Rev. Intet Hegn viſer her de begrændſede Eiendomme. I de krydſende Hjulſpor maa Du ſøge Biveiene. Forknyttede Eeg med hvidgrønt Mos til de yderſte

Grene vore henad Jorden, som frygtede de for Storm og Havgusser. Som et nomadisk Folk, men uden Hjorder, drage her de saakaldte Natmænds-Folk om, med deres indbyrdes Sprog og Ceremonier. Pludseligt viser sig midt i Hedeørkenen en Colonie, et andet fremmed Folk, tydske Udvandrede, som ved Vindskibelighed nøde den magre Egn' til Frugtbarhed.

Fra Veile vilde Otto lægge Veien op over Viborg, som den lige og korteste, til Bedstefaderens Gaard, der laae mellem Nisumfjord og Lemvig.

De første Tuer med Lyng tiltalte ham som kjære Barndoms Venner. De smukke Bøgeskove laae bagved, Hedestrækningen begyndte, men Heden var Otto kjær; det var denne Natur, der stod som Grundlag for mange kjære Erindringer.

Landet høinede sig meer og meer, med brune, uoverseelige Høie. Huse og Gaarde bleve sjeldnere, Kirsebærhaverne forvandledes til Kaalplantninger. Kun paa enkelte Pletter var Lyngen borte og her stod Græs, men lavt, som var det Mosarter, eller som det grønne Andemad paa Dammene; her samlede Fuglene sig i hundredevis og flaggrede qvidrende op, idet Vognen rullede forbi.

„I vide at finde den grønne Plet paa Heden og at være lykkelig ved den!" sukkede Otto. „Kunde jeg kun ligne Eder!"

Længer borte hævede sig nøgne Høie, uden Lyng,

uden Agerland, Ahlen skinnede bruun og guul i de høie Skrænter. En lille Dreng og Pige vogtede Faar tæt ved Veien; Drengen blæste Rørfløite, Pigen sang en Psalme, det var den bedste Sang hun vidste at bringe den Reisende, for at faae en lille Gave.

Dagen var varm og smuk, Aftenen bragte Taage, den kolde Havgusse, der dog inde i Landet taber af sin Styrke.

„Det er Velkomstkys fra Hjemmet!" sagde Otto. „Havfruens Dødskys! i Fyen kaldes det Elverpigens!"

Man har i de sidste Aar sendt flere Børn fra Vaisenhuset over til Alheden, at de, istedetfor at blive kjøbenhavnske Kjeltringer, kunne blive ærlige jydske Bønder. En saadan Dreng fik Otto til Kudsk. Drengen var meget tilfreds, og dog blev Otto forstemt ved hans Fortælling. Livs-Erindringer bevægede sig i hans Bryst. „Tak Du Gud," sagde han og gav Drengen en anseelig Gave, „paa Heden har Du Huus og Hjem; i Kjøbenhavn var maaskee din Seng blevet Sandkisterne, Sult og Kulde, hvad Dagen bragte dig!"

Jo mere vestpaa Otto kom, des alvorligere stemtes han; det var, som den øde Natur og den kolde Havgusse gik over i hans Sjælelige. Billederne fra den muntre Herregaard i Fyen fortrængtes af Erindringen om Hjemmet hos Bedstefaderen. Han blev meer og meer forstemt.

Først da kun een Miil var endnu tilbage beseiredes hans Tungsind ved Følelsen om at skulle overraske de Kjære.

Han sinede Gaardens røde Tag, saae Pileplantningerne og hørte Lænkehundens Gjøen. Der stod en Gruppe Børn paa Lyngbakken udenfor Porten. Otto kunde ikke længer udholde den langsomme Kjørsel i de dybe Hjulspor. Han sprang af Vognen og mere løb, end gik. Børnene paa Høien bleve ham vaer og vendte alle Ansigtet mod den Side, hvorfra han kom.

Den lange Kjørsel og denne Hensynken i mørke Grüller havde slappet hans kraftige Legeme, men nu vendte øieblikkelig al Kraft tilbage; hans Kinder blussede og Hjertet bankede med lydelige Slag.

Fra Gaarden lød Sang; det var Psalmesang. Han traadte ind af Porten. En Flok Bønder stode med blottede Hoveder; foran Døren holdt en Vogn, nogle Karle løftede en sort Liigkiste op paa den. I Døren stod den gamle Præst og talte til en anden sortklædt Mand.

„Herre Jesus! hvem er død?“ vare Ottos første Ord, og hans Ansigt blev blegt som et Liig.

„Otto!“ raabte de Alle.

„Otto!“ udbrød den gamle Præst forundret, greb hans Haand og sagde alvorligt: „Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet!“

„Lad mig see den Dødes Ansigt!“ sagde Otto.

Ingen Taare kom i hans Øine, Overraskelsen og Smerten vare dertil for store.

„Skal jeg tage Skruerne ud?“ spurgte den af Mændene, som nyligt havde slaaet Laaget til.

„Lad ham sove i den evige Fred!“ sagde Præsten.

Otto stirrede paa den sorte Kiste, i hvilken Bedstefaderen laae. Vognen kjørte med den. Otto fulgte efter med Præsten, hørte denne kaste Jorden paa Laaget, hørte Ord, han ikke samlede, saae det sidste Hjørne af Kisten og den skjultes. Alt var som en Drøm.

De vendte tilbage til Præstegaarden; en bleg Skikkelse kom dem imøde. Det var Rosalie, den gamle Rosalie.

„Vi have her intet blivende Sted, vi ile alle mod det Tilkommende!“ sagde den gamle Præst. „Styrk Eder nu ved Mad og Drikke! Legemet kan ikke lide som Sjælen! Vi have fulgt ham til sit Sovekammer; hans Seng var vel redt! jeg har læst Aftenbønnen, han sover i Gud og vil vaagne for at see hans Herlighed! Amen!“

„Otto! Du kjære Otto!“ sagde Rosalie. „Den bittreste Dag bringer mig denne Glæde! Hvor jeg har tænkt paa dig! Du skulde derovre mellem Fremmede høre, at han var død! ingen der kunde føle din Sorg! intet Øie skulde Du see græde for hvad Du havde tabt! Nu er Du her! nu, jeg tænkte dig saa langt borte! det er et

Mirakel! først idag kunde Du have faaet Brevet om den Saliges Død!"

„Jeg vilde overraske Eder!" sagde Otto. „Mig foreſtod en ſørgelig Overraskelſe!"

„Sæt Dig, mit Barn!" ſagde Præſten, og drog ham ned ved det dækkede Bord. „Naar det Træ falder, der gav os Skygge og Frugt, fra hvilket vi have udplantet Stiklinger og Frø i vor egen lille Have, da kunne vi nok ſee paa det med Veemod, føle Savnet; men man maa ikke glemme ſin egen Have, ikke glemme at opelſke, hvad vi have vundet af det, ikke høre op at leve for de Levende! jeg ſavner, ſom I, det ſtolte Træ, der frydede min Sjæl og mit Hjerte, men jeg veed, det er plantet om i en bedre Have, hvor Chriſtus er Urtegaardsmanden!"

Præſtens Indbydelſe, at blive hos ham under Beſøget i Hjemmet, afſlog Otto. Sit eget lille Kammer i Sørgehuſet vilde han alt indtage denne Nat; ogſaa Rosalie vilde tilbage.

„Vi have meget at tale ſammen," ſagde Præſten og lagde ſin Haand paa Ottos Skulder. „Næſte Sommer trykke I neppe min Haand, den trykkes vel af Gudſværen!"

„Jeg kommer her i Morgen!" ſagde Otto og gik med den gamle Roſalie tilbage til Hjemmet.

Tjeneſtetyendet kyſſede den unge Herre paa Haand og Kjolen; han vilde forhindre det, den gamle Pige

Otto traadte ind i Stuen; her havde Liget ſtaaet, derfor vare flere af Meublerne tagne bort, og Tomheden blev mere gribende. De lange hvide Sorgegardiner flagrede i Blæſten fra de aabne Vinduer. Roſalie førte ham ved Haanden ind i det lille Sovekammer, hvor Bedſtefaderen var død; her ſtod Alt endnu, ſom før, det ſtore Bogſkab med Glasdørene for, hvorinde den aandelige Skat gjemtes; Wieland og Fielding, Millots Verdenshiſtorie, og von der Hagens Narrenbuch, rangerede her overſt, de havde været den gamle Herres meeſt læſte Bøger. Men der var ogſaa Ottos førſte Sjæleføde, Albertus Julius; den engelſke Spectator og Evalds Skrifter. Paa Væggen hang Piber, Piſtoler og en ſtor gammel Sabel, Bedſtefaderen engang havde baaret. Paa Bordet, under Speilet, ſtod et Timeglas; det var udrundet. Roſalie pegede paa Sengen. „Der døde han, mellem 6 og 7 om Aftenen. Han var kun tre Dage ſyg; de to ſidſte vare med vilde Feberphantaſier! han reiſte ſig i Sengen og ryſtede Stolperne; jeg maatte lade to ſtærke Karle vaage hos ham. „Til Heſt! til Heſt!“ ſagde han, „Kanonerne fremad!“ det var Krig og Slag, hans Hjerne drømte om. Ogſaa Deres ſalig Fader talte han om! haardt og bittert! hvert Ord var et Knivshug; han var, ſom i Livet, haard imod ham!“

„Og Karlene kunde forſtaae hans Tale?“ ſpurgte Otto med rynket Bryn.

„Nei, det var mørke Ord for den Uindviede, og havde der været Mening i, de havde troet, det var af Sygdommen han talte. „Der staaer Moderen med de to Børn! den ene skal hugge ind i Flankerne, bringe mig Ære og Glæde. Moder og Datter kjender jeg ikke!" det var Alt, hvad jeg hørte ham sige om Dem, Deres Moder og Søster. Tredie Dags Middag var Feberen forbi; den stærke mørke Mand var svag og mild som et Barn; jeg sad ved hans Seng. Havde jeg dog Otto her, sagde han; jeg har været haardt angrebet, Rosalie, men nu er jeg meget bedre, jeg vil sove, det styrker! Saa smilte han til mig og lukkede Øinene. Han laae ganske stille; jeg læste min Bøn, gik sagte, for ikke at vække ham, han laae endnu uforandret, da jeg kom tilbage. Jeg sad lidt ved Siden, hans Hænder laae uden for Dynen, jeg rørte ved dem, de vare iiskolde; da blev jeg forskrækket, jeg berørte hans Pande og Ansigt. Han var død! død uden et Krampetræk."

Længe talte de endnu sammen om den Afdøde; først mod Midnat steg Otto op ad den smalle Trappe til det lille Qvistværelse, hvor han som Barn og Dreng havde sovet. Alt stod her som for et Aar siden, kun i en mere pyntelig Orden. Paa Væggen hang den fortmalede Skive, hvor han engang havde rammet tæt ved Centrum. Skoitrene laae paa Kommoden ved Siden af den nikkende Gibsdukke. Den lange Reise, den rystende

Overraskelse ved Hjemkomsten, havde stærkt angrebet ham; han aabnede Vinduet, en stor hvid Sandbakke, tæt uden for, stod som en Muur foran og borttog al Udsigt. Hvorofte havde han ikke, som Barn, i de ved Regnen fremkomne Furer i Sandet og ved de løsrevne Stykker, dannet sig Billeder, Byer, Taarne og hele vandrende Armeer; nu var det kun en hvid Muur, der mindede om Liigklæde. En lille Strimmel af den blaa Himmel var synlig imellem Huset og Skrænten af Bakken. Aldrig havde Otto endnu følt, aldrig tænkt over det at staae ene i Verden, det at Ingen ved Blodets Baand maatte elske ham.

„Ene, som i denne tause Nat, staaer jeg i Verden. I den store Menneskevrimmel er jeg dog ene! kun eet Væsen kan jeg kalde mit! kun Een kan jeg, som Broder, trykke til mit Hjerte og jeg gyser for Mødet, velsigner Tanken: var hun død! — Fader! Du styrtede eet Væsen og gjorde tre ulykkelige. Jeg har aldrig elsket Dig! der voxte Bitterhed i mit Bryst, da jeg lærte at kjende Dig! Moder! dine Træk er døde af min Erindring, Dig skatter jeg! Du var Kjærlighed, Du offrede Livet, meer end Livet for den! bed for mig hos din Gud! bed for mig, I Døde! dersom der er en Udødelighed, dersom ikke Kjødet kun gjenfødes i Græs og Orme, Sjælen taber sig i Luftens Strømme. Vi skulle være uvidende derom, evigt skulle vi sove. Evigt!“ Otto knugede Panden op mod Vindues-

karmen, hans Arme ſank matte ned. „Moder! ſtakkels Moder! Du vandt ved Døden, ſelv om den kun er en evig Søvn uden Drømme! — kort have vi kun at leve, og dele dog Levedagene med Søvnen! mit Legeme længes efter denne korte Død! — jeg vil ſove! ſove ſom alle mine. De vaagne ikke!“ Han kaſtede ſig paa Sengen; den kolde Luftning fra Havet viftede gjennem det aabne Vindue. Det udmattede Legeme ſeirede, det ſank i den dødlignende Søvn, mens den tvivlende Sjæl, altid virkende, fødte levende Drømme.

XIV.

Ein thöricht Weſen dünkt mich der Menſch,
Treibt dahin auf den Wogen der Zeit,
Endlos geſchleudert auf und nieder,
Und wie er ein Fleckchen Grün erſpäht,
Gebildet von Schlamm und ſtockenden Moor,
Und der Verweſung grünlichem Moder,
Ruft er: Land! und rudert d'rauf hin,
Und beſteigt's — und ſinkt und ſinkt —
Und wird nicht mehr geſehn.
Das goldne Vließ von Grillparzer.

Den gamle Roſalie ſkjenkede Kaffe, da Otto om Morgenen kom ned til hende. Stille Ro og Hengivenhed i Gudlaae i hendes milde Anſigt. Otto var bleg, meer endſædvanligt; men han var ſmukkere, end Roſalie havde ſeet ham; eet Aar havde gjort ham ældre og mandigere, det

fine Duun kruſede ſig til Skjæg om Kinden, Mandens Alvor laae i det Øie, hvori hun ved Afſkeden ſaae kun det medfødte melankoliſke Blik. — Med et Slags Velbehag betragtede hun det ſmukke ſørgmodige Anſigt, og med inderlig Kjærlighed rakte hun ham Haanden.

„Her ſtaaer din Stol Otto, og dine Kopper. Jeg vil drikke din Velkomſt. Det ſyntes mig længe ſiden jeg ſaae Dig og dog er det, nu jeg har Dig igjen, kun kort. Gid kun Pladſen der ikke var tom!“ hun pegede paa det Sted ved Bordet, hvor Bedſtefaderen pleiede at ſidde.

„Havde jeg dog faaet ham at ſee!“ ſagde Otto.

„Hans Anſigt var ſaa mildt i Døden!“ ſagde Roſalie. „Det Strenge, det Alvorlige han havde over Øinene, var glattet. Selv var jeg med at klæde ham. Han fik ſin Uniform paa, den han altid bar ved Feſtanledninger, Sabelen ved Siden, og den ſtore Hat ved Hovedet. Jeg vidſte, det var hans Ønſke!“ — ſtille gjorde hun Korſets Tegn for ſig.

„Alle Bedſtefaders Papirer ere forſeglede?“ ſpurgte Otto.

„De vigtigſte, de ſom vil have ſtørſt Intereſſe for Dig,“ ſagde Roſalie, „ere i Præſtens Hænder. Iſfor, Dagen efter din Afreiſe, gav han Præſten dem; ogſaa din Faders ſidſte Brev, veed jeg, er derimellem.“

„Min Fader!“ ſagde Otto, og ſaae mod Jorden. „Ja,“ gjentog han, „der er Sandhed i Skriftens Ord,

Fædrenes Misgjerning straffes paa Børnene i tredie og fjerde Led!"

„Otto!" sagde Rosalie med bedende og bebreidende Blik. „Bedstefader var en haard Mand. Du har kjendt ham, seet hans mørke Øieblikke, og dog havde da Alder og Sorg gjort ham blød; hans Kjærlighed til Dig formildede hver Opbrusen. Havde han elsket din Fader, som han elskede Dig, da var det maaskee endt bedre; men vi tør ikke dømme!"

„Og hvad har jeg gjort?" sagde Otto! „Du, Rosalie, kjender mit Livs Historie. Er det ikke, som der hvilte en Forbandelse over mig? jeg var en vild Dreng, tidt bragte jeg Dig til Taarer; dog stillede Du Dig mellem Straffen og mig. Det var mit onde Blod, Blodet fra min Fødsel, hvori Forbandelsen laae, som drev mig!"

„Men Du blev god og kjærlig, som Du nu er!" sagde Rosalie.

„Først da jeg kom til at kjende mig selv og min Skjæbne. I Barnets Vildskab, uvidende om Verden, om mig, lod jeg selv indgrave i mit Kjød Tegnet paa den Elendighed, der nu knuger min Sjæl. Ja Rosalie! jeg husker det godt! har altid klart bevaret hine, mine første Erindringer, før Bedstefader tog mig til sig, før jeg, som Dreng, kom her i Huset. Jeg erindrede den store Bygning, hvor jeg var hentet fra, de mange Mennesker, som arbeidede der, sang og loe og fortalte mig forunderlige

Historier, om hvor slet man bliver behandlet i den heilige Verden. Det var mine Forældres Huus, troede jeg, da jeg begyndte at tænke over Forældre og Børns Forhold til disse. Det var en stor Fabrik, de eiede, tænkte jeg; jeg huskede jo de mange Arbeidsfolk. Alle tumlede de med mig. Jeg var vild og overgiven, en sex Aars Dreng kun, men med en Udholdenhed, en Villie, som den paa ti. Rosalie! Du saae mange Prøver paa dette Onde i mit Blod; det gik til Trods. Jeg huskede godt den stærke, lystige Heinrich, der altid sang ved Væven; han viiste mig og de Andre sit tatuerede Bryst, hvor hele Lidelseshistorien var indgravet; paa Armen havde han sit og sin Kjæreste Navn. Det morede mig, jeg vilde ogsaa have mit Navn paa min Arm. „Det smerter!" sagde han, „saa piber Du, Dreng!" Det var Spore nok for mig til at ville. Jeg lod ham prikke i min Hud, prikke et O og et T paa min Skulder og jeg græd ikke, ei engang da Krudtet brændte det ind; men jeg blev ogsaa rost og var stolt af at bære Navnet, var stolt deraf, til jeg for tre Aar siden mødte Heinrich her. Jeg kjendte ham, men han ikke mig, da jeg viiste ham min Skulder og bad ham læse Navnet, læse dette O og T; men han sagde ikke Otto Thostrup, han sagde et Navn, som dræbte min Barndoms Lykke, gjorde mig for altid ulykkelig!"

„Det var en skrækkelig Dag!" sagde Rosalie! „Du kom og fordrede Forklaring af mig; Bedstefader gav

Dig den, og Du var ikke længer den Otto, vi før havde hos os. Men hvorfor tale derom? Du er god og klog, ædel og uskyldig! saml ikke Sorg i dit Hjerte fra en Tid, der er forbigangen, glemt, som den skal være det for Dig!"

„Men Heinrich lever endnu!" sagde Otto! „jeg har mødt ham, talt med ham; det var, som om al Besindighed forlod mig."

„Hvor og naar?" spurgte Rosalie.

Da fortalte Otto om sin Vandring med Vilhelm i Dyrehaven, om Taskenspilleren der, i hvem han gjenkjendte Heinrich. „Jeg losrev mig fra mine Venner, vandrede alene om i Skoven den hele Nat. O Rosalie, jeg tænkte paa Døden, paa Døden saaledes, som en Christen ikke bør det. En smuk Morgen fulgte paa, jeg gik ved Søen, som jeg elsker, som jeg her saa ofte boltrede mig i. — Siden hiin Forklaring var lagt i Navnetrækket paa min Skulder, der mindede mig om min ulykkelige Fødsel, havde jeg aldrig blottet den for Nogen. O, jeg har skuret den til Blods med en Muursteen! Bogstaverne ere borte og dog synes jeg at see dem i det dybe Ar. Et Kainsmærke staaer der endnu. Hiin Morgen fik jeg Lyst til at gaae i Vandet. De friske Strømme gjød Liv igjen i min Sjæl. Da kom Vilhelm og flere Bekjendte just til, de kaldte paa mig, de toge mine Klæder; mit Blod kom i Bevægelse; hele min Ulykke, der denne Nat havde

rørt ſig i min Sjæl, opfyldte mig igjen, det var, ſom om de to udſlettede Bogſtaver vilde glide frem i Mærket paa min Skulder og udtale min Smertes Hemmelighed! Livslede opfyldte mig. Jeg veed ikke, hvad jeg tilraabte dem, men det var mig, ſom maatte jeg ſvømme ud i Strømmen og aldrig vende tilbage. Jeg ſvømmede til det blev Nat for mine Øine. Jeg ſank, Wilhelm reddede mig! aldrig ſiden have vi talt om denne Time. O, Roſalie! jeg har i mange Tider ikke kunnet udtale min Sjæl, ſom for Dig i dette Øieblik! det er ei at have en Ven, naar man ei kan ſige ham ſin hele Tanke. Ingen har jeg kunnet ſige den, uden Dig, ſom alt veed den. Jeg lider ſom en Forbryder, og er dog uſkyldig, ſom den Grimme og Forvorne er uſkyldig i ſin Stygghed!"

„Jeg har ikke dine Kundſkaber, Otto!" ſagde Roſalie, og trykkede hans Haand, „har aldrig beſiddet dit lyſe Hoved, men jeg har, hvad Du ikke kan have: Erfaring. Ungdommen forvandler let Spindelvæv til Ankertouge, i Sorg ſom i Glæde. Selvkuffelſe har forvandlet Blodet i dine Aarer, Tanken i din Sjæl; men klyng Dig ikke beſtandigt til dette ene ſorte Punkt! det vil Du heller ikke! det vil drive Dig til Virkſomhed, hæve og ikke nedtrykke din Sjæl. Nu har den ſørgelige Overraſkelſe ved Bedſtefaders Død, ham Du ventede friſk og ſund, nedtrykt Dig og bragt Tankerne paa alt dette Mørke. Der kommer bedre Dage, lykkelige Dage! Du

har Ungdom, og Ungdommen bringer Sundhed for Sjæl og Legeme!"

Hun førte Otto ud i Haven, hvor Pileplantningen dækkede de andre Træer mod den skarpe Vestenvind. Stikkelsbærhækkene stode med Frugt, men endnu ikke modne; een Buſk havde Otto plantet, som lille Stikling, den var nu stor, Roſalie havde bundet Grenene op til Plankeværket, for at den, som Espalier, ret kunde inddrikke hver Solstraale. Otto saae mere paa Baandene end paa den gode Hensigt. „Lad den vore frit!" sagde han, „den vil ellers knækkes, naar det mere Plankeværk falder!" og han skar Baandene over.

„Det er den gamle Otto!" sagde Roſalie. De gik ind i hendes lille Stue, hvor Crucifixet, med Blomster foran i en lille Krukke, pyntede paa Bordet. Over Korset hang en Krands af visſent Lyng. „Den gav Du mig for to Aar siden, Otto!" sagde Roſalie. „Der var da ingen Blomster flere, intet Grønt, uden Lyngen, saa flettede Du af den. Siden har jeg ikke villet tage den bort fra Crucifixet!"

De bleve afbrudte ved et Beſøg. Det var den gamle Præſt.

XV.

Hans Kjortel grov var gammeldags,
Ei bedre han begjærte.
(Den Dober bar vel samme Slags,
Da han paa Jorden lærte).
C. J. Boye.

Ikke blot om Ottos Anliggender, men om Staden derovre, som Præsten (κατ ἐξοχην) kaldte Kjøbenhavn, var det han vilde tale. Kun eengang om Ugen kom „Viborg Samler" til ham og de kjøbenhavnske Blade brugte en heel Maaned, til at gaae Omgang. „Man vilde gjerne følge med Tiderne!" sagde han.

Igaar, paa Bedstefaderens Begravelses Dag, havde han ikke fundet det passende at tilfredsstille sin Trang, høre den kjære Otto fortælle om „Staden," men i Dag, meente han, lod det sig godt gjøre og derfor havde han ikke oppebiet hans Besøg, men vilde selv aflægge et.

„Du har da seet vor gode Konge?" var det første han spurgte om. „Herren velsigne den Salvede! han er dog rask og rørig endnu, som altid, min gode Kong Frederik!" Og nu maatte han fortælle et Træk, der havde rørt hans Hjerte og som han syntes fortjente Plads i Historiens Aarbøger. Det var passeret nu sidste Gang, Kongen var i Jylland; han havde jo reist om i Landet og paa Vestkysten. Da Kongen forlod et Vertshuus, var den gamle Kone der løbet efter ham og havde bedet Fader en-

delig skrive sit Navn med Kridt paa Bjelken til Amindelse om sig. De fornemme Herrer havde ikke villet lade hende komme frem; men hun trak Kongen i Kjolen, og da han hørte, hvad hun vilde, havde han nikket saa venligt og sagt: „grumme gjerne!“ var saa gaaet tilbage og havde skrevet Navnet paa Bjelken, Taarene kom den gamle Mand i Øinene, han græd og bad for sin Konge. Nu spurgte han om det gamle Træ i Regentsgaarden og talte derpaa om Nyerup og Abrahamson; dem havde han kjendt i sine Studenterdage.

Det blev i Grunden ham selv, som fortalte; ethvert Spørgsmaal, han fremsatte, berørte Et eller Andet af hans eget Liv, han kom altid tilbage til Kilden: sine Studenterdage. Da havde der været anderledes Røre, anderledes Liv og Bevægelse, meente han. Hans kongelige Skjønheds Ideal var Dronning Mathilde. „Jeg saae hende tidt til Hest,“ sagde han, „da var det ikke Skik her, at Damerne reed; det var Brug i hendes Fædreland, her forargede det Øiet. Gud gav hende Skjønhed, en Kongekrone og et Hjerte fuldt af Kjærlighed, Verden gav hende, hvad den kan give, en Grav, nær ved den nogne Hede!“

Ved saaledes ideligt at vende tilbage til sine egne Erindringer, blev Udbyttet ikke stort af det Nye, han fik at vide, men han var fyldestgjort. Kjøbenhavn syntes ham en heel Verden, en kongelig Stad; men Sodoma og Gomorra havde der mere end een Gade.

Otto ſmilte over den Alvor, hvormed han ſagde det.

„Ja, det kjender jeg bedre, end Du, min Dreng!“ ſvarede Præſten. „Djævelen gaaer vel ikke om, ſom en brølende Løve, men han har dog der ſine ſtørſte Fabrikker! han er godt klædt paa, er han! han ſkjuler Kloerne og Svandſen. Stol ikke paa din Kraft! han gaaer, ſom Katten i Fabelen, “pede suspenso” liſtende og forſigtig. Djævelen er i Grunden ligeſom en jydſk Bondekarl. Denne kommer til Byen, har ingen Ting, løber om og pudſer Skoe og Støvler for de unge Menneſker, derved faaer han en lille Skilling; han forſtaaer at ſpare, nu kan han leie ſig Kjælderen, hvor Du boer, og begynde en lille Handel. Den gaaer godt! den gaaer meget godt! Saa faaer han Raad til at leie Stuen; der trækker han bedre Profit, bliver en holden Mand og, før Du veed det, kjøber han hele Huſet! See, ſaadan er det med den jydſke Bondekarl, og ligeledes er det med Fanden. Førſt faaer han Kjælderen, ſaa Stuen og tilſidſt hele Huſet!“

Dig den, og Du var ikke længer den Otto, vi før havde hos os. Men hvorfor tale derom? Du er god og klog, ædel og uskyldig! saml ikke Sorg i dit Hjerte fra en Tid, der er forbigangen, glemt, som den skal være det for Dig!"

„Men Heinrich lever endnu!" sagde Otto! „jeg har mødt ham, talt med ham; det var, som om al Besindighed forlod mig."

„Hvor og naar?" spurgte Rosalie.

Da fortalte Otto om sin Vandring med Vilhelm i Dyrehaven, om Taskenspilleren der, i hvem han gjenkjendte Heinrich. „Jeg losrev mig fra mine Venner, vandrede alene om i Skoven den hele Nat. O Rosalie, jeg tænkte paa Døden, paa Døden saaledes, som en Christen ikke bør det. En smuk Morgen fulgte paa, jeg gik ved Søen, som jeg elsker, som jeg her saa ofte boltrede mig i. — Siden hiin Forklaring var lagt i Navnetrækket paa min Skulder, der mindede mig om min ulykkelige Fødsel, havde jeg aldrig blottet den for Nogen. O, jeg har skuret den til Blods med en Muursteen! Bogstaverne ere borte og dog synes jeg at see dem i det dybe Ar. Et Kainsmærke staaer der endnu. Hiin Morgen fik jeg Lyst til at gaae i Vandet. De friske Strømme gjød Liv igjen i min Sjæl. Da kom Vilhelm og flere Bekjendte just til, de kaldte paa mig, de toge mine Klæder; mit Blod kom i Bevægelse; hele min Ulykke, der denne Nat havde

rørt sig i min Sjæl, opfyldte mig igjen, det var, som om de to udslettede Bogstaver vilde glide frem i Mærket paa min Skulder og udtale min Smertes Hemmelighed! Livslede opfyldte mig. Jeg veed ikke, hvad jeg tilraabte dem, men det var mig, som maatte jeg svømme ud i Strømmen og aldrig vende tilbage. Jeg svømmede til det blev Nat for mine Øine. Jeg sank, Vilhelm reddede mig! aldrig siden have vi talt om denne Time. O, Rosalie! jeg har i mange Tider ikke kunnet udtale min Sjæl, som for Dig i dette Øieblik! det er ei at have en Ven, naar man ei kan sige ham sin hele Tanke. Ingen har jeg kunnet sige den, uden Dig, som alt veed den. Jeg lider som en Forbryder, og er dog uskyldig, som den Grimme og Forvorne er uskyldig i sin Stygghed!"

„Jeg har ikke dine Kundskaber, Otto!" sagde Rosalie, og trykkede hans Haand, „har aldrig besiddet dit lyse Hoved, men jeg har, hvad Du ikke kan have: Erfaring. Ungdommen forvandler let Spindelvæv til Ankertouge, i Sorg som i Glæde. Selvskuffelse har forvandlet Blodet i dine Aarer, Tanken i din Sjæl; men klynge Dig ikke bestandigt til dette ene sorte Punkt! det vil Du heller ikke! det vil drive Dig til Virksomhed, hæve og ikke nedtrykke din Sjæl. Nu har den sørgelige Overraskelse ved Bedstefaders Død, ham Du ventede frisk og sund, nedtrykt Dig og bragt Tankerne paa alt dette Mørke. Der kommer bedre Dage, lykkelige Dage! Du

mende Skybjerge, nederſt Taage, overſt mørke Skikkelſer med ſkinnende Gletſcher!" —

„Ja Otto!" ſagde Roſalie, og hendes Øine fik ungdommelig Ild, „ſaaledes ſtaaer Alperækken, naar man kjører fra Le Locle ned til Neufchatel. Saaledes ſaae jeg den der, da jeg ſidſte Gang kjørte ned fra Jura. Det var i Auguſt. Løvtræerne ſtode gule og røde mellem de mørke Graner; Berberisſer og Hyben voxte mellem de ſtore Bregner. Alperne laae ſaa ſmukt belyſte, Foden var himmelblaa, Toppen ſneehvid i det klare Solſkin. Jeg var veemodig ſtemt, jeg gik jo fra mine Bjerge! da nedſkrev jeg i min Bog, o jeg huſker det ſaa godt: „De høie Alper ſynes mig Jordens ſammenlagte Vinger! hvad, om den oploftede dem, udbredte de ſtore Fjer-med de brogede Billeder af ſorte Skove, Gletſcher og Skyer. Hvilket Billede! paa Dommedag løfter den vel disſe Vinger, flyver mod Gud og briſter i hans Sollys!" jeg har ogſaa været ung, Otto!" ſagde hun og ſmilte veemodig. „Du vilde have følt noget dybere ved at ſee denne Naturpragt. Søen nedenfor var blikſtille; en lille Baad med hvide Seil flød, ſom en Svane, paa Fladen. Paa Veien, hvor vi kjørte, ſloge Bønderne Kaſtanier ned; Vinen hang i ſtore, ſorte Druer. Hvor ſligt et Indtryk kan fæſte ſig i Sjælen! det er nu 35 Aar ſiden, og jeg ſeer endnu Baaden med de hvide Seil, de høie Alper og de ſorte Druer!"

„Du ſkal ſee dit Schweits igjen! Roſalie!" ud-

brød Otto, „høre Koernes Klokker paa de grønne Enge. Du skal igjen gaae til Capellet i Franche Comté, besøge Vennerne ved Le Locle, see den underjordiske Mølle og Doubfaldet.

„Møllehjulet gaaer endnu, Vandet styrter, ligesom da jeg var ung; men Vennerne ere borte, min Familie adsplittet; jeg vil komme, som en Fremmed, og naar man er i min Alder, kan Naturen ikke være En nok, man vil ogsaa have Mennesker!"

„Du veed, Rosalie, Bedstefader har bestemt en Sum for Dig, saalænge Du lever. Jeg havde nu tænkt, Du kunde nyde dine sidste Dage hos dine Kjære i Hjemmet, i det herlige Schweits. I Oktober tager jeg **philosophicum**, næste Sommer vilde jeg ledsage Dig. Ogsaa jeg maa see det herlige Bjergland, kjende lidt mere af Verden, end jeg endnu kjender. — Jeg veed, hvor Du altid tænkte paa dit Schweits; der vil jeg føre Dig tilbage, der er Du mindre eensom, end her i Danmark!"

„Du flyver paa Ungdomstanker, som Du skal og maa, Du kjære, elskelige Sjæl!" sagde hun og smilede. „I min Alder gaaer det ikke saa let!"

„Vi gjøre kun Dagreiser," sagde Otto, „gaae med Dampskibet op af Rhinen, det trætter ikke, og fra Basel er man snart i Franche Comté paa Jura."

„Nei, paa Heden, ved Vestervovvov, som de her kalde det," sagde hun, „vil den gamle Rosalie døe. Her er

jeg nu blevet hjemme, her har jeg to, tre Venner. Familien i Lemvig har indbudet mig; hos den er en Plads ved Bordet, et lille Kammer og venlige Anſigter. Schweits vilde nu ikke længer være det Schweits, jeg forlod. Naturen vilde jeg hilſe, ſom en gammel Bekjendt; det vilde være mig Muſik, at høre Koernes Klokker klinge; det vilde røre mig dybt, at knæle i det lille Capel paa Bjerget; men jeg vilde ſnart føle mig mere fremmed der, end her. Havde det været for 15 Aar ſiden, da levede min Søſter endnu, den kjære, fromme Adele; hun boede med min Onkel tæt ved Grændſen af Neufchatel, ſom Du veed, neppe meer end en Fjerdingvei fra Le Locle, Byen, ſom vi kaldte den, da det var den ſtørſte nærmeſt os. Nu leve kun Beſlægtede langtude, ſom have glemt mig. Jeg er der en Fremmed. Danmark gav mig Brød, det vil ogſaa give mig en Grav!"

„Jeg tænkte at glæde Dig!" ſagde Otto.

„Det gjør din Kjærlighed for mig!" ſvarede hun.

„Jeg tænkte, Du ſkulde have viiſt mig dine Bjerge, dit Hjem, Du ſaa ofte talte om!"

„Det kan jeg endnu. Jeg huſker hver Plet, hvert Træ, Alt ſtaaer ſaa lyslevende i min Erindring. Nu kjøre vi ſammen op af Jura, høiere og høiere, her er ingen flere Viinhaver, ingen Maisfrugt eller Caſtanier, kun ſorte Graner, ſtore Klipper, hiſt og her en Bøg, grøn og ſtor, ſom i Danmark. Nu ere vi ude af Sko-

ven, mange Fod over Havet; Du mærker det nok paa den friske Luftning! rundt om grønne Enge; Kvernes Klokker klinge ideligt. Endnu seer Du ingen By og dog ere vi tæt ved Le Locle. Med eet bøier Veien og vi see midt paa Bjergfladen en lille Dal, og i den ligger Byen med sine røde Tage, sine Kirker og sine store Haver. Tæt under Vinduerne hæver sig Bjergsiden med Græs og Blomster; det seer ud, som Qvæget maatte styrte ned paa Husene. Vi gaae gjennem den lange Gade forbi Kirken. Beboerne ere Protestanter; det er en heel Uhrmager-By. Min Onkel og Adèle sad ogsaa hele Dagen og arbeidede med Hjul og Kjæder. Det var for Monsieur Houriet i Le Locle. Hans Døttre kjender jeg. Den ene hedder Rosalie som jeg. Rosalie og Lydia, de have vist glemt mig! Men det er sandt, vi reise jo. Ja, seer Du, ved Enden af Byen følge vi ikke den brede Landevei, den gaaer til Besançon, vi blive paa den mindre her i Dalen, hvor Byen ligger. Den smukke Dal! Den grønne Bjergside beholde vi til Høire, rundt om deroppe ligge Huse med store Steen paa de skraa Trætage, og smaa Haver med Blommetræer. Dalen sluttes med steile Klippevægge; der er en Kløft, klattrer Du derop, da seer Du lige ind i Frankerige: en Slette, flad, som den danske. I Dalen, hvor vi ere, tæt under Fjeldet, ligger et lille Huus, o jeg seer det saa tydeligt! hvidkalket og med blaamalede Vindueskarme, en stor

Lænkehund ved Porten. Jeg hører ham gjøe! Vi gaae ind i det stille, venlige Huus. Børnene lege paa Gulvet. O min lille Henry-Anna-Robert! ja det er sandt, nu er han større og ældre end Du. Vi gaae ned af en Trappe til Kjelderen. Her staae Sække og Kister Meel. Det bruser forunderligt under Gulvet! endnu nogle Trin ned og vi maae have Lampen tændt, for her er mørkt. Vi ere da i en stor Vandmølle, en underjordisk Mølle. Dybt under Jorden bruser en Flod; Ingen drømmer om den ovenfor; Vandet styrter flere Favne ned over Hjulene, der snurre, som vilde de gribe os i Klæderne og hvirvle os med. Trinene, hvor vi staae, ere halvslidte og slibrige. Steenmuren flyder med Vand og tætved synes Dybet bundløst! O Du vil elske denne Mølle, som jeg elsker den! Naar vi ere oppe og udenfor, sees kun det stille venlige Huus. Veed Du hvad, Otto! tidt naar Du sad stille og drømmende, rolig, som et Billede, tænkte jeg paa min Mølle, paa den Ro, den der viiste, og hvor vildt Strømmen bruste dernede, hvor Hjulene gik, og hvor mørkt der var i Dybet!"

„Vi gaae fra Mølle!" sagde Otto, og søgte at føre hende fra Reflexionerne til den egentlige Fortælling. „Vi ere i Skoven, hvor Aftenklokken klinger fra Capellet i Franche-Comté.

„Der staaer min Faders Huus!" sagde hun. „Fra

Hjørnevinduet seer man over Skoven til Aubernez*), hvor Broen gaaer over Doub. Solen skinner paa Floden, der bugter sig dybt dernede og seer ud som det klare Sølv."

„Og hele Frankerige breder sig ud foran os!" sagde Otto.

„Hvor smukt! hvor smukt!" udbrød Rosalie, og hendes Øine tindrede, idet hun saae hen for sig; men snart blev Blikket veemodigt, hun trykkede Otto i Haanden. „Ingen vilde byde mig velkommen i mit Hjem! jeg kjender ikke deres Glæder, deres Sorger, de ikke mine! I Danmark er jeg hjemme. Kommer den kolde Havgusse og lægger sig over Heden, tænker jeg tidt, at jeg boer paa mine Bjerge, hvor Lyngen vorer. Taagen er en Sneesky, der hviler heroppe, og saaledes er jeg, naar de Andre klage over slet Veir, just i Skyerne paa mine Bjerge!"

„Du flytter altsaa til Familien i Lemvig?" spurgte Otto.

„Der er jeg velkommen!" svarede hun.

---

*) En Landsby i Cantonet Neufchatel, beliggende tæt ved Floden Doub, hvor den gjør Grændse mellem Schweits og Frankerige.

XVII.

„Betragt det sagtnende Hav. Endnu bære Bølgerne paa Dybet og synes at frygte for Blæsten." — „Over mig svæver den skyggefulde Taage. Dugvædede ere mine Lokker."

Ossian, oversat af S. S. Blicher.

Otto havde endnu ikke besøgt Klitterne, Stranden, Fiskerne og Bønderne, mellem hvilke han før, i alle sine Fritimer, havde tumlet sig.

Den smukke Sommerdag drev ham afsted; Hjertet trængte til at drikke Solvarme.

Kun Veiene mellem de store Byer ere her i taalelig Stand, eller rettere, i saa god, som Egnen her tillader det. Biveiene betegnes kun ved de ved Siden af hinanden løbende Hjulspor; paa enkelte Steder er, for at forhindre Hjulene fra at trænge ned i det dybe Sand, strøet lidt Lyngtop; hvor denne mangler, og Sporene krydse hinanden, vil neppe en Fremmed finde Vei. Her sætter Markfred sin usynlige Grændse mellem de naboelige Eiendomme.

Hver Gaard, Hytte og Hoi var Otto en gammel Bekjendt; han styrede sin Vei mod Harboøre, et Sogn, der kan siges at bestaae af Sand og Vand, men som dog ikke kan kaldes ufrugtbart. Enkelte Beboere her have Avlsbrug, men Størstedelen ere Fiskere, som beboe smaa jordløse Huse.

Det første Møde paa Vandringen var en af disse store bedækkede Vogne, som de saakaldte Aalemænd, mellem Sancthansdag og Bartholomæidag bringe med Aal til de søndre og østre Kjøbstæder, hvor de igjen belæsses med Æbler og Havefrugter, en Artikel, der siden gaaer rivende af hos Almuen. Aalemanden holdt stille, da han saae og kjendte Otto.

„Velkommen Hr. Otto!" sagde han, „ja han er kommen herover i et bedrøveligt Anliggende! at Oberst Thostrup saaledes skulde reise af! men man kunde da ikke vente andet af ham! han var gammel nok!"

„Døden kræver sin Ret!" svarede Otto og trykkede Mandens Haand. „Ham gaaer det vel godt, Morten Ehrænsen?"

„Hele Vognen fuld af Strueaal og et Par røgede Helt! han er vel god at møde, Hr. Otto? Paa Landjorden er en Præst meget god, men ikke ombord paa Søen, som de sige hjemme til Vore*). Ja, han er vel Præst nu, eller skal være det?"

„Nei, jeg studerer ikke dertil!" svarede Otto.

„Naa, saa skal han vel være Procurator? Jeg synes han er klog nok, han behøver ikke at læse mere! ja han seer da ind til Vores. Fa'ermo'er sidder og spinder Garn til Pulsvaad**). Nu har hun faaet Stær paa det andet

*) Hjemme hos os.

**) Kystbeboerne ved Limfjorden bruge disse til at fange Aal i.

Die med, men Knevelen*) gaaer ligesaa raft paa hende, som før! hun lader sig ikke forbløffe, fordi hun sidder i Mørke. Mutter staaer for Ees'en**)! hun har nok med Sætkrogene***) at gjøre!"

„Men Maria! den rafke, lille Maria?" spurgte Otto.

„Tøsen? Hun er iaar med de andre Fiskerpiger draget til Ringkjøbing og har ladet sig feste til Hø- og Kornhøsten; vi troede ikke, vi behøvede hendes Gavn hjemme; men, Gud befalet! nu kjører jeg." Trohjertigt rystede han Ottos Haand og fortsatte sin langsomme Kjørsel.

Aalebondens Brødre vare rafke Fiskere, som deres Fader havde været det; skjøndt gifte, boede de dog sammen. Børneflokken var ikke saa ringe; smaa og store udgjorde her en Familie, i hvilken den blinde Fa'ermo'er havde første Stemme.

Otto nærmede sig Vaaningshuset; foran var en lille Plet med Kartofler og Gullerødder, samt et Bed med Løg og Timian. To store Bulbidere med skarpe Tænder og onde Øine foer Otto imøde. „Tyv! Grumsling!"

*) Munden.

**) Fiske-Madding: enten smaa Orme, som i Ebbetiden opgraves ved Fjordbrædderne, eller Fisk, helst saadanne, som ere blanke og skinnende. Kan ingen anden Ees faaes, bruger man ogsaa Kalvekjød eller Lever af Hornqvæg.

***) Paa disse hæftes Ees'en; de maa, mellem hver Gang de benyttes, blive reengjorte, et Arbeide, som tilfalder Fruentimmerne.

ſkingrede en Stemme, og Hundene lode Halen ſynke og trak ſig med en ſagte Snærren tilbage mod Huſet. Her, i Forſtuen, ſad en gammel Kone, med uldent kraprød Tøie, et Halstørklæde af ſamme Stof og Farve og en Mandfolkehat af ſort Filt paa Hovedet. Hun ſpandt paa ſin Rok. Otto kjendte ſtrax den blinde Fa'ermo'er.

„Guds Fred i Huſet!“ ſagde han.

„Den Stemme har jeg ikke hørt over Aar og Dag!“ ſvarede hun og løftede Hovedet, ſom om hun vilde ſee med de døde Øine. „Er det ikke Oberſt Thoſtrups Otto? I ligner ham paa Mælet. Jeg vidſte nok, naar I var her, kom I over til Vore! Ide ſkal lade Ees'en ſtaae, og faae Kjedelen over, at I kan faae en Skaal Kaffe. Før har I ikke forſmaaet den, I er vel ikke blevet ſtoragtig paa Reiſen? Kaffevikken*) er god, den er fra Holmsland og ſmager bedre, end Kjøbmandens Bønner.“ Hundene ſnærrede endnu af Otto. „Kan I dumme Dyr, ſom have Øine i Hovedet at ſee med, ikke kjende Oberſtens Otto?“ udbrød hun og uddeelte et Par vældige Daſk over deres Sider.

Ottos Ankomſt bragte ſtor Bevægelſe i den lille Husholdning; velkommen var han, det kunde man ſee paa hvert Anſigt.

*) Astragalus bæticus, benyttes ſom Kaffeſurrogat, og dyrkes ſær paa Klitterne veſten for Holmsland. Først ſkalles den i Bælgene, pilles derpaa ud, tørres og brændes lidt.

Lænkehund ved Porten. Jeg hører ham gjøe! Vi gaae ind i det stille, venlige Huus. Børnene lege paa Gulvet. O min lille Henry-Numa-Robert! ja det er sandt, nu er han større og ældre end Du. Vi gaae ned af en Trappe til Kjelderen. Her staae Sække og Kister Meel. Det bruser forunderligt under Gulvet! endnu nogle Trin ned og vi maae have Lampen tændt, for her er mørkt. Vi ere da i en stor Vandmølle, en underjordisk Mølle. Dybt under Jorden bruser en Flod; Ingen drømmer om den ovenfor; Vandet styrter flere Favne ned over Hjulene, der snurre, som vilde de gribe os i Klæderne og hvirvle os med. Trinene, hvor vi staae, ere halvslidte og slibrige. Steenmuren flyder med Vand og tætved synes Dybet bundløst! O Du vil elske denne Mølle, som jeg elsker den! Naar vi ere oppe og udenfor, sees kun det stille venlige Huus. Veed Du hvad, Otto! tidt naar Du sad stille og drømmende, rolig, som et Billede, tænkte jeg paa min Mølle, paa den Ro, den der viiste, og hvor vildt Strømmen bruste dernede, hvor Hjulene gik, og hvor mørkt der var i Dybet!"

„Vi gaae fra Mollen!" sagde Otto, og søgte at føre hende fra Reflexionerne til den egentlige Fortælling. „Vi ere i Skoven, hvor Aftenklokken klinger fra Capellet i Franche-Comté.

„Der staaer min Faders Huus!" sagde hun. „Fra

Hjørnevinduet seer man over Skoven til Aubernez*), hvor Broen gaaer over Doub. Solen skinner paa Floden, der bugter sig dybt dernede og seer ud som det klare Sølv."

„Og hele Frankerige breder sig ud foran os!" sagde Otto.

„Hvor smukt! hvor smukt!" udbrød Rosalie, og hendes Øine tindrede, idet hun saae hen for sig; men snart blev Blikket veemodigt, hun trykkede Otto i Haanden. „Ingen vilde byde mig velkommen i mit Hjem! jeg kjender ikke deres Glæder, deres Sorger, de ikke mine! I Danmark er jeg hjemme. Kommer den kolde Havgusse og lægger sig over Heden, tænker jeg tidt, at jeg boer paa mine Bjerge, hvor Lyngen vorer. Taagen er en Sneefky, der hviler heroppe, og saaledes er jeg, naar de Andre klage over slet Veir, just i Skyerne paa mine Bjerge!"

„Du flytter altsaa til Familien i Lemvig?" spurgte Otto.

„Der er jeg velkommen!" svarede hun.

---

*) En Landsby i Cantonet Neufchatel, beliggende tæt ved Floden Doub, hvor den gjør Grændse mellem Schweits og Frankerige.

den var ssilig. En halv bondeklædt Mand til Hest, med Ridebuxer knappede langs ned af Siden, holdt tæt ved.

„Har De hørt Nyheder?“ tiltraadte ham Otto. „Jeg kommer fra Ringkjøbing. Jeg har hos Kjøbmand Cohen læst de tydske Aviser. Der er Revolution i Frankrige! Carl den Tiende og hele den kongelige Familie er flygtet. Jo, det gaaer lystigt til i Paris!“

„Det er et vildt Folk, Franſoſen!“ ſagde Fa'ermo'eren. „Een Konge og een Dronning have de hugget Hovedet af i min Tid. Nu gjøre de det ſamme med diſſe. At vor Herre taaler, at der handles ſaaledes med hans Salvede!“

„Der bliver Krig igjen!“ ſagde een af Fiſkerne.

„Saa gaae der flere Heſte ud af Landet,“ ſagde den Fremmede, trykkede Otto i Haanden og reed afſted mellem Klitterne.

„Det var jo Heſteprangeren fra Varde?“ ſpurgte Otto.

„Ja han forſtaaer Sprog!“ ſagde Fiſkeren. „Derfor veed han om det Udenlandſke før vi Andre. Saa ſlaaes De nu i Frankrige! Blodet flyder op ad Gaderne; ſaaledes bliver det ikke i Danmark, før Tyrken binder ſin Heſt ved Buſken i Viborg Sø. Men ſaa er det ogſaa, efter Sybilles Spaadom, mod Verdens Ende!“

Alt var imidlertid færdigt til at de kunde drage paa Fangſt. Derſom Hr. Otto vilde føre den bageſte Aare og havde Lyſt at blive Natten over derude, kunde han faae Plads

i Baaden, men han havde lovet Rosalie at komme tilbage før Aften. Fa'ermo'eren læste nu knælende med de andre en Bøn, og snart efter gled den lavbyggede Baad, ved raske Aareslag, ud fra Bredden. Frankerigs Skjæbne var glemt, Fangsten beskjæftigede Fiskerne.

Den Gamle syntes at lytte efter Aareslagene, de døde Øine hvilede ubevægeligt frem paa Havet. En Maage strøg i sin Flugt tæt forbi hende. „Det var en Fugl!" sagde hun; „her er jo ingen uden vi to?"

„Nei slet ingen!" svarede Otto ligegyldig.

„Er der ingen i Boden, ingen bag Klitten?" sagde Fa'ermo'eren igjen. „Det var ikke for den tørre Mad, jeg gik herned, ikke for at vadske mit Ansigt i Stranden. Jeg vilde tale med Jer i Eenrum, som vi ikke kunde til Huse. Maa jeg faae Eders Haand? Nu fører I selv Stavnaaren, nu den Gamle er i Jorden, Gaarden skal jo sælges og I kommer sagtens ikke meer her Vester paa. Vor Herre har gjort fort for mine Øine, før han lukkede mine Øren og gav mig Lov at reise. Jeg kan ikke see Jer meer; men jeg har Jer for min Tanke, som I saae ud, før I forlod vort Land. Nu er I vel kjønnere, kan jeg tænke, men lystigere er I ikke! snakke kan I vel, og jeg har hørt Jer lee, men det var kun en bitte bedre, end i de to sidste Aar I var herovre. Engang vare Eders Klæder anderledes skaarne! ingen Nisse kunde skabe sig vildere end I!"

„Man bliver roligere med Aarene!“ sagde Otto, og saae forundret paa den blinde Kone, der ikke slap hans Haand. „Som Dreng var jeg altfor lystig, det kunde ikke blive ved, og at jeg denne Gang er alvorlig, ja det seer hun jo nok jeg har Grund til! min sidste Støtte er falden bort!“

„Ja vist! ja vist!“ gientog hun langsomt og overveiende, men rystede derpaa med Hovedet. „Det kommer ikke derfra! troer han ikke paa Djævelens Magt? Vor Herre Jesus tilgive mig! troer han ikke paa onde Menneskers Kræfter? Der er ikke større Forskiel paa Menneskets Barn og Skiftingen, de Underjordiske lægge for det i Vuggen, end paa Jer, som Dreng og som I blev det sidste Aar før I reiste. Det kommer af Bogen, det kommer af den megen Læsning, sagde jeg til de Andre. Gid jeg kunde have sagt det til mig selv! Men I skal blive glad, Sorgen i Eders Hjerte skal visne hen som en giftig Urt. Jeg veed, hvorfra den kommer, og har med Guds Bistand Frelse for den. Vil I love mig helligt, at ingen Sjæl i Verden faaer at vide, hvad vi tale her i denne Time?“

„Hvad har I at sige mig?“ sagde Otto, grebet af den Gamles sælsomme Alvor.

„Tydske Heinrich, Komediantspilleren! I husker ham nok? Han er Skyld i Eders Bekymring! ja, hans Navn

faaer Jeres Puls til at gaae stærkere. Det kan jeg føle, om jeg ikke kan see Eders Ansigt!"

„Tydske Heinrich!" gientog Otto og hans Haand skjælvede virkeligt. Skulde Heinrich, da han var her for tre Aar siden, have sagt hende, sagt Fiskerne her, hvad ingen turde vide, hvad der havde dræbt hans Ungdoms Munterhed? „Hvad har jeg med tydske Heinrich at gjøre?"

„Ikke mere, end en from Christen har med Djævelen at gjøre!" svarede hun og slog Kors for sig. „Men Heinrich har blæst et ondt Ord ind i Eders Øre, han har dulgt Eders lystige Sind, som man kan dølge en Snog!"

„Det har han sagt Eder?" udbrød Otto, og hans Aandedrag blev hurtigere. „Siig mig Alt hvad han har sagt!"

„I vil ikke lade mig komme i Fortred?" sagde hun. „Jeg er uskyldig deri, og dog har jeg virket med! det var kun et Ord, men et utilbørligt Ord, og for det skal man gjøre Regnskab paa Dommens Dag!"

„Jeg forstaaer Eder ikke!" sagde Otto, og hans Øie speidede rundt omkring, om Ingen hørte dem. De vare ganske ene; Baaden med Fiskerne viste sig langt ude, som et mørkt Punkt.

„Husker I, hvor ellevild I var som Dreng? Hvordan I bandt Blærer ved Kattens Been og Hale, og kastede den saa ud fra Loftslugen, for at den skulde flyve? Jeg siger det ikke af noget ondt, for vi holdt alle af Eder, men naar I blev for kaad, kunde man jo nok sige: kan da

ingen binde den Knægt? See, de selvsamme Ord sagde jeg! det er al min Synd, men de have siden ligget tungt paa mit Hjerte. Da kom for tre Aar siden tydske Heinrich, han var jo to Nætter i vort Huus; Gud forlade os det! Kunster kunde han gjøre, han vidste mere end sit Fadervor, mere, end det baader et Menneske at vide. Een Kunst skulde I hjælpe ham med; men da han gav Jer Bægeret, gjorde I Eders egne Kunster og han kunde ikke faae sin i Rigtighed. I vilde ogsaa være vils. Da fik han et andt Die til Eder, skjøndt han var nok saa mild og underdanig, da I var et Herskabsbarn. Husker I da, nei, det har I nok glemt, hvordan I samme Gang havde taget Ees'en af Sætkrogene og bundet mine Træskoe til istedet. Da sagde jeg i Vrede, og Menneskets Vrede er aldrig god: kan da ingen binde mig den Knægt? han gjorde jo Nar af Jer i Eders aabne Dine! sagde jeg til Komediantspilleren. Har I ingen Kunst der kan tæmme den Vildkat? Da loe han ilde, og jeg tænkte ikke meer derpaa. Men næste Dag sagde han: „nu har jeg bundet Knægten! I skal see, han er blevet tam og skulde han begynde at sprælle igjen, saa spørg ham bare: hvad var det for Ord, tydske Heinrich hvidskede Eder i Øret, saa skal I see, hvor lind han vil blive. Det Kunststykke skal han ikke gjøre Nar af!" Det gos i mit Hjerte, men jeg tænkte siden, det har vel ikke noget at betyde. — Jo, jo! fra den Time han havde været her, var I ikke

meer den Samme, som før, det kom af Troldomsordet, han blæste Jer i Øret. I kan ikke udsige Ordet, det sagde han mig ogsaa; men ved det er I blevet dulgt; det, og ikke Læsning i Bogen, gjør det. Men I skal blive løst! har I Troe dertil, og det maa I have, da skal I blive lystig igjen, og jeg kunne roligt sove i min Grav for det onde Ord, jeg udsagde. Vil I lægge dette ved Hjertekulen, nu Maanen er i Næ, saa vil Sorgen gaae bort fra Eders Hjerte, som Maanens Skive tager af!" nu tog hun en lille Skindpung op af Lommen, aabnede den og fremtog et sammenviklet Papir. „Heri er et Stykke af det Slags Træ, hvorpaa vor Herre, Frelseren blev korsfæstet. Det vil drage Sorgen fra Eders Hjerte, og bære den, som det bar ham, der tog paa sig alle Verdens Sorger!" Hun kyssede fromt derpaa og rakte det til Otto.

Det blev ham klart, det Hele. Han erindrede hvorledes han i Vildskab som Dreng fik Heinrichs Kunst til at mislykkes, hvilket vakte stor Fornøielse hos Tilskuerne, men Uvillie hos Heinrich; snart bleve de Venner igjen, og Otto gjenkjendte i ham den lystige Bøver paa Fabrikken, som han kaldte det. De vare ene, Otto spurgte, om han ikke huskede hans Navn, Heinrich rystede med Hovedet. Da blottede Otto sin Skulder, bad ham læse, og han hørte da den ulykkelige Udtydning, der gav hans Munterhed Dødsstødet. Heinrich maa have seet, hvad Indtryk det gjorde paa Drengen, han fik herved Leilighed

til at hevne sig og tilligt komme i Anseelse igjen som Hexemester. Han havde tæmmet ham, hvidskede han til den Gamle, tæmmet Drengen ved et eneste Ord. Under enhver senere Overgivenhed hos Otto maatte Alvor og Skræk strax vende tilbage, naar Nogen spurgte: hvad vare det for Ord, tydske He inrich hvidskede Dig i Øret. „Ja spørg ham kun," havde han sagt.

Paa en ganske naturlig Maade var der altsaa virkelig Troldom i Heinrichs Ord, om ikke saaledes, som den Gamles Overtro udtydede den. At udvikle hende Sagens Sammenhæng, maatte have hævet hendes Skrupler, men en Forklaring her var Otto umulig. Han trykkede hendes Haand, bad hende være rolig; ingen Sorg laae tungt paa hans Hjerte, uden dette sidste Tab af hans kjære Bedstefader.

„Hver Aften har jeg nævnet Eders Navn ved min Bøn! hver Gang ondt Veir var i Vente, og Sønnerne paa Havet, saa vi hængte Flag eller tændte Blus for at give dem Tegn, tænkte jeg paa de Ord, der slap mig af Munden og som den onde Heinrich greb, jeg frygtede for at vor Herre skulde lade Straffen gaae ud over mine Børn.

„Vær kun rolig, kjære Gamle!" sagde Otto. „Giv selv det hellige Træ, paa hvis Kræfter I stoler! det tar hver Sorg fra Eders eget Hjerte!"

„Nei, min Sorg er jeg selv Skyld i! Eders

fremmed Mand lagt i Eders Hjerte! den Uskyldiges Sorg vil Korsets Træ kun bære!"

Det Smukke, som hende ubevidst laae i disse Ord, rørte Otto. Han tog Gaven, gjemte den, søgte at berolige hende og saae nu sidste Gang ud over det prægtige udstrakte Hav, der var sin egen Grændse.

Det var mod Aften før han kom hjem til Gaarden, hvor Rosalie ventede. Det sidste Optrin med den blinde Fiskerkone havde sat ham tilbage i hans mørke Sindsstemning. „I Grunden veed hun dog intet!" sagde han til sig selv. Denne Heinrich er min onde Engel! kunde han dog snart døe!" Det var i Ottos Sjæl, som om han kunde roligt skyde Heinrich en Kugle gjennem Hjertet. „Var han først begravet under Lyngtuen, da var min Hemmelighed det ogsaa! Blod vil jeg! ja, der er noget djævelsk i Menneskет! kunde dog Heinrich døe! men der leve flere, som kjende min Fødsel; — min Søster! min stakkels, tilsidesatte Søster, hun, som havde samme Ret til Aandsudvikling, som jeg! hvor frygter jeg for dette Møde! det vil blive bittert! bort maa jeg! bort vil jeg! her qvæles Livet! jeg har jo Formue! jeg vil reise. Det levende Frankerige vil forjage Grillerne og — saa er jeg borte, langt fra Hjemmet. Næste Foraar er jeg en Fremmed, ude mellem de Fremmede!" og hans Tanke gik over i stille Veemod. Saaledes kom han til Gaarden.

XVIII.

L'Angleterre jalouse et la Grèce homérique,
Toute l'Europe admire, et la jeune Amérique
Se lève et bat des mains du bord des océans.
Trois jours vous ont suffi pour briser vos entraves.
Vous êtes les aînés d'une race de braves,
Vous êtes les fils des géans!

V. Hugo, Chants du crépuscule.

„Politiken, mine Herrer!"

Mortons Lystspil: den hjemkomne Nabob.

„Der er Revolution i Frankerige!" var det første, Otto fortalte. „Carl den Tiende og hans Familie ere flygtede. Det skal staae i de tydske Aviser!"

„Revolution!" gjentog Rosalie og foldede Hænderne. „Det ulykkelige Frankerige! der er flydt Blod og nu flyder det igjen! Der mistede jeg min Fader og min Broder. Jeg er blevet en Landflygt[illegible], har maattet søge et nyt Fædreland!" hun torrede en Taare af Kinden og sank hen i stille Grublen. Hun kjendte det Skrækkelige ved en Revolution, saae i denne nye kun en Gjentagelse af de Rædselsscener, hun havde oplevet, og som drev hende ud i Verden, op mod Norden, hvor hun tumlede om, til hun tilsidst hos Ottos Bedstefader fik et Hjem, et blivende Sted.

Alt Stort og Skjønt greb Ottos Sjæl, kun i een Retning havde han endnu ikke vist nogen Interesse: den politiske, og Politik var just det, som Bedstefaderen i sin Afkrog meest beskjæftigede sig med. Men Ottos Sjæl var for levende, for let bevægelig, den overvældedes af hvad der laae ham

nærmere. „Man maa ret leve ind i Livet selv, for Verdensbegivenhederne kunne gribe os!“ sagde han. „Hos de Fleste, der i en meget ung Alder politisere, er det ogsaa Affectation. Det er som Drengen, der nøder sig til at ryge Tobak, for at synes ældre, end han er!“ Udenfor Hjemmet var Frankerige det eneste Land, som egentlig interesserede Otto. Der havde Napoleon hersket, og Napoleons Navn havde naaet hans Hjerte; han var voxet op, medens dette Navn lød fra Mund til Mund; Heltens Navn og Bedrifter klang ham, alt som Dreng, som et stort Verdens-Eventyr. Hvorofte havde han ikke hørt Bedstefaderen sige, rystende med Hovedet: ja, nu have Avisskriverne kun lidt at fortælle, nu Napoleon er stille. Da havde han fortalt ham om Helten ved Arcole og ved Pyramiderne, om de store Felttog mod Europa, Moskovs Brand og Tilbagegangen fra Elba.

Hvo har ikke i sin Barndom skrevet en Comedie? Ottos eneste Sujet var Napoleon: Heltens hele Historie fra Sneebatterierne ved Brienne til Klippeøen i Verdenshavet. Vistnok var Digtet et vildt Skud, men det var udsprunget fra et begeistret Hjerte. Han gjemte det dengang, som en Skat. Et lille Træk, som knytter sig hertil og characteriserer Ottos vilde Opbrusen som Dreng, ville vi anføre.

Et af Tyendets Børn, en lille munter Dreng, som Otto gav sig af med, legede hos ham oppe paa Qvist-

kammeret. Otto skrev just da sin Comedie. Drengen drillede ham med at trække i Papirerne. Otto forbød det med den Trudsel: gjør Du det engang til, kaster jeg Dig ud af Vinduet. Drengen trak øieblikkelig i Papiret; strax greb Otto ham om Livet, svingede ham op mod det aabne Vindue og havde styrtet ham ud, var ikke lykkeligviis Rosalie traadt ind i Værelset, og med et Udbrud af Skræk havde grebet Ottos Arm. Han stod dødbleg, skjælvende over hele Legemet.

Napoleon havde saaledes vakt Ottos Interesse for Frankerige. Det var ogsaa dette Land, Rosalie næst sit Schweits helst talte om. Revolutionen havde grebet levende ind i hendes Liv, levende maatte derfor hendes Tale blive derom. Selv for den gamle Præst stod den som een af hans Verdensbegivenheder. Revolutionen og Napoleon havde tidt draget hans Tanker og Tale over til dette Land. Otto var saaledes, uden i mindste Maade at leve ind i Politik, opvoxet i et Slags Interesse for Frankerige. Nyheden om Julidagenes Kamp blev ham derfor ikke ligegyldig. Endnu vidste han kun, hvad Prangeren havde sagt, kjendte intet til Congregationen eller Polignacs Ministerium; men Frankerige var ham let mægtige Verdenskrater, der glimrede ved prægtige Eruptioner, dem han i Afstand beundrede.

Den gamle Præst rystede med Hovedet, da Otto meddeelte ham den politiske Nyhed. En Konge, i levende

Live, han maatte være som han vilde, var ham hellig. En Konges Handlinger lignede Bibelens Ord, dem Mennesket ikke maatte veie; de skulde tages, som de vare givne. „Der er ingen Øvrighed, uden han er af Gud!“ sagde han, „den Salvede er hellig, ham giver Gud Viisdom, han er et Lys, vi Alle maae skue op til.“

„Han er et Menneske, som vi!“ svarede Otto. „Han er Landets første Embedsmand, og som saadan skylde vi ham den høieste Ærbødighed og Lydighed. Fødsel, og ikke Fortjeneste, giver ham den høie Post, han beklæder; han maa kun ville det Gode, kun udøve det Retfærdige; hans Pligter ere saa store, som Undersaatens!“

„Men vanskeligere, min Dreng!“ sagde den Gamle. „Det er ingen Sag, at sidde i Krandsen som Blomst, og bryste sig der; det er værre, at være Haanden som fletter den. Traaden skal være baade stram og lind, den maa ikke skjære ind i Stilkene, maa heller ikke sidde for løs, saa falde de ogsaa fra. Ja, I unge Mennesker snakke, som I have Forstand til. Jo I ere kloge! akkurat ligesom Konen, der gjemte til Aftensmad en stegt Kylling; hun satte den, paa en Tintallerken, ind paa de brændende Gloder, og gik saa ud sine Ærinder, men, da hun kom hjem igjen, var Tallerkenen smeltet og Stegen laae i Asken. Hvor det er en klog Kat jeg har, sagde hun, den har spiist Tallerkenen og ladet Kyllingen ligge. See, I snakke ligedan og see Tingene fra samme fornuftige Side.

Snak ikke efter de Andre derovre i Staden! frygt Gud og ær Kongen! med de to have vi ikke noget at raisonnere! de gjøre det af sammen, de to! de Franske ere ligesom unge Russer, i det de have faaet examen artium, de troe de have slugt hele Verden! de slaae bag ud og gjøre Kommers! de Franske maae have en Napoleon, der kan give dem noget at bestille! gaae de paa egen Haand, saa gjøre de gale Streger!"

„Ja, lad os nu see hvorledes egentlig Avisefterretningerne lyde!" svarede Otto.

Dagen efter indtraf et stort Brev, det var fra Vilhelm.

„Min fortræffelige Otto!

Vi have alle drukket Otto Thostrups Skaal, jeg hævede Glasset og drak din. Venskabsdissonansen De er opløst i et harmonisk Du, og selv har Du angivet Accorden. Alle tale om Dig hjemme; selv Kammerjunkerens Jomfru valgte forleden Dig og ikke sin Spæske til Gjenstand for Talen. Den Aften Du kjørte over den jydske Hede, satte jeg mig til Klaveret og phantaserede for mine Sødskende hele din Reise. Kjørselen over Heden gav jeg dem ved et monotont Stykke paa tre Toner, der slet ikke lignede det, Rousseau har componeret. Søstrene vare nær ved at fortvivle; men jeg sagde, det var ikke mere morsomt paa Heden. Imellem gjorde jeg et lille Løb, en Trille, det var Hedelærken, som flagrede op; In-

troductionen til Zigeunerchoret i Preciosa antydede de tydske „Kjeltringefolk", som droge forbi. Nu kom Themaet af Jeannot og Colin: „o glade Barndomsdage" og saa var Du hjemme. Jeg hamrede nede i Basſen, det var Vesterhavet, Choret i din nuværende" grand' Opera. Du kan troe, det var ganske originalt! Ellers er Alt hjemme ved det gamle. Jeg har været i Svendborg, og jeg har sat Musik til det smukke Digt: Ønskerne, af Carl Bagger. Han falder mig lidt haard i Versene, men der bliver bestemt Kjerne i den Karl! det er mine egne Ønsker, han har udtalt. Ellers have vi og alle Godtfolk faaet et electrisk Stød ved de overraskende Efterretninger fra Frankerige. Ja, Du har nok i din Ensomhed ikke hørt om de glimrende Julidage. Parisserne have afsat Carl den Tiende. Var den forrige Revolution en Blodfrugt, da er denne en sand Passionsblomst, udsprungen med eet, forbausende ved sin Skjønhed, og da Værket var fuldendt, rullede den selv sine Blade sammen. Min Fætter Joachim, der, som Du veed, i denne Tid opholder sig i Paris, har oplevet disse mærkværdige Dage. Iforgaars fik vi et stort interessant Brev fra ham, af hvilket vi have faaet et klarere Begreb om det Enkelte og Hele, end Aviserne kunde give os. — Folk flokke sig ved Posthusene, for at faae Bladene saa friske de komme. — Jeg har uddraget af Fætters Brev de Ting, som meest have grebet mig, og sender Dig disse i et Bilag. Saa

kan Du dog leve med, derovre i din Udkant af Verden. Tusinde Hilsener fra Alle hjemme. Du har Plads i Mamas Hjerte, dog ligesaa megen i mit."

Din Ven og Broder

Vilhelm.

P. S.

„Det er sandt! min Søster Sophie beder Dig, at Du endelig maa bringe hende en Steen fra Vesterhavet. Maaskee vil Du tage en Spand Vand med til mig, men den maa ikke genere Dig!"

Det hjertelige Brev førte Otto tilbage til de kjære Mennesker i Fyen. Det Hjørne af Papiret, hvor Vilhelms Navn stod, trykkede han til sine Læber. Hans Hjerte var ganske opfyldt af ædelt Venskab.

Uddraget, Vilhelm havde gjort af Fætterens Brev, var kort og betegnende, det kunde lignes med et smukt Digt, oversat i en god Prosa.

I Theatret interesserer vi os for den kjæmpende Uskyldighed, dog endnu mere gribes vi, naar det er et heelt Folks Skjæbne, som afgjøres; derfor har Vilhelm Tell saa stor Interesse; det er ikke den Enkelte, som her tiltales, det er dem Alle. Her er Kjød af vort Kjød, Been af vore Been. Større end Skuespillet, Digteren skaber, var her hos Otto Skildringen af Julidagene. Denne var selve Virkeligheden, i hvilken han levede. Hans Hjerte

var opfyldt af Beundring for Frankerige, der havde kjæmpet Frihedens hellige Kamp, med Sværdets Ord udtalt Tidsalderens Bandstraale over Oplysningens og Forædlingens Fjender.

Den gamle Præst foldede sine Hænder, da han hørte det, hans Øie funklede, men snart rystede han med Hovedet. „Tør saaledes Menneskene domme den af Gud Salvede? Hvo som griber til Sværdet, skal omkomme ved Sværdet!"

„Kongen blev til for Folkets Skyld," sagde Otto, „ikke Folket for Kongens!"

„Ludvig den Sextendes ulykkelige Datter!" sukkede Rosalie. „Tredie Gang er hun da forjaget fra sit Fædreland. Forældre og Broder dræbt! hendes Gemal vanæret! Selv har hun Aand og Hjerte. Hun er det eneste Mandfolk af Bourbonerne, sagde jo Napoleon."

Præsten, gammeldags ærlig, Royalist af sit gamle Hjerte, betragtede Sagen med vaklende Mening og Frygt for Fremtiden. Rosalie tænkte meest paa dem, som vare blevet ulykkelige, de kongelige Damer og de stakkels Børn. Hver fulgte sin Natur og sin Alders Anskuelse, og det gjorde ogsaa Otto, og derfor var hans Sjæl begeistret. Begeistring hører Ungdommen til. Om Paris drømte hans Tanke, derhen fløi hans Ønsker! „Ja, reise vil jeg!" udbrød han. „Det vil give min hele Character en kraftigere Retning! jeg vil og maa!" tilføiede han stille i sine

Tanker, „min Sorg vil udslettes, Barndoms-Erindringerne glemmes. Derude møder jeg ingen Rædselsbilleder, som her. Min Fader er jo død. Fremmed Jord ligger over hans Kiste!“

„Men Embedsexaminen!“ sagde den gamle Præst, „see at faae den først! det er altid godt at have den i Baghaanden, selv om Du ikke bruger den! Nu tager Du i Aar din **philosophicum — —!**“

„Og næste Foraar reiser jeg!“ sagde Otto.

„Det kommer da an paa din Curator, min Dreng!“ sagde Præsten.

Nogle Dage gik. Det begyndte at blive Otto eensomt i Hjemmet. Alt dreiede sig her i en snever Kreds. Hans Aand var vant til at gjøre større Vingeslag. Han kjedede sig, og da kjøre Timerne jo med Sneglefart:

“— minutterna ligesom räcka og sträcka sig. Man känner behof at göre så med.”*)

Han tænkte paa Afreisen.

„Du maa lægge Veien om over Lemvig!“ sagde Rosalie. „Saa vil jeg besøge Familien der nogle Dage, det vil ret glæde dem at faae Dig at see, og jeg er da saameget længer sammen med Dig. Det vil Du jo nok?“

Dagen blev bestemt, paa hvilken de vilde tage bort.

Aftenen forud aflagde Otto sin sidste Visit hos

---

*) **Teckningar utur Hvardagslifvet.**

Præsten. De talte længe om den afdøde Bedstefader. Præsten overgav Otto endeel Papirer, blandt disse Faderens sidste Brev.

Til Ære for Otto blev nu en Flaske Viin sat paa Bordet.

„Din Skaal, min Dreng!“ sagde Præsten og hævede Glasset. „Nu sidde vi neppe nogen Aften meer sammen. Der er meget for Dig at gaae igjennem, før Du kommer saa vidt som jeg! Verden har flere Tornebuske, end Guldbjerge! Det seer ud til en bevægelig Tid! Frankerige begynder et nyt Slags Felttoge i Europa og rykker vist alle de unge Mennesker med! før var det Erobreren Napoleon, der gik ud, nu er det Friheds-Ideen. Vor Herre bevare vor gode Konge, saa bliver det nok godt her tillands. Du, Otto, flyver ud i den vide Verden — bare Du dog havde din Embedsexamen først! — Men naar og hvor Du flyver hen, saa huft i meer end i een Hensеende Bibelsproget: Naar Syndere lokke Dig, da samtyk ikke! Alle ville vi regjere. Phaeton vilde op i Solens Vogn, men han forstod ikke at holde Tommerne, han stak Ild paa Landene og faldt selv ned og brak Halsen. — Jeg har Ingen derovre i Staden Kjøbenhavn, jeg kan bede Dig at hilse. Alle mine Ungdomsvenner ere sprædte i Øster og Vester. Ere der nogle af dem i Staden, saa have de vist glemt mig. Men kommer Du engang i Regentsgaarden, sidder med de Andre og smøger

en Pibe under Træet, saa tænk paa mig! der har jeg ogsaa siddet, da jeg var ung, som Du, da ogsaa Frankerigs Revolution fik mit Blod til at gaae raskere og Frihedstankerne lode mig kneise lidt høiere med Hovedet. Det kjære gamle Træ!*) Ja, man seer nok ikke paa det, som paa mig, hvormange Aar det er siden!" Han trykkede Otto et Kys paa Panden, gav ham sin Velsignelse og de skiltes ad.

Otto var veemodig stemt; han følte, at det vistnok var sidste Gang han saae den Gamle. Ved Hjemkomsten fandt han Rosalie ifærd med Indpakningen. Næste Morgen tidlig vilde de følges ad til Lemvig; der havde Otto ikke været i de to sidste Aar; Reisen derhen havde i gamle Dage staaet for ham som en Fest, nu var den ham næsten betydningsløs.

Han gik op paa sit lille Kammer, det var sidste Gang i hans Liv, han skulde sove her. Fra imorgen begyndte, syntes ham, et nyt Afsnit af hans Liv. Det byronske Farvel klang som gamle Melodier for Øret:

O Farvel! er det forevigt!
Nu, forevigt da Farvel!**)

---

*) Det blev alt omhugget i Slutningen af det forrige Aarhundrede, to yngre plantedes der istedet; de staae nu i fuld Vext.

**) "Fare thee well, and, if for ever,
Still so ever fare thee well!"

Ved Daggry kjørte Vognen med ham og Rosalie ud af Gaarden. De vare begge tause; det gik kun langsomt frem i de dybe Hjulspoer. Otto saae endnu engang tilbage. En Hedelærke fløi qvidrende over hans Hoved.

„Det bliver en smuk Dag!“ sagde Karlen, der kjørte for dem; hans Ord og Lærkens Sang udlagde Rosalie som et godt Varsel for Ottos hele Reise.

XIX.

Geske. Har Du kommet Sirup i Kaffeen?
Henrich. Jo jeg har.
Geske. Vær saa god, I gode Madammer, at tage til Takke!
Holbergs politiske Kandestøber.

Lemvig ligger, som bekjendt, ved en Arm af Limfjorden. Sagnet fortæller, at i den svenske Krig tvang her en Trop fiendtlige Ryttere en Bonde til at tage sin Hest og vise dem Vei. Mørket faldt paa; de vare alt paa de høie Banker. Bonden styrede hen mod den steile Brink, de saae Lys i en Gaard paa den anden Side Fjorden. „Det er Lemvig!“ sagde Bonden, „lad os nu skynde os!“ han gav Hesten Sporerne, Svenskken gjorde som han, og de styrtede ned; næste Morgen fandt man deres Liig. Monumentet for den raske Lemvigerbonde staaer i Sagnet

og i Digternes Sange, og det er de Monumenter, som holde ſig længſt. Ved diſſe fik den nøgne Klint en aandig Skjønhed, der nok kunde maale ſig med det ellers ſmukke Skue over Byen og Fjorden.

Roſalie og Otto kjørte ind i Byen. Det var kun to Aar ſiden han var her, og Alt ſyntes ham i denne Tid at være ſvundet ſammen, ſnevert og ſmaat hvorhen han ſaae. I Erindringen havde det en anderledes Storhed.

Nu holdt de ved Kjøbmandens Gaard. Entreen gik gjennem Boutikken, ſom var decoreret med Træſkoe, Uldvanter og Jernſkrammel. Tæt indenfor Døren ſtode to Kar med Tjære. Over Diſken hang en udſtoppet ſjelden Fiſk og et heelt Bundt Filthatte til Brug for begge Kjøn. Det var en Handel en gros og en detail, ſom blev foreſtaaet af Sønnen, der i Huſet. Faderen ſelv var Nummer Eet i Lemvig, han havde Skibe i Søen, førte et fiint Huus, ſom det hed der i Egnen.

Stuedøren gik op, og Fruen ſelv, en tyk, firkantet Dame, med et ærligt, fornøiet Anſigt, traadte ud og tog med Kys og Omfavnelſer mod dem begge; desværre lader ſig hendes gode jydſke Udtale ikke gjengive i Skriftſproget.

„Nei, hvor det var prægtigt, at Jomfruen kom og tog Hr. Thoſtrup med. Hvor han er bleven kjøn og voxen! ja hans Mærke have vi endnu paa Døren!“ hun drog Otto derhen. „Over et heelt Qvarteer har han ſkudt ſig!“

Han betragtede Gjenstandene rundtom.

„Ja," sagde hun, „Instrumentet er kommet her, siden De var her sidst; det har Maren faaet af sin Broder. Ja, De faaer hende nok til at synge! det er forfærdeligt, saadant et Bryst hun har! sidste Pindse sang hun i Kirken med de Musikalske. Jeg kunde høre hende over Orgelværket!"

Otto nærmede sig Sophaen, over hvilken hang et stort Stykke i en prægtig forgyldt Ramme.

„Det er Marens Navneklud," sagde Fruen. „Det er meget pænt. See, der ere nu alle vore Navne! ja, lad mig see, om Hr. Thostrup kan gjætte, hvem det er? Her ere alle Tallene! de ere syede med Hulsting. Skibet der er Jagten Mariane, som blev kaldt op efter mig; det er Lemvig Vaaben: et Taarn staaende paa nogle Vandbølger og her i Hjørnet læses, med eens og ueens Sting, hendes Navn, „Maren, den 24 October 1828." Ja, det er nu to Aar siden. Nu har hun broderet til Sophaen en Liggepude, der er en Tyrk paa. Den gik rundt i Byen, Alle vilde de jo gjerne see den! det er forfærdeligt, hvor Maren kan bruge sine Hænder!"

Rosalie spurgte efter den fortræffelige Pige.

„Hun laver til!" sagde Fruen. Her kommer et Par gode Venner iaften. Secretairen kommer ogsaa; saa skal han musicere med Maren. De har vel rigtignok hørt noget mere deiligt i Kjøbenhavn, vort er ganske sim-

pelt; men de synge da efter Noder, og jeg tænker nok Secretairen tager sin Spilledaase med. Det er deiligt! han sang forleden en lille een til Daasen, det var nydeligere, end til det store Instrument, for jeg maa sige Dem, han har nu ikke det stærke Bryst, som Maren!"

Først ved Middagsbordet samledes hele Familien. De to Personer, som der havde den nederste Plads, syntes de meest originale. De vare Boutikssvenden og Moster. Begge disse havde kun den Ære at samles med Familien ved Middagsbordet; fra Aftenselskaberne vare de aldeles udelukkede.

Svenden, der i Boutikken var den første og nok der kunde sige nogle Ord, sad her som en stille og forknyt Skabning, med Haaret kæmmet til den ene Side af Hovedet og viste to røde, ophovnede Hænder. Ikke en Lyd undslap hans Læber; at trykke et Kys paa Fruens Haand ved Indtrædelsen, og eet ved Bortgangen, var alt hvad han gjorde, med Undtagelse af at spise.

Moster, som hun ikke blot kaldtes i Familien, men af alle Folk i Lemvig, var lige saa ordknap, men hendes Ansigt loe bestandigt. En blommet, rød, Kattuns Kappe sluttede sig tæt om det magre Ansigt, hvilket store Kindbeen og hængende Læber gave noget Characteristisk. „Hun hjalp til i Huset, men kunde ikke tage Deel i fint Selskab," som Fruen udtrykkede sig. Aldrig kunde hun glemme Moster det, hvorledes paa Reformationsfesten,

da kun de Muſikalſke ſang i Kirken, hun begyndte at ſynge med op af Pſalmebogen, ſaa Graveren maatte bede hende at tie ſtille; men det blev hun vred over og ſagde, at hun havde Lov til at priſe ſin Gud, ligeſaavel ſom de Andre, og ſaa ſang hun paa Trods! havde hun ikke været „Moſter", der var af ſaadan en Familie ſom hun var, havde man beſtemt ſat hende udenfor.

Hun var nu den ſidſte, ſom kom ind og tog Plads ved Bordet. En halv Time havde de ſøgt efter hende, tilſidſt var hun fundet. Hun ſtod i det yderſte Hjørne af Haven, op til Trægitteret der. Udenfor var Græsſet ſlaaet og reiſt i en Stak; for at ſee paa denne, var hun gaaet hen til Gitteret; Duften havde virket behageligt, hun havde da trykket Kindbenene op mod Rækværkets Sparrer og var nu under Beſkuelſen faldet i Tanker, eller rettere, ud af Tanker; man fandt hende og ruſkede Bevægelſe i den Drømmende. Nu var hun livlig nok, hun loe hver Gang Otto ſaae hen paa hende. Hans Plads faldt ved det øverſte Hjørne, mellem Fruen og Maren. Denne var en ret net Pige; lille, noget fyldig, hvid og rød, med gode Klæder paa. Lidt for mange Sløifer og altfor mange Couleurer, var hendes ſvage Side. Hun læſte i denne Tid „Kabale og Kjærlighed."

„Den læſer Du jo paa Tydſk!" ſagde Moderen.

„Ja, den ſkal være ſaa deilig! jeg kan nu meget godt

tale det Tydſke, men naar jeg ſkal læſe det, ſaa gaaer det ſaa langſomt, og jeg vil nu have Ende paa en Bog!"

Manden havde den øverſte Plads ved Bordet. En lille ſort Hætte ſad glat om hans graa Haar, et Par kloge Øine ſpillede ham i Hovedet. Med foldede Hænder læſte han ſtille en Bøn og bøiede derpaa Hovedet, før han lod ſkride til Anretningen. Roſalie var hans Borddame. Hendes Naboe til Høire ſyntes meget veltalende. Det var en gammel Militair, ſom i ſit fyrretyvende Aar var gaaet af ſom Lieutenant ved de Annecteerte, og havde Tilladelſe til at bære Uniformen, derfor ſad han i en Slags militair Frakke og med ſtivt Halsbind. Han var alt dybt inde i Polignacs Miniſterium og Julidagenes Triumph, men havde altid det Uheld at forblande Lafitte og Lafayette med hinanden. Sønnen af Huſet talte kun om Tyrekalve. Hans Borddame var en lille Jomfru fra Holſtebro, hun ſad pyntet ſom en Confirmant, med ſort Silkekjole og med rødt Langſhawl. Hun var i Stads, for hun var jo i Beſøgelſe. Samme Jomfru kunde ellers ſye Skrædderſyning og blæſe paa Floite, dette ſidſte gjorde hun med en Slags Undſeelſe; ellers talte hun godt for ſig, iſær om ſørgelige Begivenheder. Vinflaſken gik kun om ved den øverſte Deel af Bordet; Svenden og Moſter drak Øl; men det bruſede deiligt, der var ſat Roſinſtilke paa.

„Det er en brav Mand, Contoirchefen, ſom De faaer

til Curator, Hr. Thoſtrup!" ſagde Herren i Huſet. „Jeg ſtaaer i Rapport med ham."

„Men det er dog beſynderligt," afbrød Fruen, „at han kun har een af ſine fem Døttre forlovet. Gaaer Pigerne ikke bedre af i Kjøbenhavn, hvad ſkal man ſaa ſige herovre?"

„Nu hjælper vel Hr. Thoſtrup paa een af dem!" ſagde Manden. „Der ere Penge og De har jo ogſaa en Skilling; faaer De ſaa et Embede, kan De leve in floribus!"

Maren rødmede, ſkjøndt der ikke var noget at blive rød over; hun ſlog endogſaa Øinene ned.

„Hvad ſkal Hr. Thoſtrup med een af dem?" tog Fruen Ordet. „Han ſkal have en jydſk Pige! der er jo kjønne Frøkener nok herovre paa Herregaardene!" tilføiede hun og lagde det bedſte Stykke paa hans Tallerken.

„Give de kongelige Skuespillere nogle kjønne Syngeſtykker?" ſpurgte Maren og gav Samtalen en anden Retning.

Otto nævnede forſkjellige Stykker, deriblandt: Jægerbruden.

„Det ſkal være forfærdeligt!" ſagde Lieutenanten. „Ulveſvælget ſkal være ſaa naturligt, med et Vandfald og en Ugle, der ſlaaer med Vingerne. Borgemeſterens Mimi har faaet Brev fra en Jomfrue i Aarhuus, ſom har været i Kjøbenhavn og ſeet det. Det var ſaa ſkrækkeligt,

at hun holdt for Øinene og havde nær faaet Ondt paa Komoedien. Det er et prægtigt Theater, de have!"

„Ja, men vort lille Theater var dog ganske net!" sagde Fruen. „Det var ret kjedeligt, at det Dramatiske saaledes skulde gaae ind. Det sidste Stykke, vi gave, det husker jeg saa godt. Det var: „de Sandseløse"; da laae jeg syg. Jeg vilde saa gjerne see det, og saa var hele Personalet saa galant at spille det nok engang og det her hjemme i Salen, hvor jeg laae paa Sophaen og saae til. Det var en overordentlig Opmærksomhed af dem. De kan tænke, Borgmesteren spillede selv med!"

Til Ære for de Fremmede skulde man efter Bordet drikke Caffe i Haven, hvor der under Blommetræerne var en Gynge. Siden var arrangeret en Seiletour paa Fjorden. En lille Jagt af Kjøbmandens laae just udrosset ved Skibsbroen.

Otto fandt Maren og Jomfruen fra Holstebro siddende i Lysthuset. De skjulte forskrækket Noget, da han kom.

„Mine Damer har Hemmeligheder! Tør man ikke blive indviet i disse?"

„Næ, slets ikke!" svarede Maren.

„Det er skrevne Digte, De har i den lille Bog!" sagde Otto og nærmede sig dristigt. „Maaskee eget Arbeide?"

„O det er bare min Tankebog," sagde Maren og rødmede. „Naar jeg læser noget rigtigt kjønt, saa skriver jeg det af, for vi kunne ikke beholde Bøgerne!"

„Da tør jeg nok see det!" sagde Otto. Hans Øie faldt paa det skrevne Blad:

„So fließen nun zwey Wasser
Wohl zwischen mir und dir.
Das eine sind die Thränen,
Das andre ist der See!"*)

læste han. „Det er meget smukt. „Der verlorne Schwimmer" hedder Digtet. Ikke sandt?"

„Ja, jeg har skrevet det ud af Secretairens Tankebog; han har saa mange nydelige Stykker!"

„Den Secretair har mange Fortræffeligheder!" sagde Otto smilende. „Tankebog, Spilledaase —!"

„Og en Seglsamling!" tilføiede Jomfruen fra Holstebroe.

„Jeg maa læse flere!" sagde Otto, men Damerne flygtede med blussende Kinder.

„Er De allerede paa Spil, Hr. Thostrup!" sagde Fruen, som traadte ud i Haven. „Ja, De veed ikke hvor Maren har længtes efter Dem, hvor meget hun har talt om Dem. De skrev os aldrig til; vi fik ingen Ting at vide, uden naar Jomfru Rosalie fortalte os lidt af Deres Breve. Det var ikke smukt af Dem! De og Maren har dog altid været kaldt Kjære-

*) „Des Knaben Wunderhorn."

at hun holdt for Dinene og havde nær faaet Ondt paa Komoedien. Det er et prægtigt Theater, de have!"

„Ja, men vort lille Theater var dog ganske net!" sagde Fruen. „Det var ret kjedeligt, at det Dramatiske saaledes skulde gaae ind. Det sidste Stykke, vi gave, det husker jeg saa godt. Det var: „de Sandsesløse"; da laae jeg syg. Jeg vilde saa gjerne see det, og saa var hele Personalet saa galant at spille det nok engang og det her hjemme i Salen, hvor jeg laae paa Sophaen og saae til. Det var en overordentlig Opmærksomhed af dem. De kan tænke, Borgmesteren spillede selv med!"

Til Ære for de Fremmede skulde man efter Bordet drikke Caffe i Haven, hvor der under Blommetræerne var en Gynge. Siden var arrangeret en Seiletour paa Fjorden. En lille Jagt af Kjøbmandens laae just udlosset ved Skibsbroen.

Otto fandt Maren og Jomfruen fra Holstebro siddende i Lysthuset. De skjulte forskrækket Noget, da han kom.

„Mine Damer har Hemmeligheder! Tør man ikke blive indviet i disse?"

„Næ, slets ikke!" svarede Maren.

„Det er skrevne Digte, De har i den lille Bog!" sagde Otto og nærmede sig drisligt. „Maaskee eget Arbeide?"

: vride Lagener, vred hun altid til den ſamme Side ſom g, ſaa vi aldrig kunde blive færdige og det gjorde ſaa ıdt i mine Hænder!"

Otto vandrede til Fjorden. Seilet blev heiſet, Secretairen tog ſin Spilledaaſe frem og ſaa glede de under ıoner hen over Vandet i det brændende Solſkin.

Ovre paa den anden Side ſkulde drikkes Thevand, ; ſaa ſkulde Maren ſynge. Moderen bad hende om ın med de ſtærke Toner i, for Otto ſkulde høre det ›ryſt hun havde.

Hun ſang „Dannevang". Der var en ualmindelig ſtyrke i Stemmen, men ingen Skole, intet Foredrag.

„Saadan en Stemme troer jeg ikke de har ved heatret i Kjøbenhavn!" ſagde Secretairen med afgjø:nde Alvor.

„De maatte ønſke ſig ſaadan et Bryſt!" ſagde Lieute:anten.

Nu ſkulde Secretairen ſynge, men han var no:et forkjølet, det var han da altid.

„De maa ſynge til Daaſen!" ſagde Fruen og hendes ›nſke blev opfyldt; havde Maren begyndt med, kunde man ave troet, at det var en Leeg mellem Boreas og Zephyr.

Nu blev der ſpadſeret, drukket Thee, og ſaa ſkulde ıan hiem for at have lidt at leve af, Fiſk, Steg, lidt ›gt Skinke og andre gode Sager.

At tænke paa Afreiſe næſte Morgen, kunde paa ingen

Maade tillades Otto; et Par Dage skulde han blive, samle Kræfter til at tage fat ovre i Kjøbenhavn. Kun een Dag endnu vilde han nyde alle de Goder man overvældede ham med. Han længtes efter andre Mennesker, efter en mere aandrig Omgivning. For to Aar siden havde han ypperligt smeltet sammen med Alle disse her, fundet dem interessante og aandfulde, nu følte han, at Lemvig var en lille By og Mennesкene — fortræffelige, gode Mennesker.

Næste Dag bragte atter prægtige Anretninger, god Mad og Vin, det var til Ære for „Hr. Thostrup." Hans Skaal blev drukket, Maren var mere fortrolig, Moster havde glemt sin Sorg og sad igjen med det leende Ansigt ved Siden af den forknytte Boutiksvend. Der maatte ellers skyndes lidt med Taffelet, thi Byens Sprøite skulde ud at prøves, og den Stads, mente man, Otto skulde tage med, eftersom det traf sig saa heldigt.

„Men hvor kan Mo'er tro, at det vil more Hr. Thostrup?" sagde Maren. „Det er jo ikke noget at see!"

„Det har før moret ham!" svarede Fruen. „Det er ogsaa til at lee af, naar Drengene løbe under Sprøite-Regnen og faae Straalen lige i Nakken."

Hun talte om Otto før og nu; han var bleven saa kjøbenhavnsk, ja saa fiin og net, baade i Snittet paa Klæderne og i Manererne; dog fandt hun Leilighed

til at give ham endnu et lille Vink til det Finere; tænk dog! han tog med Fingrene det hvide Sukker til sin Caffe.

„Men hvor er Sølvtangen? den massive Sølvtang?“ sagde hun. „Maren, lader Du ham tage med Fingrene?“

„Det er bequemmere!“ svarede Otto. „Det gjør jeg altid.“

„Ja, men havde her været Fremmede,“ sagde Fruen i en venlig bedrende Tone, „saa havde vi, ligesom De veed Madammen gjorde, maattet kaste Sukkeret ud af Vinduet!“

„I de høiere Selskaber, hvor man har rene Fingre, bruger man disse!“ sagde Otto. „Det fik aldrig Ende at tage med Tangen!“

„Den er af massivt Sølv!“ sagde Fruen og veiede den i Haanden.

Mod Aften gik Rosalie i Haven under Blommetræerne. „Disse minde mig ogsaa om mine Bjerge. Denne Frugt er den eneste, som der ret vil trives. Lemvig [illegible]er, som Le Locle, i en Dal!“ hun pegede smilende paa Bakkerne rundt om. „Hvor det ellers er en stor Forandring at være her, imod hjemme paa din Bedstefaders Gaard. Der er jeg blevet saa vant til Eensomhed, at her næsten er mig alt for levende. Den ene Adspredelse følger jo ovenpaa den anden.“

Det var just det Otto savnede. Kjøbstadlivets

Smaalighed trættede ham, han kunde ikke more ſig derved, ikke gribe ind deri.

Næſte Morgen tidlig vilde han tage bort. Det vilde blive for ſlemt at kjøre i Solheden den tørre Vei, ſagde de Alleſammen, han maatte og ſkulde blive til ud paa Eftermiddagen, da blev det kjøligt, det var ogſaa langt behageligere at reiſe om Natten. Roſalies Bønner gjorde Udſlaget. Altſaa efter Middagsbordet og Caffeen ſkulde Vognen være forſpændt.

Det var den ſidſte Dag. Maren var noget alvorligt ſtemt. Hun havde et Stambladt, ſom Otto maatte ſkrive paa; nu kom han nok aldrig mere til Lemvig, meente hun. Som Børn havde de dog leget ſammen. Siden han kom til Kjøbenhavn, havde hun mangen Aften ſat ſig op i Gyngen ved Lyſthuſet og tænkt paa ham i Kjøbenhavn. Hvo veed om hun ikke havde gjort det ſamme, da hun ſkrev ud af Secretairens Tankebog:

„So fließen nun zwey Waſſer
Wohl zwiſchen mir und dir —"

Havet ſtrømmede jo mellem Aarhuus og Kjøbenhavn.

„Maren kommer maaſkee derover til Vinter," ſagde Fruen. „Men vi tør ikke endnu ſnakke høit derom, da det ikke er afgjort. Det vilde rigtig muntre hende! hun er i den ſidſte Tid bleven ſaa triſt, ſkjøndt vor Herre veed, vi nægte hende ingen Fornøielſe!"

Nu arriverede en Snees Breve fra forſkjellige Be-

kjendtere og fra deres Bekjendtskab: om ikke Hr. Thostrup vilde uleilige sig med at besørge dette til Viborg, disse til Aarhuus, og de andre til Kjøbenhavn; en heel Ladning var der, som man faaer den i Stæderne, ligesom der ingen Post gik gjennem Landet.

Vognen holdt for Døren.

Rosalie braft i Graad. „Skriv mig til!" sagde hun. „Dig selv seer jeg aldrig meer! hils mit Schweits, naar Du kommer der!"

De andre vare lystige. Fruen sang:

„O gid jeg flyve kunde, som en Sky!"

Jomfruen fra Holstebroe neiede med et Stamblad i Haanden, som hun endnu maatte bede Hr. Thostrup at skrive paa. Maren rakte ham Haanden, rødmede og trak sig tilbage, men da Vognen rullede afsted, viftede hendes hvide Lommetørklæde fra det aabne Vindue: „Lev vel! Lev vel!"

XX.

Holdt! saa raabte med Kraft og med tordnende Stemme Patroklos.
Iliaden ved Wilster.

Skilsmissen fra Rosalie, Familiens Gjæstfrihed og deres oprigtige Deeltagelse rørte Otto; han tænkte paa de sidste Dage, paa hele sit Ophold i Hjemmet. Bedste-

faderens Død gjorde dette til et Livs-Affnit af Betydenhed. Den ſtille Aften og den eenſomme Vei ſtemte endnu meer Sindet til Eftertanke.

Hvor oplivende og intereſſant havde ikke i gamle Dage et Beſøg i Lemvig været for ham! Det gav da Stof til flere Ugers Samtale med Roſalie, nu laae det betydningsløſt for ham. Menneſkene der vare jo dog de ſamme, hos ham altſaa maatte Forandringen ligge. Han tænkte paa Kjøbenhavn, ſom ſtod ham ſaa høit, tænkte paa Menneſkene der.

„I Grunden er Forſkjellen dog ikke ſtor!“ ſagde han. „I Kjøbenhavn ere de ſelſkabelige Brændpunkter flere, Intereſſerne mere forſkjellige; Dagen ſelv bringer Variation i Samtalen, og man kan vælge ſit Selſkab. Maſſen derimod har noget Spidsborgerligt, det titter frem, ſelv under Balkjolen, ſom viſer ſig ved Hoffet; det kommer til Syne i den rige Groſſerers Salon, ſom hos Brændeviinsbrænderen, hvis Eiendomme kunne gjøre ham og to af Bryggerknægtene valgbare. Det er den ſamme Ret, der præſenteres os; i Smaabyerne faaer man den paa Pottemagerleer, i Kjøbenhavn derimod paa Fajance. Har man kun Mod, i de ſaakaldte høiere Kredſe, at trænge gjennem den Glaſur, ſom kun er ſkabt ved et ſtørre Selſkabs Liv, ved at leve med i Verden, da ſkal man hos mange Damer af Stand, hos mangen Adelsmand, der ſidder paa første Bænk, ikke blot i Theatrets Parquet, ſnart finde

det tomme tonløse Leertøi; som hos Fruen i Lemvig, kan en Dejeuner eller Soirée beskjæftige baade før og efter, som en Verdensbegivenhed. Et Hofbal, hvor Sønnen eller Datteren figurerede, er liig med det brillanteste Udfald af en Embeds-Examen. Autoriteterne i Lemvig smile vi af, og saa løber dog Mængden hos os kun efter Autoriteter og Blade. Det er saadan en Art Uskyldigheds-Tilstand. Hvor mangen fattig Officeer eller Student maa ikke ved den Riges Bord spille Boutiksvendens forknytte Rolle, og taknemlig kysse Haanden paa Fruen, som har Ret til at fordre Taknemlighed. Hvad gior ikke, hos Mængden i Theatret: „et forfærdeligt Bryst"—? Kraft i Stemmen, der ret kan trænge gjennem Aandens Pundtlæder, erholder et stormende Bifald, medens Smag og Foredrag kun opfattes af de Enkelte. Skuespilleren kan være vis paa Bifaldsklap, dersom han kan tordne frem sin Udgangs-Replik. Komikeren er visere paa Bravoraab, naar han gior en Plathed, gnider Benene mod hinanden, end naar han siger en lille Replik med Aand og Genialitet. Det massive Sølvtøi i Huset giver mangen Frue Dristighed til at belære, hvor hun kunde have godt af at lære. Mangen Dame gaaer, som Jomfruen fra Holstebroe, altid i Silke og med Langschawl; spørger man hende om hendes Metier, da er denne i det høieste Skrædderfyning, hun har ikke engang det lille Bitalent at kunne blæse paa Floite. Hvormange skrive

ikke, som Maren, ud af Andres Tankebøger, og excellere ikke Spillebaaserne, saa hører man dog megen Daase-Musik og opvartes med Stemmer, der ere lige saa ubetydelige, som Secretairens."

Disse vare omtrent Ottos Reflexioner, og det var vist en god Følelse, som laae til Grund for dem. Vi i vor Dom huske, at han var saa ung; kun i eet Aar havde han kjendt Kjøbenhavn, ellers havde han vist tænkt ganske anderledes.

Natten udbredte sig over Heden, Himlen var klar. Kun langtsomt bevægede Vognen sig fremad, i det dybe Sand. Den eensformige Lyd, den uforandrede Bevægelse, Alt virkede søvnbringende paa Otto. Et Stjerneskud spillede, som en Ildstøtte hen ad Himlen, det vakte ham et Øieblik, men snart bøiede Hovedet sig igjen og han sov dybt og fast.

Det var alt en Time over Midnat, da han vaktes ved et høit Raab. Vognen holdt pludselig stille. Han foer op; en Ild brændte foran, og mellem den og Hestene stode to Skikkelser, som havde taget fast i Lædertøiet. Tæt ved laae en Karre, under hvilken var redt et Slags Seng, hvori sov en Kone og nogle Børn.

„Vil I kjøre op i Suppekjedelen?" spurgte en barsk Stemme, i det den anden skjendte i et Kaudervelsk, Otto ikke forstod.

Det var gaaet Kudsken, som ham, kun at denne lidt

ſenere var falden i Søvn; Heſtene vare komne ud af Sporet og, uviſt hvorlænge, havde de nu kjørt hen over den veiløſe Deel af Heden. En Trop af de ſaakaldte Natmændsfolk, der nomadiſk drage om i disſe Egne, havde her opſlaaet deres Natteqvarteer, gjort Ild og hængt Kjedelen over for at koge nogle Stykker af et Lam, de havde erobret paa Reiſen.

De vare omtrent en halv Time borte fra Landeveien, ſagde en gammelagtig Kone, ſom lagde affkaaren Lyngtop under Kjedelen.

„En halv Time?“ gjentog en Stemme paa den anden Side af Vognen, og Otto ſaae der en Mand, indſvøbt i en ſtor graa Rytterkappe, ſtrække ſig i Lyngen. „Det er intet Qvarteer til Veien, naar man veed at ſtyre ad den rette Kant.“

Mandens Udtale klang vel lidt fremmed, men den var reen og ublandet for det Kaudervelſke, de andre blandede i deres Tale. Stemmen ſyntes Otto bekjendt, hans Øre veiede hver Betoning og Blodet løb ham hurtigere gjennem Aarerne: „det er tydſke Heinrich, mit Livs onde Engel!“ følte han, og trak ſin Kappe tættere op om ſig, ſaa Anſigtet ſkjultes.

En halvvoxen Dreng reiſte ſig og tilbød at være Fører.

„Men to Mark maa Grumslingen have!“ ſagde Konen.

ikke, som Maren, ud af Andres Tankebøger, og exce
ikke Spilledaaserne, saa hører man dog megen Da
Musik og opvartes med Stemmer, der ere lige saa
tydelige, som Secretairens."

Disse vare omtrent Ottos Reflexioner, og det
vist en god Følelse, som laae til Grund for dem.
i vor Dom huske, at han var saa ung; kun i eet
havde han kjendt Kjøbenhavn, ellers havde han
tænkt ganske anderledes.

Natten udbredte sig over Heden, Himlen var
Kun langtsomt bevægede Vognen sig fremad, i det
Sand. Den eensformige Lyd, den uforandrede Bevæg
Alt virkede søvnbringende paa Otto. Et Stjerne
spillede, som en Ildstøtte hen ad Himlen, det vakte
et Øieblik, men snart bøiede Hovedet sig igjen og han
dybt og fast.

Det var alt en Time over Midnat, da han v
ved et høit Raab. Vognen holdt pludselig stille.
foer op; en Ild brændte foran, og mellem den og He
stode to Skikkelser, som havde taget fast i Lædere
Tæt ved laae en Karre, under hvilken var redt et S
Seng, hvori sov en Kone og nogle Børn.

„Vil I kjøre op i Suppekjedelen?" spurgte en
Stemme, i det den anden skjendte i et Kauder
Otto ikke forstod.

Det var gaaet Kudsken, som ham, kun at denne

senere var falden i Søvn; Heſtene vare komne ud af Sporet og, uviſt hvorlænge, havde de nu kjørt hen over den veiløſe Deel af Heden. En Trop af de ſaakaldte Natmændsfolk, der nomadiſk drage om i diſſe Egne, havde her opſlaaet deres Natteqvarteer, gjort Ild og hængt Kjedelen over for at koge nogle Stykker af et Lam, de havde erobret paa Reiſen.

De vare omtrent en halv Time borte fra Landeveien, ſagde en gammelagtig Kone, ſom lagde affkaaren Lyngtop under Kjedelen.

„En halv Time?“ gjentog en Stemme paa den anden Side af Vognen, og Otto ſaae der en Mand, indſvøbt i en ſtor graa Rytterkappe, ſtrække ſig i Lyngen. „Det er intet Qvarteer til Veien, naar man veed at ſtyre ad den rette Kant.“

Mandens Udtale klang vel lidt fremmed, men den var reen og ublandet for det Kaudervelſke, de andre blandede i deres Tale. Stemmen ſyntes Otto bekjendt, hans Øre veiede hver Betoning og Blodet løb ham hurtigere gjennem Aarerne: „det er tydſke Heinrich, mit Livs onde Engel!“ følte han, og trak ſin Kappe tættere op om ſig, ſaa Anſigtet ſkjultes.

En halvvoxen Dreng reiſte ſig og tilbød at være Fører.

„Men to Mark maa Grumslingen have!“ ſagde Konen.

O. T.

riginal Roman i to Dele,

af

H. C. Anderſen,

Anden Deel.

Kjøbenhavn 1836.
Universitetsboghandler C. A. Reitzels Forlag.
Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

I.

Die Poesie braucht nicht immer Schmerzen, der Regenbogen wölbt sich auch im unbewölkten, blauen Himmel.

Jean Paul.

Vi ere igjen i Kjøbenhavn, hvor vi finde Otto, og anne hver Dag vente Vilhelm, Froken Sophie, og en fortræffelige Mama; dennes Ophold var kun bestemt i nogle Uger. For at høre om Ankomsten, besluttede Otto at aflægge en Visit, hvor de vare i Vente; vi ende Huset, vi have før været der til en Julefest; her Otto sit adelige Stamtræ.

Vi ville gjøre lidt nøiere Bekjendtskab med Menneskene der. Manden selv var, hvad man kalder, et godt Hoved, havde en fortræffelig Vinkjælder og var, som en af Vennerne sagde, en god L'Hombre-Spiller. Men Sjælen i Huset, den oplivende Genius, som drog Alt, hvad der havde Aand og Ungdommelighed, til denne Kreds, var Fruen. Smuk kunde hun slet ikke kaldes, men man glemte det efter faa Minutter, fortryllet af hendes natur-

lige Livlighed, Aand og Ligefremhed. En sjelden Letheb i at gribe komiske Smaatræk af Hverdagslivet, en godmodig Originalitet i at fremsætte disse, gav hende altid rigeligt Stof til Underholdning. Det var som om Naturen, i Tankelosheb, havde skabt et intetsigende Ansigt, men derpaa havde stræbt at gjøre Feilen god igjen, ved at indaande det en Sjæl, der kunde vise sin Skjønheb, selv igjennem matte blaa Øine, blege Kinder og almindelige Former.

Idet Otto traadte ind i Værelset hørte han Musik. Han lyttede. Weyse eller Gerson maatte det være.

„Det er Professoren!" sagde Tjeneren, og Otto aabnede sagte Døren, uden at banke paa.

Astrallampen brændte paa Bordet. I Sophaen sad to unge Damer. Fruen tilnikkede Otto et mildt Velkommen, men lagde derpaa smilende Fingeren paa Munden for at tyde Taushed, pegede paa en Stol, hvor han satte sig og lyttede til de bløde Toner, der, som Aander, bølgede fra Fortepianoet, hvor Kunstneren sad. Det var, som om Sjælens hensluмrende Tanker og Følelser, beslægtede i hvert Bryst hos de forskjellige Nationer, havde faaet Stemme og Sprog. Phantasierne hendøde i et blødt aandigt Piano. Saa let har Raphael aandet Madonna di Foligno paa Skyen; hun hviler der, som Sæbebobelen hviler, naar den berører et Fløiel. Tonernes Hendøen var som den Elskendes Kjærlighedstanke idet Øiet lukker

sig og Hjertets levende Drøm umærkeligen glider over og forsvinder i Søvnen. Virkeligheden er forbi.

Ogsaa her taug Tonerne.

„Der Bettelvogt von Ninive,
Zog hinab zum Genfersee,
Hm, hm!“ *)

begyndte igjen Kunstneren med en Originalitet og et Lune, som greb hele Selskabet. Alt for snart brød han op, efterat have fortryllet ved sine egne Skatte og Folkelivets Curiosa fra Tonernes Verden. Først da han var borte fik Beundringen Stemme. Hans Phantasier klang endnu i hvert Hjerte.

„Han fortjente at være europæisk bekjendt!“ sagde Fruen. „Hvor faa i Verden kjende Weyse og Kuhlau!“

„Det er det Ulykkelige for en Kunstner,“ sagde Otto, „at blive født i et lille Land. Hans Arbeider blive kun Manuscript for Venner. Vor Horesal strækker sig fra Skagen til Kiel; der lukkes Døren!

„Man maa trøste sig med,“ sagde Fætteren af Huset, hvem vi kjende fra hans Vers ved Juletræet, „alt Stort og Godt kommer eengang til Erkjendelse. Nationerne ville vide Besked med alt Herligt i Aandens Rige, enten det blomstrer i et lille eller i et stort Land! Imid-

*) En gammel tydsk Folkevise.

tertid er Kunſtneren rigtignok død, men ſaa maa han faae Opreisning i en anden Verden!"

„Jeg troer nok," ſagde Fruen, „han ønskede lidt forud hernede, hvor det nu eengang er ſaaledes arrangeret, at den Udødelige maa bøie ſig for den Dødelige."

„Viſt nok!" ſvarede Otto. „Tidsalderens ſtore Mænd ere ſom Bjerghøiderne; det er diſſe, ſom viſe Landet i det Fjerne og give det Anſeelſe, men ſelv have de det magert og koldt. Man kjender ikke engang ret deres Høider."

„Meget ſmukt!" ſagde Fruen, „De taler ſom en Jean Paul!"

Døren aabnedes i det ſamme og man overraſkedes ved Frøken Sophies, Vilhelms og den kjære Mamas Indtrædelſe. Først næſte Aften havde man ventet dem. De havde reiſt den hele Dag gjennem Sjælland.

„Vi vare komne til Middagsbordet," ſagde Sophie, „men min Broder kunde ikke blive færdig i Roeskilde, ſaa havde han glemt at beſtille Heſte og ſaa var der andre ſmaa Malheurer. Vi bleve der hele ſex Timer! Mama fik ſig der en Inclination, hun forelſkede ſig formeligt i en ung Pige, den ſmukke Eva!"

„Ja, hun er nydelig!" ſagde den gamle Frue. „Har jeg ikke Ret, Hr. Thoſtrup? De og min Vilhelm havde jo allerede gjort hende interesſant for mig. Hun har noget ſaa nobelt, ſaa fiint, ſom man ſjelden finder

hos den simplere Classe; hun fortjente at komme mellem mere dannede Mennesker."

„Otto, hvad skal vore Hjerter sige," udbrød Vilhelm leende, „naar det gaaer saaledes med Mama?"

Man samlede sig om Theebordet. Vilhelm tiltalte Otto med det fortrolige Du, som jo denne selv havde opfordret ham til. „Vi ville klinke med Theevand og fornye Broderskabet!"

Otto smilede, men saa forunderlig veemodigt, uden at sige et Ord.

„Det er Erindringen om den gamle Bedstefader!" tænkte Vilhelm og lagde sin Haand paa hans Skulder. „Du hilses da fra Kammerjunkeren og hans Damer. Jeg troer, Jomfruen lagde Dig gjerne i sin Syæske, lod det sig gjøre!"

Otto blev taus; men i hans Sjel var en forunderlig Bevægelse; det bliver en egen Sag at fremvise Motivet, der saa ganske laae i hans Eiendommelighed; det greb ind i Sjelens Mysterier; Mængden kalder det Særhed hos den Enkelte, Psychologen finder deri en dybere Betydning, som Forstanden ikke kan udgrunde. Man har Exempler paa, at Mænd, der ellers viste Kraft paa Legeme og Sjel have ved Duften af en Rose følt Afmagt; andre ere bragte i krampagtig Tilstand ved Berørelsen af graat Papiir. Det lader sig ikke forklare; det er een af Naturens Gaader. En lignende slappende Fornemmelse op-

fyldte Otto, idet han første Gang hørte Vilhelm tiltale ham med et Du. Det var, som om det sjælelige Baand, der holdt dem sammen, løstes, og Vilhelm blev ham fremmed. En Umueligheb var det for Otto at svare igjen med „Du"; dog følte han paa samme Tid det Urigtige i sin Opførsel, denne Særheb, og han vilde bekjæmpe den, han gjorde Vold paa sig selv, fik en Art Veltalenheb, men intet Du kom over hans Læber.

„Din Skaal, Otto!" sagde Vilhelm og stødte Koppen imod hans.

„Skaal!" svarede Otto med et Smil.

„Det er sandt!" begyndte Fætteren, „jeg lovede forleden at bringe mine Avertissementer med; første Bind er sluttet!" og han trak en Bog op af Lommen, hvori var indklæbet en Samling af de meest originale Adresseavis-Bekjendtgjørelser, som man endnu daglig finder dem.

„Ja jeg har eet til dem!" sagde Fruen, „jeg fandt det forleden, det er fortræffeligt! „En Kone ønsker sig et lille Barn paa Flaske!"

„Her er ogsaa et meget godt!" sagde Vilhelm, som begyndte at bladdre i Bogen: „En Dreng, ogsaa af den mosaiske Troesbekjendelse, kan blive antagen i Snedkerlære; men uden at han vil spise Alt, hvad der falder i Huset, kan det ikke nytte han melder sig!" — „Det er rigtignok en haard Betingelse for den arme Dreng!"

„Næsten hver Dag kan man læse," sagde Fætteren, „til Skuespillet iaften eller imorgen kan erholdes en god Plads i tredie Etage i Christenbernikovstræde!" det er dog en temmelig Plads fra Theatret!"

„Theatret!" udbrød Herren i Huset, der netop traadte ind, for at tage Plads ved Theebordet. „Man kan strax høre, hvo det er som taler! Nu er han ved Theatret igjen! det Menneske kan ikke tale om andet! der maa virkelig sættes en Mulct, som han erlægger hvergang han siger det Ord: Theatret! jeg vil ikke sætte den høiere end til to Skilling, og jeg tør love for, at før Maaneden er ude, har han maattet give alle sine Lommepenge, Kjole og Støvler oven i Kjøbet, til at betale Mulct og Bøder. Det er en sand Manie hos det Menneske! Jeg kjender ingen blandt mine unge Venner," tilføiede han med et ironisk Smiil til Vilhelm, „slet ingen, der har en saadan staaende Kjephest, som vor gode Fætter!"

„Her gjør Du ham Uret!" sagde Fruen, „sæt ham ikke i Mulct, ellers sætter han Dig ind i en Vaudeville! Desuden, Du lever i Politik, Fætter i Theatervæsen, Vilhelm i Generalbas og Hr. Thofstrup i lærde Materier! saaledes er enhver af Eder en lille Nagle i de forskjellige Verdens Hjul; den, som foragter den Anden, viser derved, at han anseer sit Hjul for det første, eller

troer, at Verden er en Hjulbor, som gaaer paa eet Hjul! nei, den er en mere kunstig Maskine.

Ud paa Aftenen, da Selskabet brød op, fulgtes Otto og Vilhelm ad.

„Jeg troer ikke," sagde denne, „at Du endnu har sagt Du til mig. Det er Dig dog kjært?"

„Det var mit eget Ønske, min egen Bøn!" svarede Otto. „Jeg har ikke lagt Mærke til, hvad Udtryk jeg brugte!" Han blev taus. Vilhelm selv syntes at være beskjæftiget med fremmede Tanker, i hvilke han pludselig udbrød: „Det er dog en Velsignelsens Gave at leve! Aldrig bør man skabe sig Sorger, som ikke ere til. **Carpe diem**, siger den gamle Horats!"

„Det ville vi!" svarede Otto, „men nu maae vi først tænke paa Examen."

De trykkede hinanden i Haanden og bøde Farvel.

„Jeg hørte da intet Du!" sagde Vilhelm ved sig selv. „Han er en Original, og dog holder jeg af ham! deri bestaaer maaskee min Originalitet!"

Han kom paa sit Værelse, her havde Vertinden pyntet op, faaet Bøger og Papirer i den zierligste Orden, det vilde da for Vilhelm sige: Uorden; Papirerne mellem hinanden og Bøgerne i Række. Selv Lampen havde faaet en ny Plads; det kaldtes at ordne.

Smilende satte han sig ved Claveret, det var saa

længe siden de to havde sagt hinanden god Dag! Han gjorde nogle Løb og snart gik det over i Phantasier. „Det er smukt!" udbrød han. „Men det er ikke mit eget! hvor hører det hjemme? Det smelter sammen med mine egne Følelser!" han spillede igjen. Det var et Thema af **Tancredi**. Altsaa af Rossini, just af den Componist, vor musikalske Ven meest saae ned paa; hvor kunde han da gjætte, hvem der havde skabt disse Toner, som nu talte til hans Hjerte? Han følte sit hele Væsen gjennemtrængt af en Velværen, en Livsglæde, hvis Aarsag han ikke erkjendte. Han tænkte paa Otto med en Varme, som dennes sælsomme Opførsel ikke fortjente. Alle Kjære foresvævede ham saa elskelige. Det var eet af de Øieblikke, som alle Gode kjende; man føler sig at være et Led i den store Kjærligheds-Kjæde, som sammenholder Skabningen.

Saalænge Rosens Knop er sammenfoldet, synes den uden Duft; dog behøves der kun een Morgen og den aabner sig; den fine Aande strømmer fra Purpurmunden. Det er kun et Moment, det er en ny Tilværelses Begynden, der alt længe laae skjult i Knoppen selv, men man seer ikke Tryllestaven, som bevirkede Forandringen. Denne Aandens Berøren skete mueligt Timen forud. Maaskee den sidste Aftenstraale, som faldt paa Bladene, gjemte disse Kræfter! Havens Roser maae aabne sig, Hjertets følge de samme Love. Var dette Kjærlighed? Den er jo, som Digteren siger, en Ilden, den er, som

Sygdommen hos Muslingdyret, ved hvilke Perlerne blive skabte. Men Vilhelm var ikke syg, han følte sig just fuld af Kraft og Livslyst. Digterens Billede med Muslingen og Perlen klinger smukt, men det er falskt. De fleste Poeter ere ikke stærke i Naturhistorien, og derfor begaae de mange Synder mod denne. Perlen fremkommer ikke ved Sygdom hos Muslingen; naar en Fiende angriber den, udsender den til Forsvar Draaber, som forvandle sig til Perler. Det er just en Kraft og ingen Svaghed, der skaber det Skjønne. Urigtigt bliver det, at kalde Kjærlighed en Liden, en Sygelighed; den er just en Livskraft, som Gud har nedlagt i det menneskelige Bryst, den opfylder vort hele Væsen, som Duften opfylder hvert Blad paa Rosen, og aabenbarer sig da, under Livets Kampe, som Perler af Værd.

Disse Tanker vare ganske Vilhelms, og dog var det ham ikke fuldkomment klart, at han elskede med hele sin Sjæl, som man kun eengang elsker.

Næste Formiddag aflagde han Visit hos Weyse.

„De tager til Roeskilde?“ sagde Vilhelm? „nu har jeg saa ofte hørt Dem paa Orgel her i Frue Kirke; jeg kunde ogsaa have Lyst at høre Dem der ude i Domkirken. Naar jeg nu gjorde denne Reise, vilde De da phantasere for mig?“

„De kommer ikke!“ sagde Kunstneren.

„Jeg kommer!“ sagde Vilhelm og holdt Ord. To

Dage efter denne Samtale rullede han gjennem Roeskildegader.

„Jeg kommer for et Bæddemaals Skyld! Jeg skal høre Weyse spille paa Orgel!“ sagde han til Værten, skjøndt han behøvede ingen Undskyldning til ham.

Bulwer har i sin Roman: Pilgrimen ved Rhinen med uendelig megen Ynde og Finhed fremmanet en Alfeverden. De aandelige Smaa bølge der, som Luftningen om den materielle Virkelighed, man nødes til at troe paa deres Tilværelse. En Genius, -stærk som den, der begeistrede Bulwer, herlig, som hiin der tilaandede Shakespeare den Duft, vi finde udbredt over Skjærsommernatsdrømmen, opfyldte Vilhelm. Weyses Toner, Orgelets dybe Melodier i den gamle Domkirke kaldte ham jo til den stille By! Hjertets mægtige Toner kaldte! Ved disse fik selv det Hverdags en Colorit, et Skjønheds Udtryk, som det, Byron viser os i Ordene, Thorvaldsen i den haarde Steen og Correggio i Farverne.

Vi have af Goethe et deiligt Digt: Amor als Landschaftsmaler. Digteren sidder paa en Fjeldspids, og seer fremfor sig i Taagen, der udspændt, som Lærredet paa Staffeliet, dækker Alt i Høide og Brede; da kommer Kjærlighedsguden og lærer ham at male et Billede derpaa. Den Lille tegner nu med sin rosenrøde Finger et Billede, som Naturen og Goethe giver os det. Var

Digteren her, vi kunde ikke byde ham et Fjeld at tage Plads paa, men dog noget, ved Sagn og Sange lige saa herligt. Han vilde da synge: Jeg satte mig paa den mosgroede Steen over Kjæmpehøien; Taagen var, som et udspændt Liin. Kjærlighedsguden begyndte sin Tegning derpaa. Derefter malede han en deilig Sol; dens Straaler blændede! Skyernes Kanter gjorde han som Guld og lod Straalerne trænge igjennem dem; malede da de fine, lette Grene af friske, duftende Træer; drog Høiene, den ene efter den anden. Halvskjult bag disse laae en lille By, men en mægtig Kirke hævede sig over den, to stolte Taarne, med høie Spiir, ragede op i Luften, og under Kirken, til langt ud hvor Skove begrændsede Horizonten, tegnede han en Fjord, saa naturlig! den syntes at lege med Solstraalerne, det var som om de skvulpe mod Kysten. Nu kom Blomster! Mark og Eng gav han Farve, som Fløiel og Ædelstene; og paa hiin Side Fjorden hensmeltede de sorte Skove i en blaalig Taage. „Jeg kan male!“ sagde den Lille, „dog det værreste er tilbage!“ og nu tegnede han med den fine Finger, just der, hvor Solen virkede meest kraftigt med sine Straaler, en Pige, saa yndig, saa fiin, med mørkeblaa Øine og Kinder saa røde, som den purpurrøde Finger, der dannede Billedet. Og see! en Luftning rørte sig, Træernes Blade bævede, Vandets Flade kruseded, Pigens Kjortel bevægede sig, Pigen selv kom nærmere, Billedet selv var Virkelighed! og saaledes

var hos Wilhelm Skuet af den gamle Kongestad, Domkirkens Taarne, Fjorden, de fierne Skove og — Eva.

Det rene Hjertes første Kjærlighed er hellig! Det Hellige kan antydes men ikke udtales — —! Vi vende tilbage til Otto.

II.

Det er Mennesket, der vinder
Betydning for en Digters Phantasie,
Og ikkun da, naar hans Geni
For vor Betragtning levende har stillet
Et klarere, men ei forædlet Billed'
Af Mennesker og Ting, der existere,
Har han forstaaet at idealisere.

H. Hertz.

Vi rykke nogle Uger fremad. Det var mod Slutningen af September, **Examen philosophicum** var nær. Bekjæftigelsen med denne havde været en Undskyldning for Otto, at han endnu ikke havde aflagt Besøg i sin Curators, Contoirchef Bergers Familiekreds. Dette blev imidlertid indledet ved at træffe Fruen i Contoirchefens Stue, en Dag Otto kom til ham, for at aftale nogle Sager. Vi vide, her er fem Døttre i Huset, kun den ene er forlovet, og dog er det dannede Piger, huuslige Piger, som Moderen ved flere Leilighedet forsikkrede.

„Saa har jeg endelig den Ære, at gjøre Deres Be-

kjendtskab!" sagde Fru Berger. „Ja mig og Børnene gjælder rigtig nok ikke Visiten. Men nu slipper De ikke, før De har drukket en Kop Kaffe med os. Det seer rigtig nok lidt forstyrret ud derinde. Pigerne sye Kaaber, for Vinteren staaer paa. Vi ville ikke genere os for Dem! De skal være, som et Led af Familien, men saa maa De smukt komme til os. Hver Torsdag spiser vor Svigerson hos os, vil De da tage til Takke? Nu skal De lære mine Døttre at kjende."

„Og jeg maa paa Contoiret," sagde Manden. „Altsaa lad det være en Aftale med Torsdagen! Vi spise Klokken tre og ved Kaffeen musicerer Laide!"

Fruen førte nu Otto ind i Dagligstuen, hvor han fandt de fire Døttre med Svigerfruen i fuld Virksomhed; den femte Datter, Julle, var, som han erfarede, i Boutikker for at tage Prøver; hun havde ogsaa løbet igaar, men af dem, hun fik, kunde Couleurerne ikke holde sig.

Fruen nævnede enhver af dem ved Navn; det Særegne hos hver lærte han naturligviis først senere.

Alle fem Søstre havde den Idee, at de vare saa overordentlig forskjellige, og saa lignede de dog ganske hinanden. Adelaide eller Laide, som hun ogsaa kaldtes, var jo rigtignok den smukkeste, det vidste hun da ogsaa nok, derfor vilde hun have Pels og ikke Kaabe; man skulde see Figuren. Christiane var hvad man kunde kalde en praktisk Pige, hun forstod at benytte enhver Ting.

Alvilde havde altid en lille Tandpine. Julle gik i Boutikker og Froken Grethe, ja det var den Forlovede. Hun var ogsaa muſikalſk og gjaldt for at være moerſom. Saaledes ſagde hun en Aften, da Porten blev lukket i og den hvinede fælt paa Hængslerne: „ſee, nu faae vi Portviin efter Bordet!“ Broderen, eneſte Søn i Huſet, ſom vi nærmere ſkal lære at kjende, havde ſkrevet Indfaldet op. „Det var nu for at være grov,“ ſagde da Froken Grethe. „Saa gode Ting ſiger jeg hver Time paa Dagen!“

Vi maae iøvrigt ellers ſlet ikke tænke os noget Naragtigt hos de fortræffelige Piger, de vare meget vakkre og nydelige. Elſkeren, Hr. Kopiſt Svane, ſlog ogſaa med ſtørſte Iver ind i det Vittige, han var ſaa livlig, hed det. Enhver, ſom han blev lidt fortrolig med, kaldte han ſtrax Hr. Peterſen, og det var meget moerſomt.

„Nu har Fader inviteret Hr. Thoſtrup til om Torsdagen!“ ſagde Fruen. „Jeg tænker ogſaa, at naar vi rykke lidt ſammen i Logen, kan der nok blive en Plads for ham! der er rigtignok meget knapt!“

Otto bad, at man ikke maatte genere ſig.

„O, det er en ſtor Loge!“ ſagde Fruen; men hun talte ſlet ikke om, hvormange de alt vare i den. Alene af Damer i Familien kom der elleve. De maatte i tre Afdelinger gaae til Theatret, for at ikke, naar de Alle kom paa eengang, Folk ſkulde troe, der var Oplob. Een Af-

ten, da Logens Besætning var atten Mennesker, foruden et Par tolv Aars Børn, som havde siddet paa Skjødet og staaet foran, vare de samlede gaaet hjem og stode nu ved deres Port for at komme ind; strax strømmede da Folk til, i den Tanke, at her var Spektakel eller at En havde Krampe. Man spurgte: „hvad er det dog?“ og Froken Grethe gav raskt Svaret: „det er sluttet Selskab.“ Fra denne Aften gik de imidlertid ogsaa hjem portionsvis.

„Det er rigtig en god Loge!“ sagde Alvilde, „naar vi bare havde andre Naboer; Døren gaaer der og man faaer en Træk, som ikke er god for Tænderne, og saa tale de saa høit, jeg hørte forleden ikke eet Ord af den kjønne Sang om Danmark!“

„Men tabte De meget derved, min Froken?“ spurgte Otto smilende, og snart vare de begge som gamle Bekjendte i stor Uenighed. „Jeg gjør nu ikke saa meget af disse patriotiske Floskler, hvor Digteren i sin Svaghed støtter sig paa den smukke Følelse hos Folket, at elske sit Fædreland. De vil tilstaae mig, her klapper jo virkelig Mængden, naar der bare siges „Fædreland og Christian den Fjerde!“ Digteren bør give noget mere! det er en keitet Patriotisme. Man skulde troe, Danmark var det eneste Land i Verden!“

„Fy, Hr. Thofstrup!“ sagde Fruen, „holder De ikke af Deres Fædreland?“

„Jeg troer just, at jeg elsker det!“ svarede han, „men da her virkelig er saa' meget Fortræffeligt, vil jeg, at kun det Ægte skal gjælde, kun det Ægte vurderes!“

„Jeg holder i Grunden med Hr. Thostrup!“ sagde Froken Grethe, som sprættede sin Kaabe op og vendte den, for, som hun sagde: at faae ogsaa den anden Side fordærvet. „Jeg finder, han har Ret! men naar en Ting bliver godt sagt fra Theatret, saa har det en Slags Virkning. Det gaaer med det, som med Kjoletøi, det kan være af daarlig Bonitet og et uheldigt Mønster, men kommer det paa en smuk Figur, tager det sig dog ud!“

„Jeg ærgrer mig tidt over Publicum!“ sagde Otto. „Det klapper paa gale Steder! viser imellem saadan en underlig Uskyldighed!“

„Det er de Herrer i Aandernes Rige!“*) sagde Froken Grethe med et Smiil.

Nei „Naboerne!“ svarede Otto hurtigt.

I det samme traadte Froken Julle ind. Hun havde saaledes været i Boutikker,“ sagde hun, „at hun snart ikke var Menneske mere! næsten af alle Hylder havde hun havt Tøiet nede og endeligt bragt det til at erholde otte smaa Lapper: deilige Prøver, som hun kaldte det; og hun vidste nu ypperlig Besked med, hvor man fik det,

*) „Vi ere Herrer i Aandernes Rige,
Vi er' den Stamme, der aldrig forgaaer!“
Studentersang af Christian Winther.

hvor bredt Toiet var, og hvad Alenen koſtede. „Og hvem mødte jeg?“ ſagde hun. „Tænk, midt paa Oſtergade kom Skueſpiller — I veed nok! Inclinationen! han er virkelig nydelig, ogſaa udenfor!“

„Mødte Du ham?“ ſagde Laide. „Den Pige har ogſaa altid Lykken med ſig!“

„Det er Hr. Thoſtrup!“ ſagde Fruen, thi det ſyntes, ſom Frøkenen ganſke glemte ham over ſit Møde og ſine Prøver.

Julle neiede og ſagde, at hun havde ſeet ham før, han havde nok hørt Mynſter, og da ſtod han lige op til Stolen, hvori hun ſad, han havde en olivengrøn Kjole paa.

„Naa, ſaa kjende I jo hinanden!“ ſagde Fruen. „Hun er den Frommeſte af Børnene. Naar de Andre ſværme for Spindler og Johanne Schoppenhauer, ſaa ſværmer hun for Præſten ſom har confirmeret hende. Min Søn kjender De da? Han blev Student Aaret før Dem? Han ſeer dem ſommetider i Foreningen.“

„Der vil De have ſeet ham nydeligere, end De finder ham her hjemme,“ ſagde Adelaide. „Vor Herre veed, han er ikke galant imod ſine Søſtre!“

„Søde Laide, hvor kan du ſige ſaadanne Noget!“ udbrød Moderen. „Du er altid ſaa ubillig mod den gode Hans Peter! naar De kommer til at kjende ham, Hr. Thoſtrup, vil De holde af ham! han er ret ſaadant et ilidt, ungt Menneſke af en ufordærvet Tænkemaade. Kan

du huske Laide, hvor han peeb i Theatret, den Aften de gav det umoralske Stykke. Og hvor han er vred paa Rødhætten! O den gode Dreng! Ellers vil De snart her i Familien træffe en Bekjendt. Om fjorten Dage kommer her en Dame fra Jylland. Hun bliver her Vinteren over. Gjætter De ikke? En lille Froken fra Lemvig!"

„Maren!" udbrød Otto.

„Ja vist!" sagde Fruen. „Hun skal have saadan en deilig Stemme!"

„Ja, i Lemvig!" udbrød Adelaide. „Og hvor det er et forskrækkeligt Navn hun har! Vi maae døbe hende om, naar hun kommer. Hun skal kaldes Mara eller Massa!"

„Vi kunne kalde hende Massa-Carrara!" sagde Grethe.

„Nei, hun skal hedde Maja, ligesom i Hverdagshistorien!" sagde Christiane.

„Jeg er paa Partie med Jane!" sagde Moderen. „Vi døbe hende saa om til Maja.

III.

„Die Menſchen ſind nicht immer was ſie ſcheinen!“
Leſſing.

Vor Fortælling er intet Phantaſiebillede, men Virkeligheden vi leve i, Blod af vort Blod og Kjød af vort Kjød. Vi ſkulle ſee vore Dage, vor Tids Menneſker. Dog er det ikke blot Hverdagslivet, ikke blot en Ovælen ved Overfladens Mosarter; det hele Træ, fra Rødderne til de duftende Blade, ville vi beſkue. Den tunge Jord ſkal trykke Roden, Hverdagslivets Mos og Bark binde ſig om Stammen, de ſtærke Grene brede ſig ud med Blad og Blomſt, medens Poeſiens Sol ſkinner ind mellem dem og viſer Farver, Duft og qvidrende Fugle. Men Virkelighedens Træ kan ikke ſkyde frem med den hurtige Vext, ſom Phantaſiens, ſom Trylleriet i Tiecks Alfer. Vi maae ſøge vort Forbillede i Naturen. Ofte kan det ſynes, ſom var her en Stilleſtaaen, men den finder ikke Sted. Ligeſaa i vor Fortælling; medens vore Characterer ved gjenſidig Tale træde frem for Øiet, finder der, ſom med de enkelte Grene paa Træet, en uſynlig Forvikling Sted. Grenen, ſom høit ſkyder ud ſom vilde den adſkille ſig fra Moderſtammen, ſtræber juſt frem for at danne Kronen, give Træet Heelhed. De fra det fælleds Midtpunkt divergerende Linier ſkulle juſt ſkabe Harmonien.

Snart ville vi ſaaledes ſee at disſe Scener af Hver-

dagslivet ingen Udskeielse ere fra Hovedbegivenheden, eller noget Episodisk, der kunde overspringes. For hurtigere at komme til en klar Beskuelse heraf, ville vi endnu nogle Øieblikke dvæle i Contoirchefens, Hr. Bergers, Huus, men vi ere rykkede tre Uger frem i Tiden. **Examen philosophicum** er lykkelig overstaaet for Wilhelm og Otto. Denne havde et Par Gange aflagt Visit og var alt som en gammel Ven i Huset. Elskeren tiltalte ham med det morsomme: „God Dag, Hr. Petersen!“ og Grethe var pikant over det melankolske Blik, han ikke altid vidste at bekjæmpe. Hun kaldte det: „at skjære Ansigt!“ og bad ham at møde med det paa hendes Begravelsesdag“.

De fem Søstres første og platoniske Kjærlighed havde været for Broderen; han var af dem Alle blevet overvældet med Kjærtegn og Ømhed, beundret og tilbedt; „det lille Mandfolk!“ kaldte de ham, de havde jo intet andet! Men Hans Peter var saa uartig og drillende mod de kjære Søstre, at disse maatte opgive ham, saasnart blot den ene fik sig en Elsker; ham klyngede de sig nu Alle om; hver synes at have en Part i ham. Han var jo Grethes Kjæreste, skulde være deres Svoger; ham turde de nok tiltale med det fortrolige Du, ja give et lille Kys.

Ved Ottos Indtrædelse i Familien begyndte dog disse Straaler at divergere. Otto var smuk og havde

Formue, een af Delene er ofte nok til at bøie et qvindeligt Hjerte. Skjønhed bestikker den Letsindige, Rigdom den Fornuftige.

Maren eller, som hun her kaldtes, Maja, var arriveret. Frøkenerne havde alt pillet nogle af Sløiferne af hende, faaet Haaret anderledes sat og skaaret et af Silketørklæderne itu til Forklæde; men uagtet alle disse Finesser var hun endnu Damen fra Lemvig. Dialecten kunde de ikke pille Sløifer af. Hjemme stod hun som den Første, her kunde hun ikke komme i samme Nummer. Denne Aften skulde hun første Gang i Theatret, see Balletten Søvngjængerſken.

„Den er fransk!“ sagde Hans Peter, „frivol, ligesom Alt hvad vi have derfra!“

„Ja, Scenen i anden Act, hvor han kommer ind af Vinduet!“ sagde Contoirschefen. „Det er meget opbyggeligt for Ungdommen!“

„Men sidste Act er nydelig!“ udbrød Fruen. „Den anden Act er rigtignok, som Hans Peter meget rigtigt siger, temmelig fransk! Herre Gud! han bliver ganske rød i Ansigtet, den søde Dreng!“ Hun rakte ham Haanden og nikkede smilende til ham; hvorpaa Hans Peter udviklede sig meget net om det Umoralske paa Theatret. Faderen gjorde ligeledes et Par træffende Bemærkninger.

„Ja vare alle Mænd som du,“ sagde Fruen, „og alle unge Mennesker som Hans Peter, saa talte de ogsaa

i en anden Tone fra Theatret og klædte dem anderledes! det er fælt i Dandſen, Toiet er ſaa ſnævert og uanſtændigt, ligeſom de havde ingen Ting paa. Ellers maa man dog ſige: Sovngjængerſken er deilig! igrunden er hun jo ogſaa ufkyldig!"

Man kom nu meer og meer ind i Moralen, den holdt ud til Kaffebordet.

Marens Hjerte bankede ſtærkere, deels ved Forventning efter Skueſpillet, deels ved at høre om al den Fordærvelſe, her var i det kjøbenhavnſke Sodoma. Hun hørte Otto forſvare de franſke Stykker, hørte ham tale om Snerperi. Skulde han alt være fordærvet? Hvor gjerne havde hun ikke hørt ham holde den ſmukke Tale om Sædelighed, ſom Hans Peter holdt. Stakkels Otto! tænkte hun. Saaledes er det, ikke at have Familie, men maatte tumle ſig alene i Verden.

Contoirchefen brød imidlertid op, han kunde ikke komme i Theatret, han ſkulde i Forretninger og ſiden i „Kjæden" hvor han igaar havde forbyttet ſin Hat.

„Naa, det er ligeſom Hans Peter!" ſagde Fruen. „Han fik ogſaa en Andens Hat igaar paa Collegierne! Men det er jo den, du ſtaaer med!" udbrød hun pludſelig, i det hendes Øine faldt paa den Hat, Manden havde faaet i Haanden. „Det er jo Hans Peters Hat! Nu ſkal man ſee, han har din. I have forbyttet dem her-

hjemme; den Ene kjender ikke den Andens og troer saa det er skeet ude!"

Een af Søstrene hentede nu den Hat, Hans Peter havde faaet. Jo, det var virkelig Faderens. Altsaa en Forvexling hjemme, et lille Intermezzo, der naturligvis i Øieblikket, for sin Ubetydelighedes Skyld, var glemt af Alle, kun ikke af de to Paagjældende; thi for dem var det et Livsmoment og for os, som vi skulle see, et Affnit af Betydenhed, just det, som har bragt os til at dvæle saalænge i denne Kreds. I det afsides Værelse ville vi, som usynlige Aander, belure Fader og Søn; de ere ene, Familien er alt i Theatret. Vi tør nok lure, det er jo to Moralister, det er Fader og Søn, det er kun Moral over Hatte.

Men Faderens Øine rullede, Kinderne brændte, Ordene faldt som Sværdslag og maatte gjøre Indtryk paa ethvert Gemyt, der var saa blødt, som Sønnens; men denne stod rolig, med et fast Blik, et Smil om Læberne, som Moralen giver det. „Du har været i Sideværelset!" svarede han. „Hvor det er passende for dig at komme, er det ogsaa for mig!"

„Dreng!" raabte Faderen og nævnede Stedet, men vi kjende det ikke, kjende ei heller Beboerne. Victor Hugo indeslutter dem i Barnets Bønner, i sit skjønne Digt: **La prière pour tous.** Barnet beder for Alle, selv: „for dem som sælge Kjærligheds søde Navn!"*).

*) "Prie —
Pour les femmes échevelées,
Qui vendent le doux nom d'amour!"

„Lad os tie med hinanden!“ sagde Sønnen. „Jeg er indviet i flere Historier! jeg kjender en anden om den smukke Eva —!“

„Eva!“ gjentog Faderen. — — — —

Vi ville ikke høre mere! det er hæsligt at lure. Vi see Fader og Søn række hinanden Haanden. Det synes en Forsoningsscene. De skilles; Faderen gaaer til sine Forretninger, Hans Peter skal i Theatret og ærgre sig over det Umoralske i anden Act af Sovngjængerske n.

IV.

L'amour est pour les coeurs
Ce que l'aurore est pour les fleurs,
Et le printems pour la nature.
Vigné.

„Kjærlighed er en Børne-Sygdom, ligesom Kopperne. Nogle dee deraf; Enkelte vorde vanskabte derved, Andre beholde større eller mindre Ar derefter, paa Andre kan man slet ikke mærke, at de have havt Sygdommen.“
Guldmageren af C. Hauch.

„Vær oprigtig Otto!“ sagde Wilhelm, da denne en Dag besøgte ham. „De kan ikke komme ud af det med at sige Du til mig. Nu, saa lad være! derfor ere vi lige gode Venner. Det er jo dog kun en Form! Skjøndt De maae indrømme mig, at i Grunden er De heri en stor Nar.“

Otto udviklede, hvilken særsom Uvillie han havde følt,

Die, naar De hænger med Hovedet! See dog ikke saa alvorlig ud! vi ere Venner! ikke sandt? Af alle unge Bekjendtere er De mig kjæreſt; alligevel gives der Øieblikke, i hvilke jeg ſlet ikke veed, hvorledes det egentlig ſtaaet ſig med os. Jeg kunde betroe Dem enhver Hemmelighed, men jeg er ikke vis paa, om De vilde være ligeſaa aabenhjertig mod mig. Ja, bliv ikke vred, Kjære! der er viſſnok Hemmeligheder af en saa fiin Natur, at man ikke engang tør udtale dem for ſin kjæreſte Ven. Saalænge vi holde vor Hemmelighed, er den vor Fange, men lade vi den flyve, ere vi dens. Og dog, Otto! De er mig saa kjær, jeg troer paa Dem, ſom paa mit eget Hjerte! Det bærer juſt en Hemmelighed, ſom gjennemſtrømmer mig med Livslyſt og Glæde! Jeg trænger til at udtale mig. Men De maa gaae ind i min Glæde, dele den mig, eller ogſaa ikke ſige et Ord. De har da intet hørt! ſlet intet! Otto, Jeg elſker! derfor er jeg lykkelig! derfor er der Solſkin i mit Hjerte, Livslyſt i mit Blod! Jeg elſker Eva! den ſmukke, elſkelige Eva!"

Otto trykkede hans Haand, men blev kaus.

„Nei ikke ſaaledes!" udbrød Wilhelm. „Sig dog et Ord! begrib den Verden, der er gaaet op for mig!"

„Eva er ſmuk! meget ſmuk!" ſagde Otto langſomt. „Hun er viſt uſkyldig og god! hvad kan man ønſke mere? Jeg kan tænke mig, hvorledes hun ganſke opfylder Deres Hjerte! men vil hun altid kunne det? Hun bliver

ikke altid ung, ikke altid smuk! Har hun da Sjel nok til at kunne være dem Alt. Vil Den øieblikkelige Lykke, De skaber hende og Dem, være stor nok til at overveie den — jeg vil ikke sige Sorg, men Utilfredshed, som denne Forbindelse vil virke i Deres Familie? For Guds Skyld, overtænk Alt!"

„Kjære Menneske!" sagde Vilhelm, „nu taler virkelig Deres gamle Præst gjennem Dem! men det er det Samme, jeg kan bestaae Skriftemaalet. Jeg svarer ja, ja! mit fulde Hjertes Ja! Hvorfor vil De nu have mig fra mit Solskin over i Skyggen? hvorfor skal jeg, i min Glæde over at Rosen er saa smuk, mindes om, at Duft og Farve ville forgaae, Bladene falde af? Det gaaer ligedan med Livet! men skal man derfor tænke paa Graven? tænke paa Finalen, idet Acten begynder?

„Kjærlighed er en fix Idee!" sagde Otto, „den kan bekjæmpes, den beroer alene paa vor Villie!"

„Det kjender De slet ikke til!" sagde Vilhelm. „Men det kommer nok og da bliver De langt hæftigere, end vi andre! hvo veed? maaskee det er den Sorg, De før talte om, den Ulykke, der sætter Ligevægt i Deres hele Væsen. Det var nu ogsaa saadan en Griben efter det Triste. Jeg vil ret ønske Dem, at deres Hjerte maa blive opfyldt af Kjærlighed, som mit er det, og da ville alle Indvirkninger fra Sandklitterne dunste bort og da vil De tale med mig, som De bør, og som min Tillid fortjener!"

„Det vil jeg!“ svarede Otto. „De gjør den stakkels Pige ulykkelig! nu elsker De hende, men De vil ikke altid kunne det. Afstanden er for stor imellem Dem og hende. Og jeg begriber ikke, hvorledes et Ansigts Skjønhed saaledes kan opfylde dem. En Opvartningspige! ja, jeg gjentager Navnet, som skurrer i deres Øre: En Opvartningspige! Det vil man gjentage rundtom. Og De? Ingen kan mindre end jeg tage Hensyn til en Adel, som kun Fødselen giver; den er Intet, og der vil komme en Tid, at en saadan slet ikke vurderes, at Aandens Adel er den eneste. Jeg siger det aabent til Dem, som selv er Adelsmand. Jo større Aandsudvikling, des flere Ahner! men Eva har Intet, kan Intet have, uden et smukt Ansigt, det er det, som har bundet Dem, De er blevet Opvarter hos Opvartningspigen, og det er at nedværdige Dem og deres Aands Adel!“

„Hr Thostrup!“ udbrød Vilhelm. „De fornærmer mig! Det er da ikke første Gang! men nu er jeg kjed deraf! Jeg har viist formegen Godmodighed og det er den ulykkeligste Feil, et Menneske kan besidde!“ Han satte sig ved Claveret og hamrede paa Tangenterne.

Otto blev et Øieblik taus, hans Kinder brændte, men snart var han igjen rolig og begyndte i en spøgende Tone. „Lad ikke Vreden gaae ud over det stakkels Instrument, fordi vi to divergere i vore Anskuelser. Det er

lutter Disſonantſer De ſpiller! De ſkjære mig i Øret værre, end Deres Vrede!"

„Disſonantſer!" gjentog Vilhelm: „Kan De ikke høre, det er Harmonier? der er meget, De har et daarligt Øre for!"

Otto vidſte at lede hans Vrede meer og meer hen paa forſkjellige Punkter, hvori de før havde været uenige, men førte Ordet med en ſaadan Mildhed, at Vreden mere opløſtes, end vandt Styrke.

De vare Venner igjen, men om Eva blev ikke talt eet Ord.

„Jeg var ham ikke ærlig og tro, lod jeg ham ſynke i denne Malſtrøm!" ſagde Otto, da han var i ſin Eenſomhed. „Endnu er han god og uſkyldig; men i hans Alder, med hans lette Sind! — Jeg maa advare Eva! og ſnart! ſnart! den Snee, ſom eengang er betraadt, er ikke længer reen! Vilhelm vil neppe tilgive mig det! men jeg maa!"

Næſte Dag at tage til Roeskilde var umuligt, det kunde først ſkee den efterfølgende, men da vilde og ſkulde han.

Endnu i den tidlige Morgenſtund beſkjæftigede Eva ham; hun beſkjæftigede ogſaa Vilhelm, men paa en ganſke anden Maade; dog i Villiens Reenhed mødte de hinanden. Der var en Tredie, hvis Blod ogſaa var bragt i Bevægelſe ved hendes Navn, en Tredie, ſom ſagde: „Den

ſmukke Eva er der Opvartningspige! Man maa tale med hende. Familien kan jo gjøre en Lyſttour.

„I ſøde Børn!“ ſagde Contoirchefens Frue, „det er et velſignet Efteraar, meget bedre end hele Sommeren! Fader vil ogſaa overmorgen, derſom Veiret bliver ved, gjøre en Tour med os til Lethraborg, ſaa ſkulle vi gaae i den deilige Herthadal og ligge Natten over i Roeskilde. Det vil blive to ſøde Dage! Det er en velſignet Fader I har! Skal vi ikke invitere Hr. Thoſtrup med? vi ere ellers ſaa mange Damer, og det ſeer godt ud at have et Par unge Cavalerer. Grethe, Du maa ſkrive en Indbydelſe! Du kan gjerne ſætte Faders Navn under!“

V.

Diſſe Digterbreve ere ſaa aldeles baggeſenſke, at man kunde friſtes til at holde Efterretningen om hans Død for falſk, ſaa velbekræftet vi end maa tilſtaae at den er. Maanedsſkrift for Litteratur.

Hun er ſaa rank ſom Poppelpilen, —
Saa flygtig let, ſom Vandets Ilen.
En Maiblomſt duftende og ſød.
H. P. Holſt.

„— Ei, hvor blev Roſen af? —“
Lulu af Güntelberg.

Aftenen før Otto ſkulde reiſe med Contoirchefens til Roeskilde, var han i Beſøg hos Familien, hvor Fro-

ken Sophie opholdt sig. Hendes kjære Mama var netop afreist for tre Dage siden. Vilhelm vilde have ledsaget hende til Roeskilde, men Moderen ønskede det ikke.

„Vi have idag havt en Nydelse!" sagde Sophie. „En Nydelse, vi længe ville have godt af! Har De seet den nye Bog: Gjengangerbrevene? Det er Baggesen selv i sin største Skjønhed! det er Musik, som jeg aldrig troede kunde lægges i Ordene. Det er en Digter! Han gjør Julidage i Danmarks Poesi! Den naturlige Tanke er saa betegnende og dog simpelt udtalt! man kommer til at troe, at man selv kunde skrive Vers, saa lette falde de!"

„Det er som Prosa," sagde Fruen, „og dog de skjønneste, meest fuldendte Vers, jeg kjender. De maa læse den Bog, Hr. Thostrup!"

„Maaskee for os, i denne Aften!" sagde Sophie. „Jeg hører den gjerne strax forfra igjen."

„Anden Gang vil man endnu bedre gaae ind i de enkelte Skjønheder!" sagde Fruen.

„Jeg bliver og hører derpaa!" sagde Herren i Huset.

„Det maa være et Mesterstykke!" udbrød Otto. „Et sandt Mesterstykke, efterdi de Alle ere saa henrevne deraf!"

„Det er Baggesen selv! og som han maa synge i den anden Verden, hvor alt Menneskeligt forædles!"

„Engene dufted', beskylled' af Boven;
Himmelblaa Bækken
Nynned' og ilte med Hast gjennem Skoven."

begyndte Otto, og det aandige Batailleſtykke, med Skjønhed og Toner, fremſteeg meer og meer; man var midt i Muſernes Vinterleir, hvor Digteren med:

„— Lyren om Skulderen, Sværdet ved Siden,
Iler at kjæmpe med Muſernes Fjender!"

Ottos mørke Blik fik under Læsningen et livligere Udtryk. „Fortræffeligt!" udbrød han, „det er, hvad jeg selv har tænkt og følt, men desværre ikke har kunnet udsige!"

„Jeg er nu en forunderlig Pige!" sagde Sophie. „Hvergang jeg læser en ny Digter af eminent Talent, anseer jeg denne for den ſtørſte. Saaledes gik det mig med Byron og Victor Hugo. „Cain" ryſtede mig. "Notre Dame" opfyldte mig. Engang kunde jeg ikke tænke mig en ſtørre Digter end Walter Scott, og jeg har dog glemt ham for Oehlenſchläger, ja Heibergs Vaudeviller bleve eengang næſten Nummer Et mellem mine Udvalgte. Jeg kjender ſaaledes nok mig ſelv og min Bevægelighed; men med dette Værk troer jeg beſtemt, jeg gjør en Undtagelſe. Hos de andre Digtere var det noget udenfor mig, man bragte mig til at beſkue, her er det noget i mig ſelv, det er min egen Tanke, mit eget Jeg, der er givet mig og derfor vil jeg altid have ſamme Intereſſe for Gjengangerbrevene."

„De ere en ſand Aandsbeſpiisning!" ſagde Otto.

"De ere et Ord i rette Tid; der maa være Bevægelse i Søen, ellers bliver den en Sump!"

„Forfatteren er skarp mod de Paagjældende!" sagde Fruen, „men han fører, hvad man kalder en sød Kniv! Et Saar af en skarp Klinge smerter ikke, som eet af en rusten Kniv med Skaar i."

„Hvo kan det være?" sagde Sophie.

„Gid vi aldrig maae faae det at vide!" svarede Otto. „Det Uvisse giver ogsaa Bogen noget Pikant! I et lille Land, som vort, er det godt for Autor, ikke at være kjendt. Her staae vi jo lige op paa hinanden, og see ind i Klædernes Folder; det Personlige gjør meget Udslaget; og saa komme-Bladene, hvor Ven eller Uven har en Hjælpers Hjælper, som med Anonymitetens Adels-Patent sætter Seglet paa. Gid man aldrig kjendte en Forfatter! hvad kommer ogsaa hans Person os ved, naar kun Bogen er fortræffelig!"

„— Split og knuus den overgivne Klynge,
Der tramper paa din Sangers Grav!"

læste Otto og Tonedigtningen var endt. Alle vare de opfyldte deraf. Otto alene havde nogle smaa Indvendinger: at Muserne ikke skulde komme „med Piber og Trommer", at der i et Digt af denne Skjønhed ikke maatte gives saa mange Ord af den Slags som: „slaae paa Snuden, Mudderkasser" og deslige.

„Men naar det nu er det Plumpe, Digteren vil bekjæmpe,"

sagde Sophie, „maa han jo ogsaa nævne det ved sit Navn. Den prosaiske Slam præsenterer han os Prøver af i en Sæbeboble. Vi skulle see, men ikke gribe deri. Jeg finder, at De har Uret!“

„Begrebet om Ideen og Formen,“ sagde Otto, „synes mig heller ikke tydeligt nok fremsat; begge smelte jo sammen. Selv Prosa er en Form!“

„Men Formen selv er det vigtigste!“ sagde Fruen! „Det er med Poesie, som med Billedhuggerkunst, Formen er det, som giver Betydning!“

„Nei, De vil tillade mig!“ sagde Otto. „Det er med Poesie som med Træet, Gud lader vore. Den indre Kraft udtaler sig i Formen; begge blive lige vigtige, men jeg anseer det Indre for Helligere. Det er ogsaa her Digterens Tanke. Meningen, han siger, griber os lige saa meget, som den smukke Indklædning, i hvilket det bliver sagt.“

Nu begyndte da en Strid om Form og Stof, saaledes som den siden førtes over hele Kjøbenhavn.

„Jeg vil altid beundre „Gjengangerbrevene!“ sagde Sophie, „altid sværme for disse Vers! inat drømmer jeg ene og alene om dette Kunstværk!“

Hvorlidet man kan, hvad man vil, lærte Øieblikket.

Naar vi i Kikkerten beskue Fixstjernen og tabe os i Beskuelsen, kan et lille Haar skjule os det store Legeme, et Støvgran bringe os bort fra de ophøiede Tanker. Der

kom et Brev til Froken Sophie. En Reisende havde bragt det fra den kjære Moder, hun var alt i Fyen, og tilmeldte sin lykkelige Reise.

„Og Nyhederne?“ spurgte Fruen.

„Mama har fæstet en ny Pige, eller rettere, taget sig af en elskværdig, ung Pige, den nydelige Eva i Roeskilde. Hr. Thostrup og Vilhelm fortalte os i Sommer nogle Træk om hende, som gjorde hende interessant. Vi saae hende nu paa Reisen hertil, hvor Mama blev indtaget i hendes blyy Væsen. Nu har Pigen paa Tilbagetouren ganske vundet hende. Der var virkelig ogsaa Synd, at en saa smuk og skikkelig Pige skulde blive i et Vertshuus. Hun er meget smuk! ikke sandt, Hr. Thostrup?“

„Net smuk!“ svarede Otto, og blev blodrød, thi Sophie sagde det med en Betoning, som var ikke uden Betydning.

Næste Dag, i den tidlige Morgenstund, var Otto hos Contoirchefens.

Uagtet det foranderlige Veir i vort Klima, vare alle Damerne i deres bedste Klæder. Der maatte tre Personer paa hvert Sæde. Hans Peter og Elskeren fik Plads hos Kudsken. Det varede da syv lange og syv brede, før det kolde Kjøkken, og det var Proviant for flere Dage, blev indpakket og før hele Selskabet kom til Sæde.

Da de endelig vare ude af Byen, huskede Chri-

ſtiane paa, at de havde glemt Paraplyer, og disſe kunde være ganſke gode at have med. Kudſken maatte da tilbage for at hente dem, imidlertid holdt Vognen ved Frihedsſtotten. Den ſtakkels Skildvagt der maatte da være Gjenſtand for Froken Grethes Vittighed. Han ſaae et Par Gange ned foran paa ſin Mundering. Han var da, ſagde hun, en Krähwinkler, ſom „ſaae paa ſin Fordeel.“ En Karl, ſom kjørte forbi paa et Læs Halm, „var høit paa Straa.“ — Det var meget moerſomt!

Otto ſøgte at give Converſationen en anden Retning. „Har De ſeet det nye Digt, der er udkommet: Gjengangerbrevene?“ Nu udviklede han disſes Skjønhed og Tendents.

„Deri faae de nok rigtig Klaps!“ ſagde Hr. Berger. „Manden ſkal være vittig, Baggeſen op ad Dage!“

„Kjøbenhavnspoſten bliver kaldt Pumpen!“ ſagde Hans Peter.

„Det er ſuperb!“ udbrød Grethe. „Hvem flere gaaer det ud over?“

„Dem i Sorø, og denne „hellig Anderſen“, ſom han kalder ham.“

„Gaaer han ogſaa?“ ſagde Laide. „Det kan han have godt af for ſit: „Pjat, Pjat!“ Han vär ſaa uartig mod Damerne!“.

„Jeg holder meget af, at de ſaaledes ſkjendes!“

sagde Fruen. „Heiberg saaer vel ogsaa lidt? saa svarer han noget moersomt."

„Ja," sagde Hr. Berger, „han veed altid at dreie det saaledes, at Folk komme til at lee, og saa kan det være os det samme, om han har Ret eller ei."

„Denne Bog er ganske for Heiberg," sagde Otto. „Forfatteren er Anonym; det er en dygtig Mand!"

„Gud, det skulde dog ikke være Dem, Hr. Thostrup?" raabte Julle, og sage ham stivt ind i Øinene. „De kan gaae med saadan noget! ja, De holder ogsaa saa meget af Heiberg! jeg kan nok huske alt det Nydelige, De sagde om hans Pottemager Walter og om Psyche!"

Otto forsikkrede, han ikke kunde vedkjende sig Æren.

Ud paa Formiddagen var man i Roeskilde. Eva tog ikke imod dem. Touren til Lethraborg blev arrangeret; henad Aftenen vilde man være her i Værtshuset igjen, da kom vistnok Eva tilsyne.

Selskabet spadserede i Haven ved Lethraborg, Udsigten fra Terrasserne var smuk, man kigede ind af Vinduerne, og blev endelig enig om, at det dog var bedst at komme derindenfor.

„Der skal være saadanne deilige Malerier!" sagde Elskeren.

„Dem maae vi see!" udbrød alle Damerne.

„Beſøger De ofte Billedgalleriet paa Chriſtiansborg?“ ſpurgte Otto.

„Nei, det kan jeg ikke ſige!“ ſagde Fruen, „De veed nok, at hvad man har ſaa nær ved ſig, faaer man ſjeldent at ſee, tager man det ikke overtvert, og det have vi endnu ikke! der kommer nok heller ikke mange Mennesker derop! det er ſaa trættende at gaae i de ſtore Sale!“

Vi have herlige Stykker af Ruysdal!“ ſagde Otto. „Salvator Roſas prægtige Jonas er det nok værd at ſee!“

„Ja vi maae rigtig eengang derop, mens vor lille Maja er her. Det koſter jo ikke mere, end til Udſtillingen, og der vare vi tre Gange ifjor. Udſigten fra Slotsvinduerne ſkal jo være ſaa deilig, baade den til Canalen og den til Volden!“

Selſkabet beſkuede nu det Indre af Lethraborg, ſpadſerede derpaa i Haven og Skoven. Alle Løvtræerne ſtode vel med gule Blade, men det Hele frembød en Variation, langt rigere, end den findes om Sommeren. De mørke Graner, de gule Bøge, og Egene, ſom havde ſkudt lyſegrønne Skud i de yderſte Grene, frembød noget høiſt maleriſk, vare en pragtfuld Forgrund til Udſigten over det gamle Leire, Kongeſtaden, ſom nu var en lille Landsby, hen over Fjorden til den prægtige Domkirke.

„Det er ligeſom et Theater!“ ſagde Fruen, og ſaa var hele Selſkabet ſtrax inde i det Dramatiſke.

„Saadan en Decoration skulde de have paa det kongelige Theater!“ sagde Hans Peter.

„Ja de skulde have saa meget!“ sagde Grethe. „De skulde have nogle andre Stykker, end de have! Jeg veed ikke, hvorledes det er med vore Digtere, de have ingen Opfindelse! fortæl den moersomme Idee, Du forleden fik til et Stykke!“ sagde hun, og klappede sin Kjæreste paa Kinden.

„O,“ sagde han, og affecterede en Slags Ligegyldighed, „det var nu saadan en Idee, som man kan have saa mange af. Men det kunde blive et ganske net Stykke. Jeg vilde have, at naar Teppet gik op, skulde man, lige henne ved Lamperne, see Gavlene af to Huse. Det skraa Tag maatte gaae lige ned paa Theatergulvet, saa at dette kun var en halv Alen bredt, og forestillede en lang Vandrende mellem de to Huse. Nu skulde der i hvert Tagkammer boe en pæn Familie, som var ulykkelig, og saa skulde de træde ud i Tagrenden. Der maatte hele Stykket foregaae!“

„Men hvad skulde der egentlig skee?“ spurgte Otto.

„Ja,“ sagde Elskeren, „det har jeg nu ikke tænkt paa, men see, Ideen er der jo! jeg er nu ikke saadan Digter, jeg har saameget at gjøre paa Contoiret, ellers kunde man vel nok skrive saadant et lille Stykke!“

„Gud, den Idee skulde rigtig Heiberg have!“ sagde Grethe.

„Nei, saa blev det en Vaudeville," sagde Elskeren, „og det kan jeg ikke lide!"

„O det kunde blive - mydeligt!" udbrød Grethe. „Jeg kan see hele Stykket! hvor de kravle om paa Taget. Det er en original Idee! Du søde Ven!"

Ud paa Aftenen var Familien igjen i Roeskilde.

Contoirchefen søgte efter Eva. Otto spurgte efter hende, Hans Peter gjorde samme Spørgsmaal, og alle tre fik det samme Svar: „hun er her ikke længer i Huset."

VI.

Wär ich die Luft, um die Flügel zu schlagen,
Wolken zu jagen,
Ueber die Gipfel der Berge zu streben,
Das wär' ein Leben.

F. Rückert.

Den første Aften, efterat Otto igjen var kommet tilbage til Kjøbenhavn, og tilbragte Aftenen i Frøken Sophies Nærhed, dreiede Samtalen sig om denne hans lille Reise. „Den smukke Eva var forsvundet!" sagde han.

„De havde glædet Dem til dette Møde?" spurgte Sophie.

„O aldeles ikke!" svarede Otto.

„Det vil De bilde mig ind! hun er virkelig smuk, har noget saa usigelig fiint, som nok kan indtage en

ng Herre. Med min Broder er det heller ikke saa rigt i dette Capitel; men, ærligt talt, Dem, Hr. Thotrup, er jeg i større Frygt for. Det stille Vand — De kjender jo nok den Talemaade? De har altsaa søgt m den smukke Eva? Jeg kunde have sparet Dem den leilighed. I det Brev, jeg fik forleden Aften, stod hens Afreise. Mama har ført hende med sig. Hun har ntes, at det var Synd, den nydelige, uskyldige Pige ulde blive paa et Vertshuus. Manden og Konen der, e fødte paa vort Gods, gjøre usigeligt meget af Mama, , da Eva vistnok vinder ved Byttet, er det Hele gaaet eget hurtigt af. Det er godt, hun er kommet under Mamas Varetægt!"

„Pigen er mig næsten ligegyldig!" sagde Otto.

„Næsten," gjentog Sophie. „Men dette næsten, vormange Graders Varme indeslutter det?"

"O, Verité! où sont tes autels, et tes prêtres?" *) tilsoiede hun og hævede leende Pegefingeren.

„Tiden vil vise Dem, hvorledes De tager Feil!" arede Otto med megen Roligheb.

Fruen traadte ind, hun havde været flere Steder i besøg, overalt taltes om Gjengangerbrevene; her tog Samtalen samme Retning.

Den blev oftere fornyet; Otto var en meget flittig gjæst af Huset. Damerne sad ved deres Kanevas og

*) Voyage de Pythagore.

ſpede Pragtſtykker, Otto maatte atter læſe Gjengangerbrevene, ſiden begyndte han paa Calderon, hos hvem Sophie fandt noget Beſlægtet med den anonyme Forfatter. Digterværkerne gave Stof til Samtale, Daglivet ſlyngede ſine lette, ſpraglede Baand derimellem; kom nu Vilhelm til, da maatte han muſicere og Alle bemærkede, at hans Phantaſier vare blevne langt blødere, langt mere afrundede. Sit Piano havde han afluret Weyſe, ſagde de. Ingen tænkte paa, hvormeget man kan lære af ſit Hjerte. Ellers var han, ſom før, den ſamme muntre, livsglade Ungerſvend. Ingen tænkte i ſamme Øieblik paa ham og Eva. Siden hiin Aften, Vennerne nær vare blevne uenige, havde han ikke nævnet hendes Navn; men Otto havde bemærket, hvorledes Vilhelms Øie flammede ved hver qvindelig Skikkelſe, der gik dem forbi, hvorledes han i Selſkab altid udpegede de Smukkeſte. Otto kaldte det ſpøgende: at han fik øſterlandſke Tanker. Oehlenſchlägers Helge og Goethes italienſke Sonetter vare nu Vilhelms kjæreſte Læsning. Det Yppige i disſe flød ſammen med de Drømme, hans varme Blod fødte. Det var Skjønheden hos Eva, alene Skjønheden, der havde vakt den første Følelſe hos ham; Blyfærdigheden og det Tækkelige hos den fattige Pige bandt ham faſtere, bragte ham til at glemme Stand og Forhold. I det Øieblik, han vilde nærme ſig hende, var hun borte. Nu var Giften i Blodet. Hans lette, lykke-

lige Sind lod ham ikke synke hen i Veemod og Grublen, hans Skjønhedssands var vakt, som han kaldte det. I Tanken trykkede han Skjønheden til sit Hjerte, men kun i Tankerne — dog dette selv, siger Skriften, er en Synd.

Otto bevægede sig derimod i Philosophiens og Poesiens Enemærker. Det Skjønne der opfattede hans Sjæl; begeistret udtalte han det og Sophies Die funklede og hvilede med Velbehag paa ham. Der smigrede og hævede Begeistringen. Ingen Vinter var i mange Aar gledet saa behagelig hen, saa rig paa Afvexling, som denne; han greb efter den flagrende Glæde, og dog vare der Øieblikke, hvori han syntes: „Livet gaaer, jeg nyder det ikke!" Midt i sin bedste Velværen følte han en forunderlig Længsel efter det bevægelige Reiseliv. Paris glimrede for ham som en Lykkestjerne.

„Derud i den levende Verden!" sagde han saa ofte til Vilhelm, at samme Tanke vaktes hos denne. „Til Foraaret reise vi!" — Planer bleve lagte, Omstændighederne føiede sig gunstigt. I det kommende Foraar, hen i April, skulde altsaa lykkeligere Dage begynde.

„Vi flyve til Paris," sagde Vilhelm, „til Glæde og Lystighed!"

Denne var ogsaa at finde i Hjemmet, og blev fundet, vi ville gribe Aftenen, som eiede den; maaskee kunne vi endnu finde mere der, end Glæde og Lystighed.

VII.

En St. Hansdags Lystighed.
Men, hvorban? I Februar?
Ja! kom hid, see, hvad vi har!
Dr. Balfungo.

Hos os danne Studenterne ingen Burschenschafter, have ikke bestemte Farver. Professorerne staae ikke kun fra Cathedret i Berørelse med dem; Forskjellen er kun den, der er imellem yngre og ældre Videnskabsmænd. Saaledes mødes de, saaledes tage de Deel i hinandens Glæde. Vi ville saaledes tilbringe en Aften i Studenter-Foreningen, og da selv see, hvorvidt Froken Sophie har Ret, naar hun ønsker sig, at hun var et Mandfolk, blot for at blive Student og kunne komme ind i Foreningen. Vi vælge en bestemt Aften, ikke blot for at søge et Glandspunkt, men fordi denne Aften vil kunne bringe os mere, end en Beskrivelse.

Ofte var der i Foreningen blevet talt om, at gjøre en Tour til Dyrehaven; man skulde leie Dampskibet Caledonia. Men i Sommermaanederne er Antallet af Foreningens Medlemmer færre, Størstedelen er flagret til Provindserne, for at besøge deres Familie. Vinteren derimod samler dem Alle. Denne Tid er altsaa den bedste til store Foretagender. Den længe omtalte Dyrehavstour blev altsaa bestemt til Fastelavnsmandag den 14de Febr.

1831. Saaledes lod ogsaa Indbydelsen til Professorerne og de ældre Medlemmer. Det bliver mig for koldt, svarede Een! Skal man selv besørge Vogn? spurgte en Anden. Nei, Dyrehaven var besørget til Kjøbenhavn. I Studenter-Foreningen selv, i den røde Gaard i Voldhusgaden Nr. 225 stod Dyrehavsbakken med sine grønne Træer, sine Gynger og Künster. See, det kunde kun de af den sorte Skole finde paa!

Aftenen den 14de Februar kom. Gjæsterne samledes i Værelserne paa første Sal. Alt var imidlertid arrangeret ovenover. De som presenterede Gjøglere vare paa deres Pladse. En mægtig Knaldperle var Signalskud fra Dampskibet og saa foer man til Dyrehaven, stormende op af Trapperne, hvor to store Sale med Smag og Genialitet vare omskabte til Dyrehavsbakken. Store Grantræer skjulte Væggene, man var fuldkommen i en Skov. Døren, der forbandt de to Sale, var saaledes decoreret med Lagener, at den syntes et Telt, man gik igjennem. Lirekasser spillede, Trommer og Trompeter skraldede, fra Telte og Stilladser kreeg Opraaberne i Munden paa hinanden; det var en Larm, som hvor den culminerer i den virkelige Dyrehave. Dennes meest glimrende Requisiter fandtes ogsaa her, og de vare ikke eftergjorte, det var de samme Ting. Man havde leiet Mester Jakels egne Dukker; en Student, som udmærkede sig ved paa det meest skuffende at kunne tale efter Theatrets første Subjecter, lod

disse optræde i de mesterjakelske Masker. Frederiksteens Fæstning var den samme, som vi havde seet derude. „Det hele Cafalleri og Infanteri, een uden Bangeneet, der er Bangeneet uden Een!“ Den gamle Jøde sad under Træet, hvor Verset forkyndte hans halvtredsindstyveaarige Dyrehaugsjubilæum; Een aad Blaar, Een viiste en Bjørn; Polignac stod, som Voxdukke, udenfor Voxcabinettet, Magdalenestiftelsen havde sin Bosse, Tambourmajoren slog Hvirvler og virkelige varme Vasler duftede fra den nabolige Boutik. Selv Kilden, der præsenteredes i det forreste Værelse, var betydningsfuld. Rigtignok var det kun en Theemaskine, der stod skjult mellem Stene og Mos, men det var oprigtigt Kildevand, hentet fra Kilden paa Christiansborg. Overraskende og af stor Virkning var den Mængde nydelige Piger, her viste sig. Flere af de yngste Studenter, med qvindelige Træk, vare godt paaklædte, som Damer; nogle kunde virkelig kaldes smukke. Hvo har seet og siden glemt den Skjønne med Tambourinen? Man flokkede sig om disse, de gamle Professorer gjorde ordentligt Cour, og, hvad der var ypperligt, et Par af Damerne, som gjorde mindre Lykke, bleve jalour paa de Andre. Otto var meget oprømt, det Hele rundt om var saa levende gjengivet: Støien, Trængselen, de forskjellige Mennesker. Der kom Brandmajoren med sin Kone og den lille Datterdatter; her tre nydelige Amagerkoner, der det hele Botaniseer-Selskab med deres virkelige

Professor. Otto satte sig op i en Gynge; en forloben Clarinetspiller og en Trommeslager bedøvede ham med Disharmonier. En ung Dame, een af Skjønhederne, i hvid Kjole og med et tyndt Klæde over Skulbrene, kom til og kastede sig i hans Arme. Det var Vilhelm; men Otto fandt en Liighed hos ham med Frøken Sophie, den han før aldrig havde fundet saa stor; derfor steg Blodet ham op i Kinderne, idet den Smukke omslyngede ham og lagde sin Kind til hans, han saae mere af Sophie, end af Vilhelm, i denne Skikkelse. Vel vare Trækkene hos denne stærkere, den hele Figur større, men det syntes dog at være Sophie, og derfor saaredes hans Øie ved disse markeerte Bevægelser, denne Tumlen om med de andre Studenter. Idet Vilhelm satte sig paa hans Skjød og trykkede sin Kind imod hans, følte han sit Hjerte banke som i Feber; der strømmede Ild gjennem Blodet, han stødte ham bort, men den Skjønne vedblev at overvælde ham med Kjærtegn.

Nu begyndte Comedien paa et lille saakaldet Krähwinklertheater, hvor man gav Fremstillinger af de da grasserende „Kjælbermænd." Damen klyngede sig til Otto og sløi bandsende med ham ind imellem Mængden. Varmen, Støien og især den altfor overdrevne Snøren virkede ind paa Vilhelm, han fik ondt; Otto ledede ham hen paa en Bænk og vilde aabne ham Kjolen, men alle de unge Damer sprang til og, deres Rolle troe, stødte de

Otto til Side, omringede den Syge og skjulte hende, medens man sprættede hende op i Ryggen, for at hun kunde faae Luft; men Gud! det turde ingen Herre see paa.

Henad Aftenen istemtes en Sang, et Skud plaffede, og sidste Vers forkyndte:

„Nu Skuddet er faldet og Skibet maa flye,
Til Staden fra Skovenes Gammen. —
— — Kom Venner, nu vil vi til Bordene tye,
I Bunterad, Herren med Damen.*)"

Og nu, med et Dampskibs Flugt, stormede de Alle ned af Trappen og snart sad de i Bunterad om de dækkede Borde.

Vilhelm var Ottos Dame, Baronen kaldtes Baronessen, og Glassene klinkede og Sangene begyndte.

„Saa drikke vi vor Konges Skaal,
Den drikke her hans tro Studenter.**)"

og den patriotiske Sang:

„Jeg veed et Land i høien Nord,
Hvor der er godt at være!"

den endte med

„Et Hurra
For Kongen og Reskriptet.***)

---

*) Fastelavnsvise i Dyrehaven af **Felix Purelli**.

**) En Anonym.

***) N. David.

i Glæden bør man gribe alt Glædeligt, og det greb man.)er var Ungdomsglæde, Ungdomshjerter.

„Ingen Stand er som Studentens,
Han har valgt den bedſte Vei!"

)d Refrainet i den næſte Sang, den ſluttede med Skaalen:

— Selv for hende, Hjertet brømmer,
Men ſom Læben bølge, maa!" *)

)a var det ſom Ild og Lue gjennemglødede Vilhelm, m ſtødte ſaa heftigt ſit Glas imod Ottos, ſaa dennes k itu og Vinen ſpildtes.

„Damernes Skaal!" raabte een af Seniorerne. „Da- ernes Skaal!" lød det gjennem de forſkjellige Værelſer, r alle vare forvandlede til Spiſeſale.

Damerne reiſte ſig, ſtege op paa deres Stole, et Par tykker kom ogſaa op paa Bordet, neiede og takkede for Skaalen.

„Nei, nei!" hvidſkede Otto til Vilhelm, idet han og ham ned. „I disſe Klæder ligner De Deres So- r ſaa meget, at det er mig afſkyeligt, at De ſaaledes n gaae ud af hendes Rolle!"

„Og Deres Dine," ſagde Vilhelm leende, „ligne Par Dine, ſom har naaet mit Hjerte! Den første

*) H. C. Anderſen.

Kjærligheds Skaal!" sagde han og klinkede, saa den halve Vin igjen spildtes for Otto.

Champagnen skummede, og under Støi og Latter, som i Carnevalsglæden, fornyede en lystig Sang Billedet af den Dyrehave, de nylig havde forladt.

„Stod ei Træerne herinde
Friske, som paa Bakken hist,
Hørte vi ei Kilden rinde,
Saae vi den dog ganske vist!
Teltene var' fyldte med
Alting uden Kjærlighed!

— — — —

Her gik gratis Børstebrenge,
Alle dog med Artium! —
— Her stod, hvad vel før er hændt,
Som Trompeter en Student!" *)

„Hendes Skaal, hvis Øine ligne mine!" hvidskede Otto, revet med i Munterheden.

„Den have vi alt drukket!" svarede Vilhelm, „men vi kunne gjøre det om igjen.

„De tænker altsaa endnu paa Eva?"

„Hun var smuk! nydelig! hvo veed, hvad Ende det vilde have taget, var hun blevet her. Nu har Mama spillet Skjebne! nu maa hun og den anden høie Nemesis styre Historien; jeg vadsker mine Hænder!"

*) Dr. Balfungo.

„De er helbredet?“ spurgte Otto, „men naar De nu seer hende igjen til Sommer —?

„Haaber jeg, ikke at blive syg!“ svarede Vilhelm. „Jeg har en stærk Constitution! Men nu maae vi op at danse!“

Alle stormede fra Bordene og op hvor Dyrehaven var præsenteret. Nu saae man her kun den grønne Skov. Theatre og Boutikker vare kaffede bort, brogede Papirslygter hængte i det Grønne; et stort Orchester spillede, og et halv bacchantisk Skovbal begyndte. Vilhelm var Ottos Dandserinde, men efter første Dands søgte Damen sig en livligere Cavaleer.

Otto trak sig op til Væggen, hvor Vinduerne vare skjulte med Grangrene. Hans Øie fulgte Vilhelm; dennes Liighed med Sophie var saa stor, at Otto blev forstemt; hans Haand gled tilfældigt ind mellem Grenene og berørte Vindueskarmen; der laae en lille Fugl, den var død.

Man havde, for at gjøre Illusionen større, kjøbt en heel Deel levende Fugle, der under Dyrehavs-Scenen skulde flyve om mellem Træerne, men de stakkels Smaa døde alle af Skræk ved den vilde Larm. De laae døde i Vinduer og Kroge. Een af disse Fugle var det, Otto fandt.

„See den er død!“ sagde han til Vilhelm, som nærmede sig.

„Naa det var jo deiligt!“ svarede denne, „saa har De der noget at være sentimental over!“

Otto vilde ikke svare derpaa.

„Skal vi have en skotsk!“ spurgte Vilhelm leende, og Vinen og Ungdomsblodet brændte i hans Kinder.

„Jeg var tilfreds, at De snart var i Deres egne Klæder!“ sagde Otto, „De ligner, som sagt, Deres Søster —!“

„Jeg er ogsaa min Søster!“ afbrød han i Overgivenhed. „Og til Tak for din nydelige Oplæsning, din fortræffelige Underholdning, og hele piquante Elskværdighed, saa skal Du nu belønnes med et lille Kys!“ han trykkede sine Læber mod Ottos Pande. Otto stødte ham bort og forlod Selskabet.

Der hengik et Par Timer, før han kunde falde i Søvn; tilsidst maatte han smile over sin Ærgrelse; hvad gjorde det, at Vilhelm lignede sin Søster?

Næste Formiddag aflagde Otto hende en Visit, og Alle der hørte med levende Interesse hans Skildring af den moersomme St. Hansdag i Februarmaaned. Han fortalte da ogsaa, hvormeget Vilhelm havde lignet sin Søster, hvor ubehageligt dette havde været ham, og man loe; men under Fortællingen kunde Otto dog ikke lade være at gjøre Sammenligning. Hvilken stor Forskjel fandt han ikke nu! Sophie var dog langt anderledes smuk! aldrig havde han saaledes betragtet hende. Om Kysene, som Vilhelm gav ham, blev der naturligviis ikke talt, men

Otto tænkte derpaa, tænkte anderledes end nogensinde før, og — Amors Veie ere forunderlige! vi ville nu see, hvorledes Sagerne staae, naar vi rykke fjorten Dage fremad. —

VIII.

„Hurra for Kjøbenhavn og Paris,
De blomstre begge to!"
De Danske i Paris af J. L. Heiberg.

Wilhelms Fætter, Joachim, var indtruffet fra Paris. Vi erindre den unge Officeer af hvis Brev, Wilhelm sendte Otto en Skildring af Julidagenes Kamp. Som en begeistret Frihedshelt var han vendt tilbage, det kjæmpende Polen havde hans levende Interesse, gjerne havde han kjæmpet i Warschaus Geleder. Hans Aand og Veltalenhed gjorde ham dobbelt interessant. Julidagenes Kamp, den han selv havde været Vienvidne til, blev dem Alle saa beskuelig. Joachim var smuk: et fiint Ansigt med skarpe Træk, noget bleg vel, svækket kunde man kalde det, havde ikke de morke Øine besiddet en saa stor Glands, der tiltog under hans Talen. De fine sorte Øienbryn, ja selv de smaa Moustacher, gave Ansigtet et eget Udtryk, der mindede om de fine engelske Staalstik. Figuren var lille, spinkel kunde man kalde den, men For-

holdene ſmukke. Franſkmandens Livlighed udtalte ſig i hver Bevægelſe, men der laae tillige hos ham en Beſtemthed, ſom ſyntes at ſige: „man kjender ſine egne aandelige Fortrinligheder!“

Han intereſſerede dem Alle: ogſaa Otto lyttede gjerne til; naar Fætter Joachim fortalte; men naar Alles Øine vare henvendt paa den Fortællende, fæſtede Otto pludſeligt ſine paa Frøken Sophie, og fandt, hun nok kunde moderere ſin Opmærkſomhed. Joachim henvendte ſin Tale til dem Alle, men ved Hovedmomenterne hvilede Blikket ene paa den ſmukke Couſine! „Hun intereſſerer ham!“ ſagde Otto ved ſig ſelv, „og Fætteren? Ja, han fortæller godt, men havde vi andre reiſt, kunde vi viſt gjøre ligeſaa!“

„Carl den Tiende var Jeſuit!“ ſagde Joachim, „et uindſkrænket Deſpotie ſtræbte han efter og forgreb ſig da paa Chartet. Toget mod Algier var kun et glimrende Fyrværk, foranſtaltet for at ſmigre Nationalſtoltheden. Alt Skin og Falſkhed. Som Peyronnet vilde han ved Omfavnelſe dræbe Chartet!“

Nu gik det ud over Jeſuiter, Chartet og Polignac. De enkelte ſmaa Træk, ſom kun Øienvidnet kan give, gjorde Kampen beſkuelig. Man ſaae den ſidſte Nat, den ſælſomme Travlhed paa Pladſerne, hvor Kuglerne bleve ſtøbte, og i Gaderne, hvor Barricader reiſtes. Omſtyrtede Vogne og Karrer, Tønder og Stene, dyngedes

paa hinanden, selv Boulevardens hundredaarige Træer omhuggedes til Forskandsning. Og Kampen begyndte, Franske kjæmpede mod Franske, for Frihed og Fædreland offrede de Livet*) og han skildrede Seiren og Louis Philippe, hvem han beundrede og elskede.

„Det var en Verdensbegivenhed!“ sagde Forretningsmanden. „Den electriserede Konger og Folk. De føle endnu Bevægelsen. Forrige Aar var et mærkværdigt Aar!“

„Ogsaa for Kjøbenhavnerne,“ sagde Otto, „spillede det med tre Farver. Tre Ting greb' Mængden med lige Interesse: Julirevolutionen, Gjengangerbrevene og Kjældermændene!“

„Der er De nu bitter, Hr. Thostrup!“ sagde Fruen. „Den virkelig Dannede beskjæftigede sig ikke med disse berlinske „Eckensteher“, som Hoben nationaliserede!“

„De gik dog ind i Kjærnen!“ sagde Otto, „de fandt Optagelse i Embedsklassen og hos Borgeren!“

„Ja, det vil jeg troe!“ udbrød Joachim. „Det ligner dem herhjemme!“

„Det ligner dem derude!“ sagde Fruen. „I Paris

*) Ceux qui pieusement sont morts pour la patrie
Ont droit qu'a leur cercueil la foule vienne et prie.
Entre les plus beaux noms, leur nom est le plus beau.
Toute gloire, près d'eux, passe et tombe éphémère;
Et, comme ferait une mère,
La voix d'un peuple entier les berce en leur tombeau!
Victor Hugo.

flagre de endnu lettere fra en Revolution, de selv spillede med i, til en Critik af Jules Janin eller nogle nye **Pas** af Taglioni og derpaa til en **histoire scandaleuse!**"

„Nei, min naadige Frue, den sidste tager man ikke Notits af, den hører til Dagens Orden!"

„Det vil jeg troe," sagde Frøken Sophie.

Nu spurgte Forretningsmanden om Kamrene. Fætterens Svar var fyldestgjørende. Fruen vilde høre om Blomstertorvet, om de indhegnede, nydelige Smaahaver paa Pladsene. Sophie ønskede at høre om Victor Hugo; hun fik en Skildring om ham, hans Bolig paa **Place royale** og hele **Europe littéraire** ovenikjøbet. Fætter Joachim var høist interessant!

Otto aflagde ikke i to Dage Visit.

„Hvor har De været saa længe?" spurgte Sophie, da han kom der igjen.

„Studeret!" svarede han; der laae noget mørkt i hans Øie.

„O, De skulde være kommet for en halv Time siden, da var Fætter her! han skildrede for mig **Jardin des plantes** i Paris. O, ganske fortræffeligt!"

„Det er en interessant, ung Mand!" sagde Otto.

„Den deilige Have!" vedblev Sophie, uden at bemærke Betoningen, hvormed Otto havde svaret. „Husker De, Hr. Thostrup, hvorledes Barthelemy characteriserer den?

"Ou tout homme, qui rêve à son pays absent,
Retrouve ses parfums et son air caressant."

Derinde er en heel Allee med Bure, hvori ſidde vilde Dyr, Løver og Tigre. I ſmaa Gaarde gaae Elephanter og Urokser frit om. Giraffer nippe af de høie Træers Grene. Midt i Haven ere Bjørnegaarde, kun en Fordybning, og dernede gaae Bjørnene. Der er intet Rækværk ovenfor, man ſtaaer paa den bratte Rand. Der har Fætter ſtaaet!"

„Men han ſtyrtede jo ikke ned!" ſagde Otto ligegyldigt.

„Hvad feiler Dem?" ſpurgte Sophie. „Er De nu i Deres elegiſke Humeur? De ſeer ud, ſom jeg tænker mig Victor Hugo, naar han endnu ikke er blevet enig med ſig ſelv om den tragiſke Cataſtrophes Behandling!"

„Det er min medfødte Sørhed!" ſvarede Otto. „Jeg kunde have Lyſt at ſpringe ned til Bjørnene, ſom De fortæller om!"

„Og døe?" ſpurgte Sophie. „Nei, De maa leve —

"C'est le bonheur de vivre,
Qui fait la gloire de mourir."*)

„De taler i Dag meget franſk!" ſagde Otto med en Venlighed, der ſkulde formilde Bitterheden i Udtrykket. „Maaſkee Converſationen med Hr. Kieutenanten var paa dette Sprog?"

„Franſk interesſerer mig meeſt!" ſvarede hun. „Jeg

*) Victor Hugo.

vil bede Fætter at tale det ret ofte med mig. Hans Accent er saa ypperlig, og det er et meget behageligt Menneske!"

„Særdeles!" svarede Otto.

„De bliver hos os til Middag!" sagde Fruen, som traadte ind.

Otto befandt sig ikke vel.

„Det er kun Griller!" sagde Sophie.

Damerne spøgte derover, og Otto blev. Fætter Joachim kom og var interessant, meget interessant, sagde de Alle. Han fortalte om Paris, talte ogsaa om Kjøbenhavn og gjorde Sammenligninger. Stilheden her hjemme havde især gjort dybt Indtryk paa ham.

„Folk her," sagde han, „gaae virkelig, som om de bare paa en stor Sorg eller Glæde, de ikke turde udtale. Kommer man ind paa en Caffé, da er der, som i et Sorgehuus. Hver sætter sig stille hen med sin Avis i Haanden. Det frapperer, naar man kommer fra Paris! Man nødes til at udbryde: men kan det Par Grader Nord paa sætte saa megen Kulde i Blodet? I vort Theater er den samme Ro. Jeg elsker nu det bevægelige Liv! Den eneste Driftighed, Publicum her har, er at pibe en syndig Forfatter ud; men et Spektakkel af Sanger, der ei har Tone eller Maneer, en elendig Skuespillerinde, taales, ja beklappes af gode Venner eller af Medlidenhed: hun skal være saa bange! hun skal være saa god! I Paris

piber man. Maskinmesteren, Regisseuren, hver faae de deres Bifald og deres Klaps. Directionen selv skal der pibes af, naar den bærer sig keitet ad!"

„Der prædiker De jo formelig Revolution i vor Theaterstat!" sagde Fruen. „Kjøbenhavneren kunde nu ikke være Pariser og skulde ikke være det!

„Theatret er her, som der, Folkelivets mægtigste Organ. Det er af en stor Indvirkning; og vort staaer høit, meget høit, naar man betænker, i hvilke forskjellige Retninger det maa udstrække sin Virksomhed. Vort ene Theater maa gribe ind i, sætte sig lig med **Théatre français**, den store Opera, Vaudevillen og Saint Martin; det maa omfatte alle Genre. De samme Skuespillere hos os, som i Aften træde op i Tragoedien, maae i Morgen vise sig i Lystspillet og Vaudevillen. Vi have Subjecter, der kunne maale sig med de bedste i Paris; kun een der staaer over alle vore, men ogsaa over alle, jeg har seet i Europa; denne Ene er Mademoiselle Mars. De vil vist finde forunderligt, hvad der hos mig især giver hende den øverste Plads. Det er hendes Alder, den hun saa ganske bringer os til at glemme. Hun er smuk endnu; fyldig, uden at kunne kaldes feed! det er ikke ved Sminke, ikke ved farlorne Haar og Tænder, hun skaber sig Ungdommelighed, denne ligger i hendes Sjæl, derfra strømmer den ud i hvert Led; hver Bevægelse bliver grazieus! Hun forbauser! hendes Die er fuldt af Udtryk, og hendes Organ

det meeſt ſonore jeg kjender. Det er Muſik! Hvor kan man tænke paa Alder, hvor man gribes af en udødelig Sjæl! Jeg ſværmer for Leontine Fay, men den gamle Mars har mit Hjerte. Der er endnu en Tredie, ſom Pariſerne ſætte høit: Jenny Vertpré paa Gymnase-dramatique; men hun vilde ſnart forbunkles, ſaae Pariſerne vor Jomfru Pätges. Hun er et Talent, der vil glimre paa enhver Scene. Vertpré har hendes Livlighed, hendes Lune, men ikke hendes Proteus-Genie, hendes Adel. Jeg ſaae Vertpré i "La reine de seize ans", et Stykke, vi endnu ikke have, men Vertpré var mig kun en næsviis Soubrette i kongelig Pragt, en Holbergs Pernille, ſom en Pariſerinde vilde give den. Vi have Mad. Werſchall og vi have Frydendal —! Var Danmark kun et ſtørre Land, da vilde disſe Navne klinge over Europa!"

Nu beſkrev han dem Decorationerne i Sylphiden, i Nathalie og flere Balletter, den hele Rigdom og Pragt.

„Men vort Orcheſter er ypperligt!" ſagde Froken Sophie.

„Det har viſtnok enkelte udmærkede Mænd," ſvarede Joachim, „men ſkal man tale om Udførelſen af det Hele —! Ja, De veed, jeg er ikke muſikalſk, kan derfor ikke kunſtneriſk udtrykke mig om Muſik; men det er viſt, at der ligger noget i mit Øre, noget i min Følelſe, ſom

i Paris hvidskede: det er fortræffeligt! her derimod raaber det: kiil ikke paa! kiil ikke paa! Syngestemmen er dog det første, den er Damen, Instrumenterne derimod Cavaleren, som skal føre denne frem for Publicum! smukt skal han lede hende ved Haanden, hun maa staae allerforrest, men her puffe de hende til Side, og det er mig, som om hvert Instrument vilde have første Plads og ideligt raabte: her er jeg! her er jeg!"

„Det klinger nu ganske smukt!" sagde Sophie, „men man kan ikke troe Dem! De har forelsket Dem i det Fremmede, derfor skal Alt hjemme staae tilbage!"

„Paa ingen Maade! de danske Damer, for Exempel, synes de smukkeste, de blyfærdigste, jeg har kjendt!"

„Synes?" gjentog Otto.

„Joachim har Veltalenhed!" sagde Fruen.

„Den er blevet udviklet ude!" svarede han; „her hjemme har den kun to Steder til at blive offentlig: fra Prædikestolen og ved et Gilde paa Skydebanen. Dog, det er sandt, nu faae vi jo Stænder, faae et mere politisk Liv. Jeg forudføler den første Indvirkning, Alle ville kun leve derfor, Bladene ville gaae op i Politik, Digterne synge Politik, Malerne gribe Sujets af det politiske Liv. C'est un Uebergang! som Madam La Fleche siger*). Kjøbenhavn er for lille til at være en stor Stad og for stor til at være en lille! See det er Feilen!"

*) Holbergs: Jean de France.

Otto følte en uimodstaaelig Lyst til at modsige ham i de fleste Ting, han fremsatte om Hjemmet. Ved hvert kjækt Slag pararede Fætteren af med et Spøg.

Kjøbenhavn skulde være det nordiske Paris, sagde han, og det vilde det nok blive om halvtredsindstyve eller dobbelt saa mange Aar. Beliggenheden selv var langt skjønnere, end Seinestadens. Marmorkirken skulde reise sig og blive et Pantheon, smykket med Thorwaldsens og andre Kunstens Værker. Christiansborg vilde blive et Louvre, hvis Gallerie blev besøgt, Østergade og Pedermadsensgang blive Passager, som i Paris, med Glastage over, Fliseguly, Boutikker paa Siderne, og om Aftenen, naar tusinde Gaslamper brændte, var her Promenade; Grønningen blev **Champs Elisés** med Gynger og Rutschbaner, Musik og **Mats de Cocagne.***) Paa Peblingesøen gaves, som paa Seinen, smaa, festlige Seetourneringer. "**Voilà!**" udbrød han tilsidst „det bliver glimrende!"

„Det kunde blive guddommeligt!" sagde Sophie.

Der laae Liv og Tanke i Fætterens Aasyn; de fine Træk bleve markeerte ved Udtrykket. Billedet af ham saaledes afprægede sig i Ottos Sjæl, stillede sig ved Siden af Sophies, som stod der med de store, brune Øine, der

*) En høi, glat Stang er reist op, øverst oppe er hængt Madvarer, Klædningsstykker eller Penge. Folk af Almueklassen forsøge nu, hvorhøit de kunne klavre op og gribe Gevinsterne. De bedste Sager hænge allerøverst.

omſluttede Tanke og Smiil, idet de hvilede paa Fætteren. Den ſmuktformede, hvide Haand, med de ſpidſe Fingre, legede med Haarlokken, ſom gled hende ned over Kinden.

Otto vilde ikke tænke derpaa.

IX.

Und hab' ich einſam auch geweint,
So iſt's mein eigner Schmerz.
Göthe.

I den ſidſte Tid havde Otto kun ſjeldent været hos Hr. Bergers. Contoirchefens Huus havde han ingen Intereſſe for. Familien viſte ham al Forekommenhed, al Fortrolighed. Hans Beſøg bleve dog ſjeldnere. Forretningsſager førte ham juſt derhen en Dag.

Tilfældet eller Skjæbnen, ſom man kalder det, naar blot en Skygge af Følger aabenbarer ſig, vilde, at Maren ſkulde komme igjennem Forværelſet, idet Otto vilde gaae bort. Hun var den eneſte af Damerne, ſom var hjemme. Om tre Uger ſkulde hun igjen reiſe til Lemvig. Hun yttrede, at hun ikke ſkulde kunne ſige, hun meget tidt havde nydt Hr. Thoſtrups Selſkab.

„Deres gamle Venner intereſſere Dem ikke meer!" tilføiede hun noget alvorlig. Ellers havde hun moret ſig

godt her i Byen, seet Alt, paa de udstoppede Fugle nær, men der skulde hun hen imorgen. I Theatret havde hun været sytten Gange, seet to Gange Sovngjængerſken, derimod havde hun ikke seet Jægerbruden, og den ønskede hun især at see, for Ulvesvælgets Skyld. Ovre ved Aarhuus var der et Sted i Skoven, som de kaldte Ulvesvælget, det kjendte hun og nu vilde hun see, om det lignede det paa Theatret.

„Jeg skal vel hilse Rosalie fra Dem?“ spurgte hun tilsidst.

„De bliver her endnu i tre Uger;“ sagde Otto, „det er altsaa endnu for tidligt at tale om Afskeden.“

„De kommer her jo næsten aldrig,“ svarede hun. „De har bedre Steder! Baronens Søster seer Dem nok lidt oftere; hun skal være en smuk og meget klog Pige; maaskee man snart tør gratulere?“

Otto blev blodrød.

„Til Foraaret vil De reise udenlands,“ vedblev hun, „vi faae Dem da ikke at see i Jylland, ja maaskee kommer De aldrig mere der! det vil bedrøve den gamle Rosalie. Hun holder saa utroligt meget af Dem. I alle de Breve, jeg her har faaet, vare Hilsener til Hr. Thostrup. Ja, jeg har en heel Deel til Dem; men De kommer ikke for at modtage dem, og jeg kan jo ikke giøre saadan en ung Herre Visit. For gammelt Venskabs Skyld lader De mig

vel være den første, der kan fortælle Dem hjemme om Forlovelsen!"

„Hvor kan De falde paa den Tanke?" svarede Otto. „Jeg kommer i saa mange Huse, hvor der er unge Damer; skulde Hjertet have Deel deri, da saae det slemt ud. Jeg har megen Agtelse for Frøken Sophie, jeg taler med hende som med Dem. Det er det Hele. Jeg mærker, den kjøbenhavnske Luft har virket ind paa Dem; her i Byen skal man nu altid forlove Folk. Det kommer fra de andre Damer her i Huset. Hvor kan De troe paa slige Historier!"

Maren spøgte nu ogsaa derover, men da de skiltes ad, satte hun sig hen i Krogen, kastede det lille Forklæde op over Ansigtet og græd — — maaskee, fordi hun snart skulde forlade den levende Hovedstad, hvor hun havde været sytten Gange paa Comedie, og dog ikke seet Ulvesvælget.

„Forlovet!" gjentog Otto for sig selv, og han tænkte paa Sophie, paa Fætteren og sin egen Barndom, den stod som en tung Uveirsky paa hans Himmel. Mange Tanker gik gjennem hans Sjel; han erindrede sig ogsaa hiin Juleaften, da han første Gang mødte Sophie, da hun, som Livets Parce, rakte ham Lykkenummeret. Han fik 33, hun 34; de forenedes ved Tallenes Række. Han vandt jo Stamtræet, og blev hævet til hendes Adel. Den

hele Spøg fik Betydning for ham. Han gjennemlæste atter Verset, som fulgte med. Slutningen deraf vedblev at tone i hans Øre.

„— Fra denne Time her Du adlet være,
Du vil ei glemme Ridderpligt og Ære!"

„O Sophie!" udbrød han høit, og den Flamme, som længe havde ulmet i hans Sjel, men uden at han vilde erkjende den, slog op i Lue. „Sophie! Dig maa jeg trykke til mit Hjerte!" Han tabte sig i Drømme. Mørke Skikkelser forstyrrede disse. „Kan hun da blive lykkelig? Kan jeg? Billedet, hun fik, hvor Isfladen var brudt, og den tro Hund ventede forgjæves, er betydningsfuldt. Det er Forhaabningernes Opfyldelse. Jeg synker og skal aldrig vende tilbage!"

Fætterens Billede blandede sig i hans Drømme. Det fine Ansigt med de smaae Mousstacher tittede næsviist og skadrende frem, og Sophies Øine saae han hvile paa Fætteren, medens hendes hvide Haand legede med den brune Lok, som flød hende ned over Kinden.

„O Sophie!" sukkede Otto og slumrede ind.

X.

— Andre leben wir,
Noch Andre denken wir zu ſein; wir ſcheinen
Noch Andre — Andre macht die Zeit aus uns.
Schefer.

„Naar Træerne ſpringe ud, da ſpringe vi med!“ havde Otto og Vilhelm ofte ſagt. Det var deres Plan, at reiſe om Foraaret lige til Paris, men paa Veien først at beſøge Rhinen, og ſeile fra Cöln til Strasburg.

„Ja Rhinen bør man først ſee!“ ſagde Fætter Joachim, „naar man har ſeet Schweits og Italien, kan den ikke tage ſig ud. Den maa være det første Skue! men den ſkal ikke ſees om Foraaret, nei mod Høſten. Naar Viinlovet har hele ſit Farveſpil og de tunge Druer hænge om Stokkene, ſee da træde de gamle Ruiner frem; da er det Rhinens Galladage. En anden Fordeel, De har af at komme der paa den Tid, er, at De da indtræffer mod Vinteren til Paris, og det bør man; da kommer man ikke **post festum**, da culminerer der Glæden, Theatre, soiré'er og alt hvad ſom maa interesſere **beau monde**!“

Uagtet Otto ellers ikke lagde ſtor Vægt paa Fætterens Ord, gik han dog denne Gang forunderligt over i dennes Anſkuelſer. „Det vilde viſtnok være klogeſt, at begynde Reiſen henimod Høſten, meente han, man havde jo ogſaa godt af at forberede ſig lidt mere!“

„Det er altid godt!“ ſagde Joachim, „men hvad

der ude er langt gavnligere end al Forberedelse hjemme, er sagt med tre Ord: „opgiv alle Landsmænd!“ Nu reise alle Mennesker! Paris er ikke længere fra os nu, end Hamborg for tredive Aar siden. Da jeg var i Paris, fandt jeg der sexten, sytten Landsmænd. O hvor de klinede sig sammen! de boede elleve i eet Hotel, de drak Kaffe sammen, spadserede sammen, gik til Restaurateuren sammen og tog en halv Bænk sammen i Theatret. See det er det galeste man kan gjøre! jeg anseer det gavnligt for Enhver, at han reiser, og det fra Fyrsten ned til Haandværkssvenden. Men vi lade for mange reise! vi ere ikke rige, derfor skulde der gjøres Indskrænkninger. Den bildende Kunstner, Digteren, Polytechnikeren og Lægen, de bør reise, men hvad Theologerne skulle afsted for, maa vor Herre vide! de kunne blive gale nok her hjemme. Der komme de i catholske Lande, og saa ere de reent fra det. Hvorfor skulle Bogormene afsted? De mure sig fast i Diligencen og paa deres Værelser, rode lidt om i Bibliothekerne, men vi have ikke en Snuus for det, naar de komme tilbage! de, som koste meest, gjøre sædvanligt mindst Gavn og bringe mindst Ære over Landet! jeg har, Gud skee Lov, selv betalt min Reise, jeg har da Lov til at sige min Mening!“

Vi ville nu høre, hvad Froken Sophie siger, og rykke derfor et Par Dage fremad.

„Vi beholde Dem jo til August!“ sagde hun et

Øieblik, hun ſad ene med Otto. „Det er fornuftigt! ſaa kan De være nogen Tid hos os i Fyen, ſamle Kræfter til Reiſen. Ja, den Reiſe vil De have godt af!“

„Jeg haaber det!“ ſvarede Otto. „Jeg er maaſkee iſtand til at blive ligeſaa interesſant, ſom Deres Fætter! ligeſaa elſkværdig!“

„Det var formeget forlangt af Dem!“ ſagde Sophie drillende. „De faaer ikke hans Lune, hans Lethed at gribe Verden paa. De vil kun prædike mod Paris's Fordærvelſe, kun opfatte Schweitſes melankolſke Storhed og Eenſomheden i de ungarſke Skove!“

„De gjør mig til en Miſanthrop, ſom jeg ſlet ikke er!“

„Men et medfødt Talent har De for denne Characteer!“ ſvarede Sophie. „Noget vil jo blive ſlebet af paa Reiſen, og det er denne Forandring, jeg glæder mig til!“

„Man maa altſaa være et let, flagrende Gemyt, for at behage Dem min Frøken?“ ſpurgte Otto.

„Javiſt!“ ſvarede Sophie ironiſk.

„Saa er det dog Sandhed, hvad Deres Hr. Fætter har forſikkret mig!“ ſagde Otto, „vil man gjøre Lykke hos Damerne, da maa man i det mindſte være noget letfærdig, livsnydende, flagrende, det gjør os interesſante. Ja, han har gjort ſig bekjendt med Verden, han har en Erfarenhed i Alt!“

„Ja fuldkomment!“ ſagde Sophie, og loe høit.

Otto blev taus, og ſtod med rynket Bryn.

„Jeg ønsker Solskin!“ sagde Sophie og hævede smilende Pegefingeren. Otto blev uforandret, hun rynkede Panden.

„De maa forandre Dem meget!“ sagde hun halv alvorligt og hoppede ud af Værelset.

Tre Uger gik hen med store Begivenheder i Hjertets Stat; det var endnu en diplomatisk Hemmelighed, men Øinene forraadte den ved deres mimiske Sprog; Munden alene taug, og den er dog den afgjørende Magt.

Otto besøgte Contoirchefens. Maren var netop reist Dagen forud. Forgjæves havde hun i tre Uger ventet hans Besøg.

„De glemmer reent Deres sande Venner!“ sagde Damerne. „De kan troe, Maja var ogsaa lidt vred paa Dem, alligevel have vi Hilsener. Nu seiler hun paa den salte Sø!“

Det var dog ikke Tilfældet, hun var alt kommet i Land; hun kjørte just i dette Øieblik over den brune Lynghede, tænkte paa Kjøbenhavn, paa Glæderne der, og Sorgen — det er bedrøveligt at være glemt af en Ungdomsven! — Otto var saa smuk, saa klog — hun drømte slet ikke om, hvor smuk og klog hun selv skulde optræde i Hjemmet. Skjønhed og Klogskab fandt man hos hende før hun reiste, nu havde hun været i Hovedstaden, og det giver Relief.

De smaa Fugle flagrede om Vognen; maaskee qvid-

drede de for hende, hvad der to Aar efter vilde gaae i Opfyldelse. „Du bliver Brud, Secretairens nydelige Brud; skal eie baade ham og Spilledaasen! blive den fineste Dame i Byen og dog den fortræffeligste Moder. Din første Datter skal kaldes Maja — det er et smukt Navn, og det minder Dig om de forbigangne Dage.

XI.

Endnu man kalder Kloſtret Anderſkov,
Til Minde om den fromme Anders Bolig.
— — — — — Den Høi, hvorpaa
Han vaagned troſtet op af Sovnen ſin,
End kaldes Hvilehøi. Et Kors mon ſtaae
Deroppe med en Indſkrift paa Latin,
Som halv er ſlettet ud. —
J. L. Heiberg.

Det var Vaar, den friſke livfødende Vaar. Kun een Dag og een Nat, og Trækfuglene vare tilbage, Skovene fornyede med grønne, duftende Blade, Sundet havde ſit ſvømmende Venedig af riiglødte Skibe; kun een Dag og een Nat, og Sophie var borte fra Otto, de vare ſkilte ved Sø og ſalten Vand; men der var Vaar i hans Hjerte, fra dette ſløi Tanken, ſom Trækfugle til den fynſke Ø, og qvældrede Sommer. Haabet gav ham „Guld og grønne Skove," meer end Skibene førte gjennem Sundet, meer end Sjællands Bøge kunde viſe.

Sophie havde ved Afskeden trykket hans Haand. I hendes Øie laae, hvad Hjertet turde haabe og drømme.

Han glemte, at Haab og Drøm er netop det Modsatte af Virkelighed.

Fætter Joachim var gaaet til Stokholm, og kom slet ikke til Fyen i dette Foraar eller i den kommende Sommer. Derimod skulde Otto tilbringe nogle Uger her paa Gaarden, først hen i August vilde han og Wilhelm reise; der maatte altsaa kunne gives eet lykkeligt Øieblik, og mange næsten lige saa lykkelige. I hans Værelse stod et Rosentræ, de første Knopper formede sig og aabnede den røde Purpurmund; saa skjære og fine, som disse Blade vare Sophies Kinder; han bøiede sig over Blomsten, smilte derved og læste der yndige Tanker, beslægtede med hans Kjærligheds. En Rosenknop er et sødt Mysterie!

„De Blade gjør' saa mange
Smaa Labyrinthers Gange
Og dufte Luften op:
Du deilige Rosenknop!" *)

Dagen kom, da Otto efter vel overstaaede Afskeds-Visiter rullede, midt paa Dagen, i Selskab med tre unge Studenter, afsted gjennem Sjælland. De havde taget Vogn sammen til Slagelse, hvor de, som Abrahams og Loths Hyrder, skiltes til Høire og Venstre;

*) Ambrosius Stub. Død 1758.

Otto alene blev, for om Natten at gaae med Posten til Nyborg.

Klokken var kun fire paa Eftermiddagen, Otto havde her intet Bekjendtskab, det var altsaa bedst at spadsere.

„Der staaer jo endnu en lille Rest af det gamle Antvorskov?“*) spurgte han.

„Ja det er meget lidet, hvad der staaer!“ svarede Værten. „Klostret blev gjort til Slot, Slottet blev en privat Mands Eiendom, og nu er der i de sidste Aar pillet og pillet for Stenenes Skyld. De finder ikke noget af det Antike, uden hist og her i Haven en Stump rød Muur, som titter frem. Men Beliggenheden er jo kjøn! vil De saa følge Veien henimod den store Bondeby, Landsgrav hedder den, da er De paa Korsørveien og tæt ved hellig Anders Kors. Det er en ret smuk Tour!“

„Klosterruin og Helgenkors!“ sagde Otto. „Det klinger jo ganske romantisk!“ og han begyndte sin Vandring.

Et Par af Latinskolens Disciple, med Bøgerne i en Rem, og senere en firskaaren Landseneer, som militærisk hilsede en gammelagtig Jomfrue, bag Geranier og Gyldenlakker, vare det eneste Møde. Derimod bemærkede Otto, at rundt om aabnede sig paa Klem et Vindue;

*) Andersskov- eller Antvorskov-Kloster blev stiftet af Valdemar den Første, 1177.

man vilde see, hvem den Fremmede kunde være, som gik ned af Gaden.

En lang Allee førte fra Byen til Slottet. Paa begge Sider laae Parcelbygninger med en lille Blomsterhave foran. Snart naaede Otto den sidste Rest af det gamle Antvorskov. Veien var rød af de omslængte Muursteene, der her vare kjørte i Gruus. Store Muurbrokker, hvor Kalk og Steen udgjorde eet Stykke, laae næsten skjulte mellem de høie Nelder. Længere borte stod et eensomt to Etages Huus; det var smalt og hvidmalet, en tyk Muurpille, som man seer den paa Kirker, understøttede den stærke Muur. Det var Halvdelen af den sidste Slotsfløi, en Mellemting af Antikt og Moderne, af Ruin og Vaaningshuus.

Otto gik ind i Haven, der var anlagt paa selve Bakken og dens Terrasser. Her var kun unge Træer, men Gangene og Alt rundtom tilgroet. Udsigten strakte sig vidt ud over Engen til Beltet og Fyen. Han steeg fra Terrassen ned til den nederste Muur; i den var, endnu fra Klostrets Tid, indmuret et Stykke af en Gravsteen, hvorpaa man saae Rester af en qvindelig Skikkelse, ved dennes Side en Beenrad, omsnoet af en Slange. Otto stod hensjunken i Beskuelsen, idet en gammel Karl, med to Spande i et Aag over Skulderen, traadte hen til Brønden tæt ved.

Den Gamle var meget villig til at knytte en Samtale,

fortalte om Opgravninger og om Løngangen, som ikke var fundet, men vist var det, sagde han, at en saadan existerede. Endnu havde de kun opdaget nogle smaa murede Rum, som rimeligviis havde været Cachotter; i een af dem sad jo en Jernlænke i Muren. Men med Løngangen havde man ikke truffet paa det rette Sted, thi den maatte findes! den gik herfra, dybt under Søen og Skoven, lige til Sorøeby. Store Jernporte vare dernede, ved Juletider kunde man høre, hvor de bleve slaaede op og i. „Den, der havde, hvad der er gjemt," sagde Karlen, „kunde blive en holden Mand og behøvede ikke at slide og slæbe!"

Otto betragtede den eensomme Høi, der hævede sig frem paa Terrassen. Hvor prægtigt havde ikke her været i ældre Tider!

Tæt op til den store, milelange Skov, som strækker sig hiin Side Sorø ned mod Kongeaaens Bredder, laae det rige Kloster, hvor Hans Tausen talte, som Aanden indgjød ham. Tiderne vexle. Klosteret forsvandt.

„— — gyldne Sale
Paa de samme Steder prale
Hvor de ringe Celler stod. *)"

Hvor Munkene sang Psalmer, dandsede Riddere og Fruer til klingende Spil; men ogsaa disse Toner taug, de blomstrende Kinder bleve Støv. Der blev atter stille. Mangen god Gang red da Holberg herned fra Sorøe,

*) Anders-Skov af Oehlenschläger.

gjennem den grønne Skov; og besøgte Slotsforvalteren paa Antvorskov. Otto erindrede sig, hvad en Datter af denne havde, som gammel Kone, fortalt een hans Venner. Hun var et Barn og laae i Vugge, da den gamle Holberg kom ridende, med sit Hvedebrød og sin Syltekrukke, hans sædvanlige Proviant paa slige smaa Udflugter. Slotsforvalterens unge Kone sad ved sin Rok. Holberg og Manden gik op og ned af Gulvet; De talte om Politik; det interesserede Konen og hun blandede sig deri. Da dreiede Holberg Hovedet om: „Jeg troer, Rokkehovedet taler!" sagde han. Det kunde Madammen aldrig glemme ham.*)

Otto smilede ved Tanken om den vittige, men ugalante Digter, og vandrede fra Haven, gjennem en bugtet Huulvei, hvor den frodige Bukketjørn hang i rig Fylde ud over Steengjerdet. Slagelse, med de høie Banker bagved, tog sig maleriſk ud. Snart naaede han Landsgrav. Solen gik ned, idet han betraadte Marken, hvor Trækorset stod med Frelserens Billede, til en Erindring om den hellige Anders.

Deroppe ved det sad en Mand, han syntes at knæle, den ene Haand hvilede fast paa Træet, den anden førte en spids Kniv, hvormed han rimeligviis udskar sit

*) Den nu afdøde Mad. Jürgensen, Moder til vor berømte Uhrmager Urban Jürgensen, har fortalt ovenstaaende Anecdote. Den passerede hos hendes Forældre; hun selv var Barnet, der da laae i Vugge.

Navn. Han bemærkede ikke Otto. Tæt ved Manden ſtod en Kaſſe, overtrukket med Vorbug, ved Siden laae en Randſel, et Par Støvler og en Knorteſtok. Det maatte være en Haandværksſvend eller en Bisſekræmmer.

Otto vilde alt vende om igjen, da den Fremmede reiſte ſig og blev ham vaer. Otto ſtod ſom naglet til Stedet, det var tydſke Heinrich han ſaae.

„Er det ikke Otto Thoſtrup?“ ſagde han, og det fæle ſledſke Smiil ſpillede ham om Munden. „Nei, det havde jeg dog aldrig ventet!“

„Det gaaer ham godt, Heinrich?“ ſpurgte Otto.

„Det ſlæber af!“ ſvarede Heinrich. „Ham gaaer det bedre! Herre Gud, at han vilde blive ſaadan en fornem Herre, hvo ſkulde have tænkt det, den Gang han red paa mit Knæ, og da jeg prikkede ham i Armen? Ja, det gaaer beſynderligt i Verden? Har han ſeet noget til ſin Søſter? Ja, hun blev ikke ſaaledes trukket frem, ſom han! Hun var dog et kjønt Barn!“

„Jeg har ikke, ſom Ældre, ſeet hende!“ ſvarede Otto med en Skjælven, han forgjæves ſøgte at bekjæmpe. „Veed han, hvor hun er?“

„Jeg er nu ſaadanne altid paa Reiſe!“ ſagde Heinrich, „men ſaavidt jeg veed, er hun nok i Fyen. Ja, hun maa nu faae en af vor Lige, ſaadan en ſimpel Mand! Han kan tage ſig en fiin Froken. Det er at have Lykken med. Han bliver Herſkab. Saa faaer den gamle

Heinrich vel Lov til at gjøre Kunſter paa hans Gaard? Men ingen af os ville ſnakke om gamle Dage! om den røde Gaard ved Odenſe Aa!" Det ſidſte hvidſkede han ganſke ſagte. „Jeg faaer vel en Marks-Penge af ham?" ſpurgte han.

„Han ſkal faae mere!" ſagde Otto og gav ham det. „Men jeg ønſker nok, at vi blive fremmede for hinanden, ſom vi ere det!"

„Ja viſt! ja viſt! ſagde Heinrich og nikkede bejaende med Hovedet, medens hans Øie hvilte paa Gaven, Otto rakte ham. „Herren er da ikke længer vred for min Spøg derovre i Jylland!" ſpurgte han med et ſledſt Smiil og kyſſede Ottos Haand. „Jeg havde ikke kjendt ham den Gang. Havde han ikke viiſt mig ſin Skulder, og jeg der havde ſeet det O og T, jeg ſelv havde prikket, var jeg aldrig faldet paa, at vi kjendte hinanden. Men ſaa var det, der gik et Lys op for mig. Otto Thoſtrup, ſkulde jeg have ſagt; men ſaa ſagde jeg: Odenſe Tugthuus. Det var ikke net af mig, da han er ſaa god en Herre!"

„Ja, nu Levvel!" ſagde Otto og rakte ham uvillig Haanden.

„Der ſeer vor Herre ned paa os!" ſagde tydſke Heinrich, og vendte Øinene mod Billedet paa Korſet. „Saa ſandt han der lever, kan han være vis paa Taushed fra min Mund. Det er min Forløſer, ſom her

hænger paa Korset, som han er prikket i min egen Hud og som han staaer ved Veiene i mit Fædreland. Her er det eneste Sted i Landet, hvor Korsets Tegn staaer under aaben Himmel, her holder jeg min Andagt; for han veed, Hr. Thostrup, jeg er ikke af hans Tro, men af Jomfru Marias. Her har jeg skaaret det hellige Tegn i Træet, som det staaer over hver Dør i mit Fædreland. Et I. et H. og dette S*). Deri ligger mit eget Navn, for H. siger Heinrich, men I. siger Jeg, og S. siger Synder. Det er: jeg Heinrich Synderen. Nu har jeg holdt min Andagt, og nu har han givet mig en net Skilling, nu gaaer jeg i Aften til min Seng i Kroen, og er Pigen smuk og lader sig besnakke, saa er jeg ung endnu, og saa vil jeg bilde mig ind, jeg er Hr. Thostrup, og har vundet den deiligste, fine Froken. Juchhei! det er Comediantspillerliv vi føre!

Otto forlod ham, men hørte, hvor Heinrich sang:

„Tra ri ro,
Der Sommer der ist do!
Zum Biere, zum Biere,
Der Winter liegt gefangen,
Und wer nicht dazu kommt,
Den schlagen wir mit Stangen.
Jo, jo!
Der Sommer, der ist do!“ *)

*) I. H. S. d: Jesus Hominum Salvator, (Jesus Menneskenes Frelser).

*) Büschings Volkslieder.

Som paa den klare solbelyste Dag pludselig en Taage kan skyde sig frem, slukke det varme Sollys, skjule den grønne Kyst og forandre Alt til Graat i Graat, saaledes blev det for Otto, der nylig følte sig saa lykkelig og ungdomsglad.

„De kan roligt sove!“ sagde Værten, da Otto kom tilbage til Slagelse. „De skal betids nok blive kaldet paa, at De kan komme med Posten.“

Men hans Hvile var, som den Feberspyges.

Posthornet lød i den tomme Gade. De rullede afsted; det var ved Daggry.

„Er det et Retterssted?“ spurgte een af de Reisende, og pegede paa Høien, hvor, i denne Afstand, Korset kun tog sig ud som en Pæl.

„Det er hellig Anders's Kors!“ svarede Otto, og levende stod for ham Erindringen fra Aftenen forud.

„Existerer det virkeligt?“ sagde den Fremmede. „Jeg har læst om det i Gjengangerbrevene.“

Det var en smuk Morgen, Solen brændte varmt, Søen var blikstille, desbedre gik da Dampskibet. Børten, som alt var seilet ud to Timer tidligere, laae endnu neppe en halv Miil fra Land. Seilene hang slappe, ikke en Luftning rørte sig.

Dampskibet gled tæt forbi; Børtpassagererne, meest Kubske, Haandværkssvende og Bønder, stode ved Relingen, nysgjerrige efter at see det; de hilsede. En af de forreste

ſtøttede ſig til ſin Knorteſtok, løftede paa Huen og raabte høit, „Godmorgen mine høie Herſkaber!“ Det var tydſke Heinrich. Han vilde altſaa ogſaa til Fyen.

Ottos Hjerte bankede ſtærkere, han ſtirrede i den bruſende Søe, der ſkummende om Hjulet, hvor Solſtraalerne malede en deilig Regnbue.

„Det er ſmukt!“ ſagde tætved een af de Fremmede. „Meget ſmukt!“ ſvarede Otto, og undertrykkede det Suk, ſom vilde trænge frem fra hans Bryſt.

Neppe to Timer vare til Ende, — Rebene kaſtedes op paa Nyborg Skibsbroe, og Skibet gjordes landfaſt med Den Fyen.

XII.

Det er ſaa ſødt, naar Venneharder
Til hjærlig Velkomſt bydes Dig,
Saa kjært, hvorhen Du Øiet vender
Bekjendte Træk da viſe ſig.
Du faaer ſaa hyggeligt, ſaa ſtille
Om Dig og i dit eget Bryſt.

Henriette H.—

Otto beſtilte ſtrax Vogn og indtraf ſaaledes til Gaarden, omtrent ved Familiens Spiſetid. I det mellemſte Gaardsrum holdt to Caleſcher og en holſtenſk Vogn, to fremmede Kudſke med Treſſer om Hattene ſtode i dyb

Pasſiar, idet Otto rullede ind af Porten. Hans Poſtillon blæſte i Hornet.

„Stille dog!“ udbrød Otto.

„Her ere Fremmede i Dag paa Gaarden!“ ſagde Poſtillonen, „ſeg vilde lade dem vide, at her kom Een til!“

Otto ſtirrede hen imod Haven, ſaae op mod Vinduerne, om ingen af Damerne viſte ſig der; kun fra Sidelaagen tittede et qvindeligt Hoved frem, paa hvilket Haaret var ſkudt tilbage under Huen. Otto kjendte de ſammengroede Diebryn. „Er hun den første, ſeg her ſkal ſee!“ ſukkede han, og Vognen rullede ind i den inderſte Gaard. Hundene gjøede, de kalkunſke Hanner klukkede, men ingen Vilhelm viſte ſig; Kammerjunkeren kom, den fortræffelige Nabo, og lidt efter Sophie, begge tilraabte leende, „Velkommen!“

„See der have vi vor Mand!“ ſagde Kammerjunkeren, „ham kunne vi bruge til Comedien!“

„Det var deiligt De kom!“ raabte Sophie, „vi tage Dem ſtrax i Arbeide.“ Hun rakte ham Haanden, han trykkede den til ſine Læber. „Vi ville have Tableaus i Aften,“ ſagde hun. „Præſten har aldrig ſeet det; Vilhelm have vi da ingen Gavn af, han er i Svendborg og kommer først hjem om to Dage. De maa være Officieren, Kammerjunkeren ſkal være Svingjængerſken, der kommer med Lyſet ind af Vinduet. Vil De ikke nok?“

„Alt hvad De forlanger!“ ſagde Otto.

„Tal ikke derom!“ udbrød Sophie og lagde Fingeren paa Munden. Mama kom ned af Trappen.

„Kjære Thostrup!“ sagde hun og trykkede med sand Inderlighed begge hans Hænder. „Jeg har rigtig længtes efter Dem! Nu er Vilhelm borte! De maa i hele to Dage tage tiltakke med os.“

Otto gik igjennem den lange Gang, hvor de gamle Billeder hang; det var, som om ogsaa disse smilede ham Velkommen. Een Nat med mange Drømme syntes ham kun at være hengaaet, siden han var her sidst; eet Aar i Tidens Løb er jo heller ikke saameget, som een Vinternat i Menneskets Liv.

Her var saa hyggeligt, saa hjemligt; ingen skulde see paa Træerne udenfor, at de siden havde staaet bladløse, bedækkede med Snee; frodigt grønne bevægede de sig i Solvarmen, som da Otto sidst saae ud af dette Vindue.

Han fik det røde Kammer som ifjor. Middagsklokken ringede.

Louise mødte ham paa Gangen.

„Thostrup!“ raabte hun glad og greb hans Haand. „Nu er det snart Aar og Dag siden jeg saae Dem!“

„Ja, der er skeet meget i det Aar!“ sagde Kammerjunkeren. „Kom snart over til mit, saa skal De see, hvad jeg har ladet gjøre til Fornøielse: en Keglebane! Froken Sophie har slaaet sin Potte derovre!

Kammerjunkeren tog Mama til Bords. Otto nærmede ſig Sophie.

„Vil De ikke tage Kammerjunkerens Søſter?“ hviskede hun.

Mekaniſk gjorde Otto ſin Compliment for Froken Jacoba.

„Tag de een af de Unge!“ ſagde hun, „det vil De dog heller!“

Otto bukkede, kaſtede et Blik til Sophie, hun havde den gamle Præſt; Otto ſmilede og førte Jacoba til Bordet.

Jomfruen, bekjendt ved ſin Syæſke, kom paa hans venſtre Side. Han betragtede nu Selſkabet, -der, foruden de alt omtalte, beſtod af et Par Damer og Herrer, han ikke kjendte. Een Stol ſtod tom, men den blev ſnart beſat, en ung Pige, beſkeden i ſin Pynt, ganſke klædt ſom Louiſe, traadte ind.

„Hvorfor kommer Du bag efter?“ ſpurgte Sophie leende.

„Det veed nok Eva og jeg,“ ſagde Louiſe og ſmilte til den Indtrædende.

Eva ſatte ſig. Det var maaſkee det fuldkommen Ensartede i hendes og Louiſes Paaklædning, der ledte Otto til ſaa noie at betragte diſſe to, og imod hans Villie at gjøre Sammenligning. En ſimpel mørkebruun Kjole havde de hver, et lille, ſeladongrønt Silketørklæde ſkjulte Halſen. Louiſe forekom ham yndig, ſmuk kunde hun

ikke kaldes; Eva derimod var idealſk, der var Noget hos hende, ſom bragte ham til at tænke paa de blegrøde, fine Hyacinter. Hvert Menneſke har ſin uſynlige Engel, ſiger Mythen, begge ere de forſkjellige og dog hinanden lige. Eva var Englen, Louiſe derimod det menneſkelige Væſen i al dets Reenhed. Ottos Øie mødte Sophies, der forenedes begge. Hvilken Kraft, hvilken Skjønhed! følte han. Hendes Aand ſtaaer høit over Louiſes, og i Skjønhed er hun en Pragtblomſt og ikke, ſom Eva, en fiin, ſkjør Hyacint. Han drak Veltalenhed af disſe Øine og blev intereſſant, ſom Fætteren, ſkjønt han ikke havde været i Paris.

Kammerjunkeren talte om Griſe, men det var ogſaa underholdende; han drak maaſkee ſin Begeiſtring af de ſamme Kilder, ſom Otto. Om den grønne Boghvedes Kraft var det han talte, hvorledes Svinene, der aad den, bleve ſom de vare gale! derfra ſkrev det ſig viſt om Djævelen, der var faret i Svinene; kun kulſorte Sviin kunde fordøie den grønne Boghvede, havde de een eneſte hvid Plet paa Kroppen, ſaa blev den ene Plet ſyg. „Det er mærkeligt!“ udbrød han.

I Begeiſtringen blev hans Tale næſten Skrig, hvorfor ogſaa Freken Jacoba ſagde, man ſkulde næſten troe, at han ſelv havde ſpiſt grøn Boghvede.

Otto udſkar imidlertid af den grønne Melonſkal en Mand, og lod denne ride paa Randen af ſit Vinglas; det drog Sophies Opmærkſomhed fra Kammerjunkeren.

Hele Selskabet fandt Udskæringen meget net, og Jomfruen fremstammede en Bøn om at faae den, saa skulde den ligge i hendes Spæske.

Ud paa Aftenen var Alt i Bevægelse til de forestaaende Grupperinger.

Eva maatte være Hero. Med en Fakkel i Haanden skulde hun knæle paa et Bord, der var drapperet til en Balkon. Den stakkels Pige følte sig ganske ulykkelig ved saaledes at træde frem; Sophie loe af hendes Frygt, og forsikkrede, at hun vilde blive beundret, og derfor maatte og skulde hun.

„Føi min Søster dert!" sagde Louise bedende, og Eva var villig, løste sit lange brune Haar, og lod Sophie ordne Dræpperiet.

Otto maatte iføre sig en Officierdragt. Han præsentrede sig for Søstrene.

„Guldet er jo ikke triet paa Kraven!" sagde Sophie, og paatog sig dette Arbeide. „Han kunde godt beholde Kjolen paa, mens hun gjorde det," sagde hun. Hendes fine Haand kom til at berøre Ottos Kind, det var ham som et electrisk Slag, hans Blod brændte, hvor gierne havde han ikke vovet at trykke denne Haand til sine Læber.

De brast alle i Latter, da Kammerjunkeren kom i et hvidt Skjørt, der naaede ham til lidt under Knæerne, og med en stor hvid Dametroie; Froken Sophie maatte sætte hans Kroller. Hun arrangerede det nydeligt, hendes

Haand ſtrøg Haaret fra hans Pande, gled over hans Kinder, han kyſſede paa den, hun ſlog ham over Anſigtet, bad ham ikke glemme ſig; „vi ere Damer!“ ſagde han, og reiſte ſig i ſin hele Pynt. Alle loe, Otto kunde det ikke, han følte Lyſt til at prygle ham. Tilſkuerne ſamledes i et mørkt Værelſe; Floiderøren aabnedes.

Eva, ſom Hexe, i et hvidt Liin, Haaret ned over Skulderen og Faklen i Haanden, ſtirrede ud over Havet. Ingen Maler kunde tænke ſig det ſkjønnere; de ſtore mørkeblaae Øine udtalte Veemod og Kjærlighed: det var fuldkommen Evas naturlige Blik, kun her ſaae man hende rolig. De fine ſorte Øienbryn hævede Udtrykket, den hele Skikkelſe var ſom aandet frem.

Nu fulgte et nyt Billede, Fauſt og Margrethe i Løvhytten, bag ved ſtod Mephiſtopheles med ſit djævelſke Smil. Kammerjunkerens Jomfru var Grethe; ſaasnart Døren aabnedes, gav hun et høit Skrig og løb ſin Vei; hun vilde ikke, hun var ſaa bange. Gruppen var forſtyrret, man loe og fandt det moerſomt; men Kammerjunkeren ſkjændte høit, og bandede, at hun ſkulde derind igjen; herved tiltog Tilſkuernes Latter, og denne blev da ikke ſvagere, da Kammerjunkeren, forglemmende ſin Habit ſom Søvngjængerſke, traadte halv ind i Rammen, hvor Billedet fremſtilledes, og ſatte Jomfruen ned paa Bænken. Det var kun en kort Tid, man ſaae denne Gruppe. Dørene lukkedes; Tilſkuerne applauderede, men der lod ſig

ogsaa en Fløiten høre. Latter og Tale bruste gjennem Stuen; det var ikke mueligt at faae fuldkommen Ro, uagtet alt et nyt Billede straalede fra Rammen. Det var Sophie, som Coreggios Magdalene; den rige Haarvæxt bølgede over Skulderen og den runde Arm, foran laae Dødninghovedet, og den hellige Bog.

Ottos Blod kom i hurtigere Bevægelse, aldrig havde han endnu seet Sophie skjønnere. Publicum derimod kunde endnu ikke ganske glemme den komiske Scene forud, man hørte derfor en undertrykt, svag Latter.

Den fik endelig Lov at tumle sig ved det følgende Billede, hvor Kammerjunkeren, som Sovngjængerksen, med Haanden halvt bøiet om det slukte Lys, viste sig ved det aabne Vindue.

Et stormende Bifald skjænkedes alle de Spillende.

„Frøken Sophie har gjort det Hele!“ raabte Kammerjunkeren, og nu lød hendes Navn fra Publicums Læber.

Først to Dage efter indtraf Vilhelm. Han og Otto sov i Værelse sammen. Denne fortalte om Grupperingerne og sagde, hvor smuk Eva havde været som Hero.

„Det kan jeg tænke!“ svarede Vilhelm, men gik ikke videre ind derpaa; han loe af Kammerjunkeren og den forstyrrede Gruppe.

Otto nævnede endnu engang Eva, men Vilhelm

gled med ſine Svar let hen derover. Otto kom ikke efter, hvorledes Forholdene ſtode.

„Skal vi nu ikke ſove?“ ſagde Vilhelm; de bede hinanden god Nat, og det blev ſtille.

Den gamle Mand, Søvnen, ſom Tieck har tegnet ham, med Kaſſen, hvoraf han tager ſine Drømmemarionetter, begyndte nu ſine natlige dramatiſke Eventyr, der varede ved, til Solen ſkinnede ind af Vinduerne.

XIII.

Og nær og nærmere han rykker hende, —
— „O giv mit Haab et Svar i denne Nellike!“
Hun ſukker: „o jeg vil — dog nei! — jeg vil ikke.“
Dandſerinden af Paludan-Müller.

„Jeg ſkal nok komme efter det!“ meente Otto. „Den ſtærke Kjærlighed kan dog ikke være duftet bort?“ Han lagde nøie Mærke til hvert lille Træk. Eva var den ſtille, blyfærdige Skabning, ſom før, en Husalf, ſom virkede venligt ind paa det Hele. Vilhelm talte med hende, men ikke lidenſkabeligt, heller ikke med affecteret Ligegyldighed. Alligevel kunne vi ikke ganſke ſtole paa Ottos Jagttagelſes-Evne, hans Blik ſløi for ofte til en kjærere Gjenſtand, Sophie tilhørte dog egentlig hans Opmærkſomhed.

De spadserede i Haven.

„Engang, som De vistnok veed," sagde Otto, „sværmede Deres Broder for den smukke Eva. Er det da ikke lidt farligt, at hun er her? Har kun Mama været forsigtig?"

„For Vilhelm er jeg fuldkommen rolig!" svarede Sophie. „Bare De tager Dem iagt! Eva er meget elskværdig og har taget sig betydeligt op til sin Fordeel, siden hun kom her. Min Søster Louise sværmer nu formeligt for hende, og Mama betragter hende næsten som et Plejebarn. De har nok seet, at hun ikke bliver tilsidesat. Hun er ellers svag, hun ligner de fine Bjergblomster, som i Snee og Kulde trives, men i den lune Bjergkløft, hvor Solen skinner, bøie Hovedet. Jeg synes virkelig, hun er blevet svagere, siden hun fik Pleie og gode Dage. Da jeg i Roeskilde saae hende, var hun langt mere livsblomstrende!"

„Maaskee tænker hun paa Deres Broder! tænker paa ham med stille Liden!"

„Det troer jeg ikke!" svarede Sophie. „Ellers vidste nok Louise Noget om det, hun har Evas hele Fortrolighed. De kan berolige Dem, hvis De er skinsyg!"

„Hvor falder De paa det? min Tanke seer opad og ikke nedad!" sagde han med en Slags Stolthed. „Jeg føler det; aldrig kunde jeg blive forelsket i Eva. Fatte Kjærlighed til hende, nei! idet jeg tænker derpaa, synes jeg ordentligt at jeg faaer Noget mod hende. Men De

siger det af Spøg, De vil drille mig, som De saa ofte har gjort. Snart skulle vi skilles ad! om to Maaneder er jeg ikke længer her i Danmark! to lange Aar ude —! hvor meget kan der ikke skee i disse? Vil De tænke paa mig? Ret tænke paa mig, Freken?" Han bøiede sig og kyssede hendes Haand.

Sophie blev blodrød. Begge taug.

„Staae I to her!" sagde Moderen, som kom fra Sidegangen.

Otto bøiede sig dybere og knækkede en af de smukke Levkøier, som hang ud over Rabatten.

„Tager De Louises kjæreste Blomster?" sagde hun smilende. „Dette Bed er der just lyst Fred over!"

Jeg var saa uheldig at knække den!" sagde Otto forvirret.

„Det var den mørkerøde Nellike, han vilde plukke til min Krands paa Middagsbordet!" sagde Sophie. „Naar han tog den, havde jeg min Samvittighed fri!"

Og de spadserede alle tre, de talte om Kirsebær, Stikkelsbær, Lærredet paa Blegen og om den varme Sommerdag.

Om Aftenen sad Ena og begge Søstrene ved deres Haandarbeide, Otto og Vilhelm havde taget Plads ved Siden af. Der taltes om Kjøbenhavn.

Sophie vidste at fremsætte en Mængde komiske Smaatræk, hun havde grebet hos de unge Damer der.

Otto gik over i hendes Ideer, og vidſte ſnildt at underſtøtte det, hun fremſatte. Hvad der egentlig interesſerede den qvindelige Ungdom, blev nu bragt paa Bane.

„I det Pigen bliver confirmeret vaagner allerede Sværmeriet!“ ſagde Otto. „Man ſporer en Slags Henbøien mod det mandlige Hjerte. Endnu tør hun ikke ret udtale den, uden for to Fremmede: Præſten og Doctoren. De to ſværmer hun for, iſær den første; ham ſtaaer hun i et Slags aandelig Rapport til. Hans legemlige Elſkværdighed ſmelter over i den Aandelige. Hendes første Kjærlighed kan man ſaaledes bedſt kalde Præſte-Kjærligheden.“

„Det er ypperligt ſagt!“ udbrød Sophie.

„Han prædiker ſig dybere ind i Hjertet!“ vedblev Otto. „Hun ſmelter i Taarer, kyſſer hans Haand, gaaer i Kirke, men ikke for Guds Skyld, men for den ſøde Præſt!“

„O det kjender jeg ſaa godt!“ ſagde Sophie og loe.

„Fy, det mener Du ikke med!“ ſagde Louiſe. „Og jeg veed ikke, hvorledes De, Hr. Thoſtrup, kan ſige Sligt. Det er jo hæsligt! De kjender ikke en ung Piges Sjæl! kjender ikke den rene Følelſe, hvormed hun bøier ſig mod den Mand, ſom aabner hende Religionens Helligdomme. Spot dog ikke med det Uſkyldige, det Rene, der ſtaaer ſaa langt fra hvert jordiſk Indtryk!“

„Jeg forſikkrer,“ ſagde Otto ſmilende, „var jeg

Digter, jeg vilde da i hundrede vittige Epigrammer latterliggjøre denne Præste-Kjærlighed; og var jeg Lærer, jeg skulde fra Kathedret protestere mod den!"

„Det vilde være at kaste Gift i en Brønd!" sagde Louise. „De, som Mand, kan ikke føle det Rene, det Hellige, der bevæger sig i en ung Piges Bryst. Eva, Du holder vist med mig?"

„Det er heller ikke Hr. Thostrups Alvor!" svarede hun, og saae med mild Alvor paa ham.

Vilhelm loe høit.

XIV.

Ach, ich bin kein starker Baum —
Ach, ich bin die Blume nur,
Die des Maies Kuß geweckt,
Und von der nicht bleibt die Spur,
Wie das weiße Grab sie deckt!
Rückert.

Næste Formiddag kom Besøg, det var to unge Damer fra Nyborg, Veninder af Sophie og Louise. Før Middagsbordet vilde man spadsere, gjennem Skoven ud til „Høie-Lykke", hvor Herren stod i Blomster. Otto skulde ledsage dem.

„Jeg er med!" sagde Kammerjunkeren, der i fuld Trav satte ind i Gaarden, just som Damerne med Otto

begyndte deres Udflugt. Hele Selſkabet beſtod ſaaledes af fem Damer og to Herrer.

„Qvæget er dog ikke paa de Marker, vi ſkulle over?“ ſpurgte Eva.

„Nei min gode Pige!“ ſagde Sophie, „Du kan være ganſke rolig! Desuden have vi jo to Herrer med!“

„Ja de ſkulde ikke kunne forſvare os, mod de uvorne Tyre!“ ſvarede Louiſe. „Men vi have intet at frygte! der hvor vi gaae, kommer først Qvæget efter Malkning. Jeg er heller ingen Helt! desuden er det ikke længe ſiden, at den ene Tyr nær havde ſtanget Røgteren ihjel. Den ſlængede forleden et heelt Stykke af Armen paa Sidſel, de huſker nok hende med de ſammengroede Mienbryn!“

„Ja, her er da i Skoven en vild So med elleve Griſe!“ ſagde Sophie med ironiſk Alvor, „den vil ikke være god at møde!“

„Den bliver ligeſaa ſlem ſom Tyrene!“ ſagde Kammerjunkeren, og loe af Eva.

Samtalen tog en anden Retning.

„Skulle vi ikke beſøge Peer Krøbling?“ ſpurgte Sophie. „Saa kunne Herrerne ſee den ſmukke Smededatter; hun er dog virkelig for kjøn til at være hans Kone!“

„Er Peer Krøbling blevet gift?“ ſpurgte Otto.

„Nei han ſkal først paa Søndag!“ ſvarede Kammerjunkeren. „Men Bruden er alt i Huſet. I Søndags

otte Dage blev der første Gang lyst for dem, og strax flyttede de sammen. Tidt skeer det endda tidligere, naar Manden ikke kan undvære en Kone. — Hun har taget ham for det rene Væsen, hán har paa Kistebunden!"

„Ja hos Bonden er det sjeldent Kjærlighed, som gjør Udslaget!" sagde Louise. „Ifjor havde vi en gansk ung Pige, som giftede sig med en Mand, der kunde være hendes Bedstefadér. Hun tog ham ene og alene, sagde hun, fordi han havde saadant godt Leertøi!"

„Det var skrøbelige Sager, at gifte sig paa!" udbrød Otto.

De vare imidlertid komne til Udkanten af Skoven. Her laae et lille Huus, Humleranken hang frodig ud over Gjærdet, Katten stod og skjød Ryg paa det brystfældige Rækværk om Brønden.

Sophie, i Spidsen for det hele Selskab, traadte ind i Stuen, hvor Peer Krøbling sad midt paa Bordet og spede; men let og puslende, som en Kobolt, foer han ned af Bordet for at give dem Haandkys. Den smukke Smededatter rørte i Gryden paa Ildstedet. Sanct-hans Urter, slukne ind mellem Bjelken og Loftet, skjøde frem i frodig Vext, og spaaede Husets Beboere en lang Levetid. Paa det røgede Loft glindsede Sildeskæle, som man kalder en bestemt Deel af Sildens Indvold, og hvilken Peer Krøbling, efter Almuetro, havde slængt

op under Loftet, forvisset om, at, saalænge den hang der, vilde han slippe for: „den Kale“*).

Otto tog ingen Deel i Conversationen, men bladrede i et Bundt Viser han fandt; de vare med Maal og Traad hæftede sammen i et Stykke blaat Kardusspapir. Størstedelen vare: „nye, sørgelige Viser“ — „om det gruelige Mord —,“ „den frække Forbryder —“ „Fanden i Laxegaden —,“ „Roats Fald,“ og lignende Sager, som nu have fortrængt hos Bønden de bedre gamle Folkeviser.

Med Louise, Eva og een af Damerne fra Nyborg gik Otto langtsomt foran de Andre, som endnu havde ingen Spøg at sige, før de forlod Peer Krøbling og hans Brud.

„Skal vi gaae over Marken hen til Kjæmpehøiene?“ sagde Louise. Det er klart i Veiret idag, vi ville kunne see Sjælland. De Andre komme nok efter os, her fra Stien opdage de os strax.“

Otto aabnede Lebet og de gik hen over Marken. De vare alt et betydeligt Stykke derinde, da Kammerjunkeren med sine to Damer betraadte Stien, hvorfra de kunde see dem.

„De vil op til Kjæmpehøiene!“ sagde han.

„Der vil de nok faae en lille Skræk!“ sagde Sophie. „Nede i Hjørnet af Marken ligger Ungqvæget. De kan

*) „Den Kale“ d: den Kolde, saaledes kalder den fynske Almue Koldfeberen.

let, i den Afstand de vare see det, falde paa, at det er Kvæerne og de uvorne Tyre!"

„Skal vi ikke hellere kalde dem tilbage?" spurgte den anden Dame.

„Lidt bange maae vi dog gjøre dem," sagde Sophie. „Raab til dem: der er Qvæg!"

„Ja det kan jeg raabe med en god Samvittighed!" sagde Kammerjunkeren, og nu skreg han saa høit han kunde: „der er Qvæg! vend om! vend om!"

Eva hørte det først. „O Gud!" sagde hun, „hør hvad de raabe!"

Otto saae rundt omkring, men opdagede intet Qvæg.

„Nu staae de stille!" sagde Froken Sophie, „raab nok en Gang!"

Kammerjunkeren raabte som før, og Sophie efterlignede Kvæernes Brølen. Ved denne Larm reiste Ungqvæget sig.

Nu blev Louise det vaer. „O Gud!" udbrød hun. „Ja, dernede i Hjørnet af Marken er alt Qvæget!"

„Lad os løbe!" raabte Eva, og tog Flugten.

„For Guds Skyld, løb ikke!" raabte Otto. „Gaae stille og langsomt; ellers kunne de komme!"

„Skynd dem! skynd dem!" lød det fra Skoven.

„O Gud!" skreeg Eva høit, idet hun saae Qvæget løfte Halen iveiret ved at see de flygtende.

„Nu komme de!“ raabte Damen, som var med, og udstødte et høit Skrig.

Eva flygtede foran, som baaret af Vinden, Damen fulgte hende, Louise løb bagefter.

Nu saae Otto virkeligt alt Qvæget, der, ved Dammernes Flugt, instinctmæssig satte efter, jage hen over Marken i samme Retning, som de.

Der var nu intet at gjøre, uden som de andre at komme hen til Ledet. Dette fik han aabnet og lukket igjen, Qvæget var tæt ved dem, men ingen havde Mie for at see, om det var stort eller smaat.

„Nu'er der ingen Fare meer!“ raabte Otto, saasnart han havde Ledet vel tillukket, men Damerne flygtede alligevel i en stor Halvkreds om Træerne, henimod det Sted, hvor Kammerjunkeren med sine to Damer stode i en livsalig Latter.

Sophie maatte, over denne Moerskab, støtte sig op til et Træ. Det havde været et ubetaleligt Skuespil, at see denne Flugt: Eva i Spidsen og Hr. Thostrup der foer forbi, for at aabne Ledet.

Louise var bleg som en Død, hun rystede over sit hele Legeme; Veninden hvilede Arme og Pande op mod et Træ og trak tungt Veiret.

„Bu!“ raabte endnu Sophie og loe.

„Men hvor er Eva?“ spurgte Otto, og raabte hendes Navn.

„Hun løb foran mig!“ sagde Louise. „Hun staaer vist ogsaa ved et Træ og samler Kræfter.

„Eva!“ raabte Sophie. „Hvor bliver min Helt: “I want a hero!” *)“

Otto gik tilbage for at søge efter hende. I det samme kom Vilhelm.

Kammerjunkeren beklagede, at han ikke havde faaet det Væddeløb at see; og nu fortalte han ham Historien.

„O, kom dog! kom dog!“ hørte man Otto raabe. De fandt ham knælende i det høie Græs. Eva laae udstrakt paa Jorden, hun var hvid i Ansigtet, som en Død, hendes Hoved hvilede paa Ottos Skjød.

„Gud i Himlen!“ raabte Vilhelm og kastede sig ned foran hende. „Eva, Eva! o hun er død! det er din Skyld, Sophie! Du har dræbt hende!“ Bebreidende fæstede han sit Blik paa Søsteren, hun brast i Graad og skjulte sit Ansigt med Hænderne.

Otto løb til Bondehuset og bragte Vand. Peer Krøbling selv hoppede, som en Bjergpusling, bag efter ham, mellem de høie Nælder og store Skræpper, der af og til sloge sammen over ham.

Kammerjunkeren tog Eva paa sine stærke Arme og bar hende til Bondehuset, Vilhelm slap ikke hendes Haand. De øvrige fulgte tause efter.

„See at faae hende hjem!“ sagde Vilhelm, „selv

*) Byrons Don Juan.

vil jeg hente Lægen!" og han styrtede ud af Huset, foer gjennem Skoven, hen til Gaarden, hvor han befalede et Par Karle at bringe en Bæreſtol til den Syge; ſik derpaa en af de letteſte Vogne forſpændt, ſatte ſig ſelv i den ſom Kudſk, og jog afſted mod Nyborg, den nærmeſte By, der dog var næſten tre Mile borte.

Sophie var utroſtelig. „Det er min Skyld!" ſagde hun og græd.

Otto fandt hende ſiddende udenfor Huſet ved Hyldebuſken. Hun kunde ikke udholde at ſee Evas Blegheb.

„De er uſkyldig deri!" ſagde Otto. „Tro mig, imorgen vil Eva være fuldkommen raſk igjen! „hun ſelv," tilføiede han beroligende, „bar ſig ſaa uklogt ad. Jeg varede hende, hun ſkulde ikke løbe. Hendes egen Frygtſomhed er Skyld i Alt."

„Nei, nei!" ſagde Sophie, „min Taabelighed, min Overgivenheb har gjort den hele Ulykke!"

„Nu er det meget bedre!" ſagde Kammerjunkeren, der traadte ud af Huſet. „Det er ogſaa Satans hvor fiin hun er! og er det at løbe for nogle Kalve, noget Ungqvæg! jeg kan ikke lade være endnu at lee, naar jeg tænker derpaa, ſkjøndt det tog den Ende!"

Nu indtraf Karlene, ſom Vilhelm havde ſendt meb Bæreſtolen.

Eva troede nok, at hun kunde gaae, naar hun

maatte ſtotte ſig paa een af dem. Bedre var det hun blev baaret, mæente de.

„Du føler ingen Smerter?“ ſpurgte Louiſe, og kyſſede hende ſøſterligt paa Panden.

„Nei ſlet ikke!“ ſvarede Eva. „Vær ikke vred paa mig, fordi jeg ſaaledes har forſkrækket Eder. Jeg er ſaa frygtſom, og Tyrene vare tæt ved!“

„Det var, Gud hjælpe mig, kun Kalve!“ ſagde Kammerjunkeren. „De vilde lege! de løb, fordi de andre løb!“

„Det var en daarlig Spøg af mig!“ ſagde Sophie og greb Evas Haand. „Jeg er meget ulykkelig derover!“

„O, nei!“ ſagde Eva, og ſmilte ſaa veemodig glad. „Imorgen er jeg viſt ganſke raſk igien!“ hendes Øie ſyntes at ſøge Nogen.

Otto forſtod diſſe Blik. „Der er ſendt Bud efter Lægen! Vilhelm er ſelv kjørt.

De vare omtrent midt i Skoven, da Moderen kom dem imøde, hun var ligeſaa bleg ſom Eva.

De ſøgte alle at berolige hende; Eva bøiede Hovedet, for at kyſſe hendes Haand. Kammerjunkeren fortalte hende Hiſtorien, og hun ryſtede med Hovedet. „Hvilken uklog, taabelig Spøg!“ ſagde hun, „der ſee vi Følgerne!“

Først ſeent paa Eftermiddagen kom Vilhelm og Lægen, denne fandt Patienten uden al Fare, og forordnede hvad der endnu maatte gjøres. Rolighed og den varme, Sommerluft vilde være det Bedſte for hende.

„Seer De," sagde Otto, da han mod Aften mødte Sophie i Haven! „idag skjulte Vilhelm ikke sin Følelse!"

„Jeg frygter, De har Ret!" sagde Sophie, „han elsker Eva! det er dog meget ulykkeligt. Sig mig, hvad De veed derom."

„Jeg veed saa godt som Intet!" sagde Otto, og fortalte om den lille Jonas, og om det første Møde.

„Ja, alt det har han selv sagt os! men veed De intet mere?" Hendes Stemme blev blød og fortrolig, hendes Øie hvilte paa Ottos.

Han sagde hende den korte Samtale, han sidste Efteraar havde med Vilhelm, hvorledes denne var blevet vred for hans oprigtige Advarsel, og hvorledes de siden aldrig meer havde talt sammen om Eva. „Jeg maa sige min Frygt til Mama!" sagde Sophie. „Næsten glæder jeg mig nu til, at han reiser bort herfra om to Maaneder, skjøndt vi da ogsaa miste Dem!"

Og Ottos Hjerte bankede, hans Hjertes Hemmelighed laae paa Læberne, hvert Øieblik vilde han udtale den. Men Sophie havde altid et Spørgsmaal endnu om Broderen; de vare alt ude af Haven, alt inde i Gaarden; Otto havde Intet sagt.

Derfor var han saa taus, da han og Vilhelm seent om Aftenen kom ind paa deres Værelse. Vilhelm sagde heller ikke eet Ord, men hans Øie hvilte flere Gange

forventningsfuldt paa Otto, som ventede han, at denne skulde bryde Tausheden. Vilhelm gik til det aabne Vindue, indbrak den friske Luft, pludselig vendte han sig om, slyngende sine Arme om Otto, og udbrød: „Jeg kan ikke udholde det! Een maa jeg sige det! jeg elsker hende, vil aldrig opgive hende, om de end Alle ere derimod! Nu har jeg flere Maaneder stille skjult mine Følelser, jeg kan det ikke længer, eller jeg bliver en sygelig Skrantning, og dertil er jeg ikke skabt!“ —

„Hun veed det?“ spurgte Otto.

„Nei, og ja! Jeg veed ikke hvad jeg skal svare! her hjemme har jeg aldrig talt ene med hende. Sidste Gang, da Weyse spillede paa Orgel i Roeskilde, havde jeg kjøbt et smukt Silketørklæde, som jeg bragte med; jeg veed ikke, jeg vilde gjøre hende en Glæde. Da kom der en Kone forbi med smukke Levkoier; jeg stod i det aabne Vindue, hun tilbød mig en Bouquet og jeg kjøbte den. Det er smukke Blomster!“ sagde Eva da hun traadte ind! „For mig ville de visne, sagde jeg! sæt De dem i Vand og behold dem! „Hun vilde kun have een eneste, jeg nødte hende dem Alle paa, hun blev rød, hendes Øine saae mig forunderligt dybt i Sjælen. Jeg veed ikke, hvilket Menneske jeg blev, men det var mig umueligt at give hende Tørklædet, jeg syntes det var en Fornærmelse. Eva gik med Blomsterne. Men næste Morgen forekom det mig, at hun var urolig,

at hun blev rød og bleg, da jeg sagde Levvel! — Hun maa have læst Tanken i min Sjæl —!—"

„Og Torklædet —!" afbrød Otto!

„Ja det forærede jeg ogsaa min Søster Sophie!" sagde Vilhelm.

XV.

Sage mir,
Was mein Herz begehrt? —
Mein Herz ist bei dir,
Halt' es werth.
Westöstlicher Divan von Goethe.

Hist vaa Gulvet staaer nu atter
Manden med det skumle Aasyn.
Reiseminder af A. S. Ingemann.

Nogle Dage gik, den fine Rødme vendte igjen tilbage paa Evas Kinder. Hendes første Udflugt med de Andre var at see Rapsfoderet blive brændt. Det var kjørt sammen i to uhyre Bunker. Om Morgenen, paa en bestemt Time, som var kundgjort i Egnen, for at Ingen skulde troe det var Ildebrand, blev Foderet antændt. Det laae paa den nærmeste Mark, tæt udenfor Gaarden, hvor Rapsen var tærsket paa et udspændt Seil.

Landskabsmaleren Dahl har givet os et Malerie af det brændende Vesuv, hvor den røde Lava strømmer ned af Bjergsiden; i Baggrunden seer man ud over Bugten

til Neapel og Iſchia; det er et Stykke af megen Virkning. En saa glimrende Situation findes ikke i det flade Danmark, der ikke eier store Naturscener; dog frembød denne Morgen her et Maleri med samme Farvespil. Vi beskue det. Forgrunden er et Gjærde med Hasselbuske, Nødderne hænge i store Klaser, og stikke stærkt a med deres lyse Grønne imod de mørke Blade; den blaa Cichorieblomst og de blodrøde Papaver skyde op paa Siden af Grøften ved den høie Stente, hvor Damerne hoppe over; den fine Sylpheskikkelse er Eva. Inde paa Marken, hvor kun de gule Stubbe rage frem, staae Otto og Vilhelm, to prægtige Jagthunde logre ved Siden. Til Venstre er en lille Sø, næsten tilgroet med Siv og Aakandeblade, de gule Engblommer danne Rabatten. Forud, hvor Skoven bøier sig, ligger, som en stor Ladebygning, det sammenkjørte Foder; Karlen har slaaet Ild og tænder den yderste Kant, og med en Flugt, som den nedadstrømmende Lava, løber nu den røde Ild op ad den kjæmpehøie Bunke. Det knittrer og summer derinde. I et Øieblik er Alt en brændende Høi, den røde Lue slaaer høit op i den blaa Luft, høit op over Skoven, som nu ikke sees. En tyk, sort Røg stiger op i den klare Luft, den hviler som en Sky deroppe. I Luen selv og i Røgen løfter Vinden store Ildkager, de gnistre og knage, Vinden driver dem hen mod Skoven, det seer ængsteligt

ud, hvor de hæfte ſig paa de nærmeſte Træer og ſvie Grene og Blade.

„Lad os gaae længer bort", ſagde Sophie, „Varmen er her for ſtærk." De droge henimod Grøften.

„Nei hvilken Mængde Nødder!" udbrød Vilhelm, „og af disſe faaer jeg ikke een eneſte! jeg er borte, naar de ere modne!"

„Men De faaer Druer og andre deilige Frugter!" ſagde Eva ſmilende. „Vi have vort Smukke her hjemme—!"

„Ja, her er ſmukt, meget ſmukt hjemme!" udbrød Vilhelm! „deilige Blomſter, vilde Nødder, og der have vi jo Veſuv foran os!" han pegede paa Baalet.

„Nei!" ſagde Sophie, „jeg ſynes det ligner mere det Baal, hvorpaa de hinduiſke Enker levende lade ſig brænde! det maa være rædſomt!"

„Man er viſt ſtrax død!" ſagde Eva.

„Vilde Du virkelig lade dig brænde, naar Du var en hinduiſk Enke, efter — for Exempel, Hr. Thoſtrup, eller efter Vilhelm", ſagde hun med en let Henkaſten, „naar han laae død i Ilden?"

„Var det Landets Skik, og jeg virkelig havde miſtet den eneſte Støtte, jeg havde i Verden, ja ſaa vilde jeg det!"

„O nei, nei!" ſagde Louiſe".

„I Grunden er det brillant!" udbrød Sophie.

„Den Brænden er maaſkee ikke den piinligſte!" ſagde

Otto og pillede adspredt Nødder af Hækken. „Jeg kan et Eventyr om en værre Brænden".

„Hvorledes lyder den?" spurgte Vilhelm.

„Ja, det lader sig ikke fortælle i stort Selskab, det maa kun høres, naar man sidder to og to. Ved Leilighed skal jeg fortælle det!"

„O det kjender jeg!" sagde Vilhelm! „De kan jo fortælle een af mine Søstre det, hvem de helst vil! saa skal jeg — ja, jeg maa vel fortælle Eva det!"

„Det er for tidligt paa Dagen til at høre Eventyr!" sagde Louise! „lad os hellere synge en Sang!"

„Nei, saa skal vi græde inden Aften!" svarede Vilhelm, og de fik hverken Sang eller Eventyr.

Mama kom vandrende med Vasserine, den gamle tro Hund, de to skulde ogsaa ud at see, hvor deiligt det brændte. Rapshalmen var det paa Heldingen med; den anden Brand, som Eventyret kunde fortælle om, ja, der kom det ikke endnu til Udbrud! Men man kunde vente det hver Time paa Dagen.

Ud paa Aftenen spadserede Otto ene gjennem den store Kastanie-Allee. Maanen skinnede klart mellem Trægrenene. I det han traadte ind i den mellemste Gaard, hoppede Vilhelm og Sophie ham imøde, men det var sagte, ganske sagte. Haanden hævede sig tyssende.

„Kom at see!" sagde Sophie, „det er en Scene,

der kunde males! — der er lystigt inde i Borgstuen, man kan deiligt see gjennem Vinduet!"

„Ja kom!" sagde Wilhelm.

Otto listede sig derhen. Lyset skinnede ud.

Indenfor blev leet og talt høit, een slog i Bordet en anden sang:

„Og jeg vil reise til Preussenland,
Hurra!
Og da jeg kom til Preussealand,
Hurra!"*). —

Otto stigede ind af Ruden.

Nogle Karle og Piger sad derinde ved det lange Træbord, for Enden af dette stod Sidsel i en høiet Stilling, Ansigtet var glindsende rødt, hun bandede en høi Eed og loe; ingen tænkte paa, at man belurede dem. Alles Øine vare henvendte paa en stor Karl, der stod med opsmøgede Skjorteærmer og et Tinbæger i hver Haand. Det var tydske Heinrich, som gjorde sine Kunster for dem. Otto blegnede; havde en Død reist sig paa Ligbaaren for ham, det havde ikke rystet ham mere.

„Hokuspokus Larifari!" raabte Heinrich derinde, og rakte Bægeret til en halvvoxen Knøs, i Alder mellem Dreng og Ungkarl! „Har du allerede faaet Kjæreste, saa bliver Kornet heri til Meel, men er du en Gjøgeunge endnu, bliver det kun Gryn!"

*) Folkevise.

„Naa Anders Peersen!“ sagde alle Pigerne og loe, „nu skal vi see, om du er en rigtig Karl!“

Sophie hoppede bort.

Den klingrende Latter og Klappen i Hænderne viste Udfaldet.

„Er det ikke den samme, der gjorde Kunster i Dyrehaven?“ spurgte Vilhelm!“

„Jo vist“, svarede Otto! „Han er mig modbydelig!“ og nu fulgte han efter Froken Sophie.

Seent paa Aftenen, da enhver forsøiede sig til Ro, foreslog Vilhelm Otto, at de skulle gjøre en lille Rund, som han kaldte det. „Jeg troer Meg Merrilies, som min Søster kalder Sidsel, har faaet Gjøgleren til Kjæreste, han kunde da være hendes Fader! de travede Begge ned ad Alleen, de havde meget at hviske, rimeligviis skal han imat sove i een af Loerne. Jeg gad nok seet efter, der ligger han og ryger af sin Tobakspibe, og kan stikke os Ild paa Gaarden! skulle vi gaae derned? Vi tage Wasserine og Fingal med!“

„Lad ham sove!“ sagde Otto! „han er vel ikke gal at ryge Tobak i Halmen! oprigtigt talt, gider jeg ikke blive seet af ham. Han var nogle Gange paa min Bedstefaders Gaard, der har jeg talt med ham, og nu plager han mig, jeg vil ikke see ham!“

„Saa gaaer jeg alene!“ sagde Vilhelm.

Ottos Hjerte bankede voldsomt, han stod ved det

aabne Vindue, og saae ud over den mørke Skov, som Maanen beskinnede. Nede i Gaarden hørte han Vilhelm sløite af Hunden. Han hørte een Stemme til, det var Forvalterens, og saa blev det atter stille. Otto tænkte paa tydske Heinrich og paa Sophie, sit Livs gode og onde Engel, og han udmalede sig, hvor hun rakte ham Haanden, var hans Brud, og Heinrich oprev for hende de Erindringer, der bragte hans Blod til at standse. Det var som foreslod der ham denne Aften noget Ondt. „Jeg forudføler det!“ sagde han høit.

Vilhelm kom endnu ikke.

Næsten en Time gik saaledes. Vilhelm indtraf, begge Hundene fulgte med, de vare smudsige til op paa Bugen.

„Traf De nogen?“ spurgte Otto.

„Ja noget var der!“ sagde Vilhelm, „men ikke i Løen. De dumme Hunde mistede deres Natur, det var, som om Een sneg sig langs med Muren, og om mellem Rørene i Voldgraven. Hundene foer der ind! see, hvor de see ud! de kom øieblikkelig igjen tilbage, pebe og lode Hale og Øre hænge. Jeg kunde ikke faae dem derind igjen. Saa blev Forvalteren overtroisk! men det har dog været Gjøgleren, eller een af Karlene, som havde et Stævne. Hvor ellers nogen kan komme ud i Rørene, uden at synke i til Halsen, begriber jeg ikke!“

Alt var igjen ganske stille udenfor. Vennerne gik

til det aabne Vindue, ſlyngede Armene over hinandens Skuldre, og ſaae ud i den tauſe Nat.

XVI.

Bring' häusliche Hülfe
Incubus! incubus.
Tritt hervor und mache den Schluß!
Goethes Fauſt

Es giebt ſo bange Zeiten,
Es giebt ſo trüben Muth!
Novalis.

Næſte Morgen fortalte Vilhelm, ved Kaffebordet, ſit Aften-Eventyr; Søſtrene loe deraf. Mama var derimod taus, forlod Værelſet og kom efter nogen Tid tilbage.

„Her har været Tyve," ſagde hun, „og næſten ſkulde man troe, at det havde været af Gaardens egne Folk. De have været ved Skabet, hvor Dækketøiet ligger, og ikke været for ſkaanſomme. Det ſmukke gamle Sølvbæger, jeg fik efter Grandmama, er ogſaa borte. Jeg vilde meget heller have givet dem Sølvets Værdie, end miſte det Stykke."

„Vil ikke Fruen, at Soldet ſkal gaae?" ſpurgte den gamle Tjener. „Det er temmelig ſikkert!"

„Det er kun Overtro!" ſvarede hun, „derved kan det ſaa let gaae ud over den Uſkyldige."

aabne Vindue, og saae ud over den mørke Skov, som M
nen befkinnede. Nede i Gaarden hørte han Vilhe
fløite af Hunden. Han hørte een Stemme til, det
Forvalterens, og saa blev det atter stille. Otto tær
paa tydske Heinrich og paa Sophie, sit Livs gode
onde Engel, og han udmalede sig, hvor hun rakte h
Haanden, var hans Brud, og Heinrich oprev for he
de Erindringer, der bragte hans Blod til at standse. J
var som forestod der ham denne Aften noget Ondt. „S
forudføler det!" sagde han høit.

Vilhelm kom endnu ikke.

Næsten en Time gik saaledes. Vilhelm indtr
begge Hundene fulgte med, de vare smudsige til op
Bugen.

„Traf De nogen?" spurgte Otto.

„Ja noget var der!" sagde Vilhelm, „men ikke
Loen. De dumme Hunde mistede deres Natur, det v
som om Een sneg sig langs med Muren, og om mell
Rørene i Voldgraven. Hundene foer der ind! see, hv
de see ud! de kom øieblikkelig igjen tilbage, pebe og l
Hale og Øre hænge. Jeg kunde ikke faae dem deri
igjen. Saa blev Forvalteren overtroisk! men det har d
været Gjøgleren, eller een af Karlene, som havde
Stævne. Hvor ellers nogen kan komme ud i Rore
uden at synke i til Halsen, begriber jeg ikke!"

Alt var igjen ganske stille udenfor. Vennerne

til det aabne Vindue, ſlyngede Armene over hinandens Skuldre, og ſaae ud i den tauſe Nat.

XVI.

Bring' häusliche Hülfe
Incubus! incubus.
Tritt hervor und mache den Schluß!
Goethes Fauſt

Es giebt ſo bange Zeiten,
Es giebt ſo trüben Muth!
Novalis.

Næſte Morgen fortalte Vilhelm, ved Kaffebordet, ſit Aften-Eventyr; Søſtrene loe deraf. Mama var derimod taus, forlod Værelſet og kom efter nogen Tid tilbage.

„Her har været Tyve," ſagde hun, „og næſten ſkulde man troe, at det havde været af Gaardens egne Folk. De have været ved Skabet, hvor Dækketøiet ligger, og ikke været for ſkaanſomme. Det ſmukke gamle Sølvbæger, jeg fik efter Grandmama, er ogſaa borte. Jeg vilde meget heller have givet dem Sølvets Værdie, end miſte det Stykke."

„Vil ikke Fruen, at Soldet ſkal gaae?" ſpurgte den gamle Tjener. „Det er temmelig ſikkert!"

„Det er kun Overtro!" ſvarede hun, „derved kan det ſaa let gaae ud over den Uſkyldige."

at have meddeelt Sophie og Forvalteren den hele Plan.

„Ja, det maae vi gjøre!“ sagde hun. „Det er ypperligt! Jeg skal da ogsaa med paa Prøve, skjønbt jeg er indviet i Mysteriet!“

„Ja De, deres Søster, Vilhelm, Eva, vi Alle maae med!“ sagde Otto. „Jeg vil kun ikke staae for det! det maa Forvalteren.“

„Det er rigtigt, meget rigtigt!“ svarede denne. „Altsaa iaften, naar det er mørkt.

Tiden kom, Forvalteren kaldte Folkene sammen. „Nu veed jeg,“ sagde han, „hvorledes vi finde Tyven!“ Alle skulde de blive i dette forreste Værelse; inde i det ved Siden af, var ganske mørkt, og i Krogen til Høire stod en Kobberkjædel, til den skulde de hver, i det de, een ad Gangen, bleve lukkede ind, gaae hen og lægge Haanden ned paa den flade Bund. Den, som var uskyldig, hans Haand blev hvid og reen, men den Skyldiges Haand vilde brænde fast og blive sort som et Kul.

„Hvo der nu“, sagde han, „har en god Samvittighed, gaaer med den og vor Herre derind, rører ved Bunden af Kjædelen begiver sig derpaa ind i det inderste Værelse, og viser mig der sin Haand. Nu gaaer jeg, for at tage mod dem!“

Døttrene gik, Vennerne, Eva og alle Folkene. For-

valteren ſpurgte hver ſom kom: „Svar mig, paa din Samvittighed, rørte din Haand ved den flade Bund af Kjædelen?“

Alle ſvarede „ja!“

„Saa viis mig Haanden!“ ſagde han og de viſte den og paa dem Alle var den ſort; Sidſels alene var hvid.

„Du er Tyven!“ ſagde Forvalteren. „Din onde Samvittighed har ſlaaet dig. Du har ikke rørt ved Kjædelen, ikke lagt din Haand i den; ellers var den blevet ſort ſom de Andres. Kjædelen var ſmurt indeni med Kjønrøg; de, ſom med god Samvittighed nærmede ſig, viſſe paa, at deres Haand vilde blive reen, ſom deres Samvittighed, bleve juſt ſorte! Du har dømt dig ſelv. Tilſtaae, eller det gaaer dig værre!“

Sidſel udſtødte et afſkyeligt Skrig, kaſtede ſig ned paa ſine Knæ. „O Gud hjælpe mig!“ ſagde hun og tilſtod, at hun var Tyven. Et Kammer, høit oppe i Gavlen over Loftet, blev indrettet til Fængſel; her indeſpærredes Delinquentinden, til Sagen, næſte Dag, kunde indmeldes for Herredsfogeden.

„Hun ſkal til Odenſe og ſpinde paa Skotrok!“ ſagde Vilhelm, „der hører hun hjemme!“ —

Familien ſamledes ved Theebordet. Sophie ſpøgte over Dagens Begivenheder. „Den ſtakkels Sidſel!“ ſagde Eva.

„I England vilde hun da blive hængt," sagde Vilhelm, „det maa være artigt at see!"

„Afskyeligt!" svarede Louise, „de maae dø af Skræk paa Veien derhen!"

„Nei, det er just lystigt", sagde Vilhelm. „Nu skal du høre, hvilken deilig Musik der er sat til det af Rossini!" og han spillede af **gazza ladra** Marschen, hvor den unge Pige føres til Galgen. „Er det ikke lystigt? jo det er en Componist!"

„Jeg synes just det er characteristisk!" svarede Otto. „Det er ikke Pigens Følelser, Componisten her vilde udtrykke; det er den raa Hobs Glæde, over at see Executionen, det er denne herlige Bienfest, som spiller i disse lystige Toner; det er ingen tragisk Opera, og derfor valgte han just her denne Farve."

„Det er nu bare for at sige imod!" svarede Vilhelm. „Hvad De der siger, har jeg endnu ikke hørt af noget Menneske!"

„Naar Soldaten løber Spidsrod, spilles der just en lystig Musik!" svarede Otto, „Contrasten her frembringer den største Virkning!"

Tjeneren, som traadte ind, fortalte smaaleende, at Peer Krøbling, den Nygifte, som han kaldte ham, var udenfor og vilde tale med Baron Vilhelm. „Det var nok om en Vals, Hr. Baronen har lovet ham!"

„Det er sildigt, han kommer paa Gaarden!“ sagde Sophie. „Ellers gaae jo Bønderne i Seng med Solen!“

Ude paa Gangen stod den Anmeldte, paa Strømpesokkerne, med Huen i den ene Haand og en stor Stok i den anden. Han vidste, sagde han, at det endnu var Dag for Herskabet; han var just kommen forbi Gaarden, og havde da tænkt, han maaskee kunde faae den Vals fra Kjøbenhavn, som Baronen havde lovet ham; han skulde just imorgen Nat spille til Bryllup, og saa vilde han gjerne have den, men maatte ove sig først paa den.

Sophie spurgte til hans unge Kone, og sagde noget Spøg, Louise gav ham en Kop Thee, han stod i Gangen og drak den, Otto saae paa ham fra den aabne Dør; Manden gjorde nogle komiske Grimasser, det var næsten, som han vilde tale med ham. Otto traadte nærmere. Peer Krøbling stak ham et Papir i Haanden, idet han, med et meget talende Blik, tydede Tausheb.

Otto gik til Side, betragtede den smudsige Lap Papir, der var sammenlagt som et Pulver, og forseglet med en Klump Lak. Uden paa stod, halv ulæseligt, skrevet:

„Til vakbördie Hr. Otto Tustraab.“

Han forsøgte først ved Maaneskinnet at stave sig igjennem, men det lod sig neppe gjøre selv ved Lys.

Efter megen Anstrængelse fik han da Mening ud af dette halvtydske, halvdanske Caudervelsk, af hvis Orthographie vi have en Prøve i Udskriften. Brevet var fra

tydske Heinrich. Han bad, at Otto endnu i denne Aften vilde komme ud til ham i Skoven ved Peer Krøblings Huus. Han vilde da give ham en Oplysning, der nok skulde være den Gang værd. Det vilde blive Hr. Thostrup til stor Bedrøvelse og stor Elende, kom han ikke.

En sælsom Angest gjennemfoer Otto. Hvorledes slap han bort, uden at blive savnet? Bort maatte og skulde han; en forunderlig Angest drev ham afsted. „Jo tidligere jo bedre!" sagde han, ilede ned ad Trappen og svingede sig ihast over det lave Gitter foran Haven, Laagen havde maaskee gjort Støi. Snart var han i Skoven, han hørte sit eget Hjerte banke. „Evige Gud, styrk min Sjæl! befri mig fra denne Angst, som overvælder mig! led Alt til det Bedste!" Nu var han ved Peer Krøblings Huus. En Skikkelse lænede sig op til Brønden; Otto standsede, maalte med Øiet, hvem det var, og kjendte tydske Heinrich.

„Hvad vil han sige mig?" spurgte Otto.

Heinrich hævede tysende Haanden, vinkede og aabnede en lille Laage, der førte om bag Huset. Otto fulgte mekanisk efter.

„Det er jo slemt, som det er gaaet til paa Gaarden!" sagde Heinrich, „Sibsel er jo sat i Cachot, og kommer nok imorgen til Odense i den røde Gaard ved Aaen."

Det er efter Fortjeneste!" sagde Otto, „mig vedkommer det ikke."

„O nei!" svarede Heinrich! „paa en Maade kommer det ingen af os ved! men De maa lægge et godt Ord ind for hende! De maa see til, at hun ikke faaer denne Straf!"

„Men den er billig!" svarede Otto, „og hvor kan jeg blande mig deri? hvad har han at sige mig?"

„Ja den gode Herre maa ikke blive vred!" begyndte Heinrich igjen, „men det gjør mig ondt for Pigen. Jeg kan jo nok tænke mig, da han ikke kjender hende, saa rører det ham ikke; men naar jeg nu hvisker ham et lille Ord i Øret. Det er hans egen Søster, Hr. Thostrup!"

Det fortnede for Ottos Øine, en Dødskulde gik gjennem hans Blod, hans Hænder greb fast paa den kolde Muur, ellers var han sunken til Jorden, ikke en Lyd undslap hans Læber.

Tydske Heinrich lagde, med et Slags Fortrolighed, sin Haand paa hans Skulder og vedblev i en sledsk bevægelig Tone: „Ja, det er haardt for ham at høre! jeg kjæmpede ogsaa længe med mig selv, om jeg skulde sige ham det. Men heller en lille Sorg, end en stor! Jeg talte igaar med hende; men jeg nævnede ikke ham, skjøndt det var mig underligt i mit Hjerte, at Broderen sad til Høibords med Frøkenerne, og Søsteren var Gaardens Svinepige. Nu have de hende i Cachot! jeg har ondt af hende og

af ham med, Hr. Thoſtrup, for det er dog ubehageligt! kommer Herredsfogden imorgen, og hun falder i de røde Engles Kloer, ſaa er hun ikke ſaa let at faae los igjen! men endnu kunde De maaſkee hjælpe hende. Saaledes hen paa Natten —! Jeg ſkal nok paſſe Snittet —, jeg vil være i den ſtore Allee udenfor Gaarden. Kommer hun ſaavidt, ſkal hun være ſikker; jeg vil føre hende bort fra denne Kant af Landet. Jeg maa ſige ham, vi bleve ſaadan igaar halv Kjæreſtefolk! hun følger med mig, og han ſnakker for Fruen paa Gaarden, at hun lader Fuglen flyve!"

„Men hvor kan jeg? hvor kan jeg?" udbrød Otto.

„Det er dog altid hans Søſter!" ſagde Heinrich, og de bleve begge tauſe et Øieblik! „ſaa vil jeg da Klokken tolv, naar det er ſtille paa Gaarden, vente i Alleen!" ſagde Heinrich.

„Jeg maa!" udbrød Otto! „jeg maa! Gud hjælpe mig!" —

„Jeſu Maria hjælpe! ſagde Heinrich, og Otto forlod ham.

„Hun er min Søſter! hun, den ſkrækkeligſte af dem Alle," ſukkede han, hans Knæ vaklede, han knugede ſig op til et Træ, hans Anſigt var ſom den Dødes; kolde Sveddraaber ſtod paa hans Pande. Rundtom udbredte Skoven mørk Nat; kun til Venſtre mellem Krattet ſkinnede Maanens Straaler tilbage fra Søen.

„Derud!" ſukkede han, „Alt er da glemt, min Jam-

mer er forbi! — hvad er dog min Skyld? Var jeg til, før jeg fødtes paa denne Klode? Skal jeg her lide for Synder, jeg hist begik?" — Det mørke Øie stirrede stivt fra det blege Ansigt. Saaledes sidder den Døde paa sin Grav, i den tause Midnat, saaledes stuer Sovngjængeren paa den levende Verden om sig. — „Dette Øieblik har jeg forudfølt, dette Øieblik, som nu er nær, var Kilden, hvorfra flød Gift over hver Ungdomsdag. Hun er min Søster! hun? Jeg Ulykkelige!" Taarer kraft ud af hans Øine, det var Krampegraad, han hulkede høit, det var ham umuligt at dæmpe sin Stemme; han sank halvt ned ved Træet og græd, thi der var Nat i hans Sjæl; tunge bittre Taarer strømmede, som Blodet strømmer, naar Hjertet gjennembores! Hvo kunde her aande Trøst? Der laae ingen Balsom i den klare Sommernats milde Luftninger, i Skovens Duft, i den hellige, tause Natur. Stakkels Otto!

— Græd kun, ja græd, saa faaer Du Ro,
Hver Taare er en Verden jo,
En Verden fuld af Sorg og Lyst!
Der ruller fra det snevre Bryst.

Og har Du grædt Dit Øie træt;
Da bliver Du om Hjertet let.
Thi Sorgen, om den end er stor,
I hine Taareverdner boer!

af ham med, Hr. Thoſtrup, for det er dog ubehageligt! kommer Herredsfogden imorgen, og hun falder i de røde Engles Kloer, ſaa er hun ikke ſaa let at faae løs igjen! men endnu kunde De maaſkee hjælpe hende. Saaledes hen paa Natten —! Jeg ſkal nok paſſe Snittet —, jeg vil være i den ſtore Allee udenfor Gaarden. Kommer hun ſaavidt, ſkal hun være ſikker; jeg vil føre hende bort fra denne Kant af Landet. Jeg maa ſige ham, vi bleve ſaadan igaar halv Kjæreſtefolk! hun følger med mig, og hart ſnakker for Fruen paa Gaarden, at hun laader Fuglen flyve!"

„Men hvor kan jeg? hvor kan jeg?" udbrød Otto.

„Det er dog altid hans Søſter!" ſagde Heinrich, og de bleve begge tauſe et Øieblik! „ſaa vil jeg da Klokken tolv, naar det er ſtille paa Gaarden, vente i Alleen!" ſagde Heinrich.

„Jeg maa!" udbrød Otto! „jeg maa! Gud hjælpe mig!" —

„Jeſu Maria hjælpe! ſagde Heinrich, og Otto forlod ham.

„Hun er min Søſter! hun, den ſtrækkeligſte af dem Alle," ſukkede han, hans Knæ vaklede, han knugede ſig op til et Træ, hans Anſigt var ſom den Dødes; kolde Svedbraaber ſtod paa hans Pande. Rundtom udbredte Skoven mørk Nat; kun til Venſtre mellem Krattet ſkinnede Maanens Straaler tilbage fra Søen.

„Derud!" ſukkede han, „Alt er da glemt, min Jam-

mer er forbi! — hvad er dog min Skyld? Var jeg til, før jeg fødtes paa denne Klode? Skal jeg her lide for Synder, jeg hist begik?" — Det mørke Øie stirrede stivt fra det blege Ansigt. Saaledes sidder den Døde paa sin Grav, i den tause Midnat, saaledes skuer Sovngjængeren paa den levende Verden om sig. — „Dette Øieblik har jeg forudfølt, dette Øieblik, som nu er nær, var Kilden, hvorfra flød Gift over hver Ungdomsdag. Hun er min Søster! hun? Jeg Ulykkelige!" Taarer kraft ud af hans Øine, det var Krampegraad, han hulkede høit, det var ham umuligt at dæmpe sin Stemme; han sank halvt ned ved Træet og græd, thi der var Nat i hans Sjæl; tunge bittre Taarer strømmede, som Blodet strømmer, naar Hjertet gjennembores! Hvo kunde her aande Trøst? Der laae ingen Balsom i den klare Sommernats milde Luftninger, i Skovens Duft, i den hellige, tause Natur. Stakkels Otto!

— Græd kun, ja græd, saa faaer Du Ro,
Hver Taare er en Verden jo,
En Verden fuld af Sorg og Lyst!
Der ruller fra det snevre Bryst.

Og har Du grædt Dit Øie træt;
Da bliver Du om Hjertet let.
Thi Sorgen, om den end er stor,
I hine Taareverdner boer!

deren i Huſet? Ja, hun var mild og god, med moderligt Sind rakte hun ham Haanden, betragtede ham ſom en Nærbeſlægtet. Hans Tanke ſoulmede, Hænderne foldede ſig til Bøn. „Hvo ikkun lader Herren raade!“ bævede uvilkaarligt fra hans Læber. Modet ſtrømmede vederqvægende tilbage i Hjertet. Menneſkets Hjælp var, ſom Gniſterne der ſlukkedes, Gud var den evige Fakkel, der lyſte og vilde lede ud af Mørket. „Almægtige Gud! Du alene kan og vil!“ ſagde han, „Du, ſom kjender Hjerterne, Du alene hjælpe og lede mig!“ Hans Beſlutning var faſt. Til intet Menneſke vilde han betroe ſig; ene vilde han føre den Fangne ud og overgive hende til Heinrich. Han tænkte paa Fremtiden, og endnu mere mørk og tung, end før, traadte denne frem for ham. Hvo, ſom troer paa Gud, kan aldrig forſage. Det var nu kun om at faae Nøglen til det Værelſe, hvor Sidſel ſad. Da vilde han, naar de Alle paa Gaarden ſov, vove hvad der maatte vøves.

Enhver kraftig Sjæl faaer Mod og Roligheb, naar den førſt ſeer Mulighed for at udføre ſit Værk. Med paatagen Livlighed blandede Otto ſig i Samtalen, Ingen anede, hvilken Kamp hans Sjæl havde kjæmpet.

Der blev diſputeret. Vilhelm var i ſit Veltalenheds-Lune. Doctoren anſaae Gjengangerbrevene for den førſte og meeſt fuldendte Bog i den danſke Litteratur. Engang havde Sophie været af ſamme Mening, nu

foretrak hun Coopers Romaner for denne og for alle Bøger.

„Man glemmer saa let det Gode for det Nye!“ sagde Vilhelm. „Er nu det Nye noget Overraskende, anseer let Mængden Autor for den største Forfatter. Nationen er, æsthetisk betragtet, endnu i sin Udviklingsperiode. Enhver virkelig dannet, der staaer mellem de Bedste af sin Tidsalder, faaer ved at betragte sin egen Fremskriden i Aandens Rige, Klarhed over sin Nations Udvikling. Den har, ligesom han, sine forskjellige Perioder; hos ham kan et stort Livsmoment, hos denne en rystende Verdensbegivenhed, undertiden bevirke et pludseligt Spring fremad. Publicum er ustadigt, idag strøer det Palmer, imorgen raaber det: korsfæst ham! men det betragter jeg som et Udviklingsmoment. De vil tillade, jeg bruger et Billede for at tydeliggjøre mig. Botanikeren gjennemstreifer Mark og Skov, samler Blomster og Planter; hver af disse enkelt, idet han plukker den, har hans hele Interesse, hans hele Tanke, men Indtrykket af hver viger for det næste. Først efter en længere Tid kan han nyde hele sin Skat, ordne den efter Værd og Sjeldenhed. Publicum griber ligeledes efter Blomst og Vært, vi høre dets travle Beskjæftigelse med det Øieblikkelige, endnu er det ikke kommet til Besiddelsen af det Hele. Een Tid stod det Sentimentale øverst; den Digter kaldtes størst, som bedst vidste at gribe disse Strænge;

saa gik man til det Pebrede, faldt ind i lutter Rover- og Ridderhistorier. Nu syntes man om det prosaiske Liv, og Schrøder og Iffland paaskjønnedes. For os aabnede Nordens Kraft, Helte og Guder, en ny betydningsfuld Scene. Da stod os Tragoedien overst. Senere have vi begyndt at føle, at dette ikke er Tidsaandeblikkets Kjød og Blod. Den lille flagrende Fugl, Vaudevillen, fik os bort fra den mørke Skov, lokkede os ind i vor egen Stue, hvor der er luunt og hyggeligt, hvor man har Lov at lee, og lee er nu en Trang for de Danske. Man maa ikke, med Mængden, ubetinget sætte det overst, som svømmer paa Bølgen, men skatte det Gode af enhver Tid, og siden ordne, som Botanikeren ordner sine Planter. Ethvert Folk maa under det poetiske Solskin have sin Folkomheds Periode, sin Berserkegang, sin Fornøielse i at være hjemme og sin letsindige Flagren uden om; det maa tabe sig i Enkelthederne, før det opfatter Skjønheden af det Hele. Det er ulykkeligt med Poeterne, hver troer om sig, at han er Tidens Hjul, og saa er han dog med hele sit sværmende Parti, som Menzel siger, kun et enkelt Hjul i den store Maskine, et lille Led i den uendelige Skjønheds Kjæde!"

„Du taler som en Plato! „sagde Sophie.

„Kunde vi saaledes stemme overeens i Musik, som i Poesie," sagde Otto, „da vilde vi være ganske enige i vore Kunstanskuelser. Jeg lider bedst den Musik,

som gaaer gjennem Øret til Hjertet og river mig med sig; derimod, naar den ene kan beundres af Forstanden, er den mig fremmed!"

„Ja, det er Deres gale Anskuelser! kjære Ven!" sagde Wilhelm. „I Æsthetik er De paa det Rene; men i Musik er De langt ude i Forgaarden, hvor Hoben danser med Cymbler og Trompeter om den musikalske Guldkalv!"

Nu bragte den æsthetiske Enighed dem i en musikalsk Uenighed. Ved lignende Leiligheder havde Otto endnu aldrig veget Pladsen, han vidste altid ved træffende eller originale Bemærkninger at imponere den Angribende; iaften var Otto bevægelig nok, exalteret kunde man sige, men der viste sig ikke den Ro, den Bestemthed i hans Tanker og Ord, som ellers bragte ham Seiren.

Det var en lang Time, og een endnu længere, fuld af Qvaler, begyndte ved Aftensbordet. Samtalen dreiede sig om Dagens Begivenheder. Otto greb ind deri og søgte at drage Nytte deraf; det var en Sjæle-Lidelse. Sophie roste høit hans Opfindsomhed.

„Havde Hr. Thostrup ikke været!" sagde hun, „da var neppe Tyven blevet opdaget. Hr. Thostrup maae vi takke derfor, og især for det virkeligt-moersomme Skuespil!"

Man spøgte derover og loe, Otto maatte lee med.

„Nu sidder hun som Fange oppe i Gavlen, i et lille Kammer!" sagde han. „Det maa være en ubehagelig Nat!"

„O, hun ſover maaſkee bedre, end nogen af os Andre!“ ſagde Vilhelm. „Det kan ikke genere hende!“

„Hun ſidder jo i Qviſtværelſet ud til Gaarden?“ ſpurgte Otto. „Der har hun ikke engang Maaneſkin!“

„Joviſt har hun!“ ſvarede Sophie. „Det er i Qviſten til Høire, ud mod Skoven, hun ſidder. Vi have ſat hende Maanen ſaa nær, vi kunde. Qviſten paa det øverſte Loft er vort Fangetaarn!“

„Men er der lukket godt for hende?“ ſpurgte Otto.

„Der er en Hængelaas og en ſtor Pind for Døren; dem bryder hun ikke op, og Ingen her paa Gaarden gjør et Skridt for hende. De mene hende det ilde Alleſammen!“

De ſtode op fra Bordet, Klokken var ſnart elleve.

„Baronen maa endnu ſpille os et lille Stykke!“ ſagde Lægen.

„Saa ſynger Hr. Thoſtrup os den ſmukke jydſke Sang af Steen-Blicher!“ udbrød Louiſe.

O, ja!“ ſagde Moderen, og klappede Otto paa Skulderen.

Vilhelm ſpillede.

Otto undſkyldte ſig for at ſynge.

„Syng væk!“ ſagde Vilhelm. Alle bade derom, og Otto ſang den jydſke Viſe for dem.

„See, den ſang De ret med Lune!“ ſagde Sophie, og tilklappede ham Bifald. I det de derpaa alle brøde op, gav hun ham Haanden og tilhvidſkede ham, dog ſaaledes,

at Søsteren hørte det: „iaften har De ret været elskværdig!“

Otto og Vilhelm kom til deres Soveværelse.

„Men, min gode Ven,“ sagde Vilhelm, „hvad gjorde De nu egentlig i Haven før? Vær saa god at skrifte for mig! De var ikke syg! De gik heller ikke kun i Haven! De gik ind i Skoven, og De blev længe der. Jeg har seet det! De gjorde vel ikke Visiter hos den smukke Kone, mens Spillemanden var her? Jeg troer Dem ikke saa rigtigt!“

„De spøger!“ svarede Otto.

„Ja, ja,“ vedblev Vilhelm. „Det er en nydelig lille Kone! husker De ikke ogsaa, hvorledes jeg iforr, ved Slaagildet, kastede Roser til hende; nu er hun Peer Krøblings Kone. Kommer hun med sin Gemal, da have vi livagtigt „Skjønheden og Bæstet.“

Det var Otto om at gjøre, at Vilhelm snart kom til at sove, derfor vilde han ikke modsige ham; han tilstod endogsaa, at den unge Kone var smuk, men tilføiede, at hun, som Peer Krøblings Kone, var ham, som en dellig Blomst, Skruptudsen havde siddet paa, han vilde værnmes ved at trykke den Blomst til sine Læber.

Snart vare Vennerne tilsengs. De sagde hinanden god Nat, og syntes nu begge at sove; med Vilhelm var dette ogsaa Tilfældet.

Otto laae vaagen, hans Puls gik Slag i Slag.

Nu slog Hovedgaardens Uhr tolv. Alt var stille, ganske stille; men Otto vovede endnu ikke at reise sig. Den slog eet Qvarteer til eet. Da hævede han sig langsomt i Veiret, saae hen til Sengen, hvor Vilhelm sov med Ryggen vendt til ham. Otto steg ud, klædte sig paa; han dæmpede sit Aandedrag. En Jagtkniv, der hang paa Væggen, og tilhørte Vilhelm, stak han i Lommen, løftede ganske sagte Ildtangen, med den vilde han bryde Jernhægterne ud, som holdt Hængelaasen. Endnu engang saae han hen til Vilhelm, han sov fast. Nu aabnede han Døren, og traadte paa Strømpesokker udenfor.

Fra Gangvinduerne speidede han, om paa intet Sted endnu viste sig Lys. Alt var stille, Alle vare til Ro. Hvad han nu frygtede meest, var, om en af Hundene skulde ligge paa Gangen, og begynde at gjøe. Der var ingen. Han steeg op ad Trappen og gik hen over Loftet.

Kun een eneste Gang før havde han været her; nu var Alt Nat. Med Hænderne greb han for sig.

Endelig fandt han en smal Trappe, som førte til det øverste Loft. Lemmen deroppe var lukket, han maatte anvende al sin Kraft, for at aabne den. Endelig gav den efter med en stærk Knagen. Det var ikke den egentlige Opgang, denne fandtes i den modsatte Ende af Loftet; der vilde han have fundet aabent, hvorimod Lemmen her ikke i lang Tid havde været rørt.

Det værkede i hans Nakke og Ryg, som var den

knækket; men han var deroppe, stod tæt foran Døren, som Maanen, gjennem en aaben Loftsluge, skinnede ind paa.

Med Jagtkniven og Ildtangen fik han snart, og uden betydelig Støi, Døren brækket op. Han saae ind i et lille, lavt Kammer, hvor der paa Gulvet var hensslængt nogle smudsige Dyner.

Sidsel sov dybt og fast, med aaben Mund. En lang Tot Haar stod fra Huen over Panden; Maaneskinnet faldt gjennem en Rude i Taget, ind paa hendes Ansigt. Otto bøiede sig over hende, og beskuede de raae, hæslige Træk. De tykke, sorte Øienbryn syntes kun een uordenlig Streg.

„Hun er min Søster!" var den Tanke, som gjennemzittrede ham. „Hun hvilede under det samme Hjerte, som jeg! Blodet i disse Lemmer er beslægtet med mit! hun var den Forskudte, den Tilsideſatte!" Han bævede af Smerte og Angest; men Tiden var kort. „Staae op!" raabte han, og rørte ved den Sovende.

„Jh, jane dou!*) hvad er det?" raabte hun halv forskrækket, og hæftede vildt sine onde Øine paa ham.

„Skynd Dem, med mig!" sagde Otto, og hans Stemme skjælvede. „Tydske Heinrich venter i Alleen! jeg vil hjælpe Dem ud! bort herfra! imorgen er det for sildigt!"

„Hvad siger han?" spurgte hun, og saae endnu forstyrret paa ham.

*) Hos den fynske Almue en Interjection, som udtrykker Skræk.

Otto gjentog det.

„Troer han, jeg kan komme afsted?“ spurgte hun, og greb ham om Armen, i det hun raft sprang ud paa Gulvet og klædte sig paa.

„Kun sagte og forsigtig!“ sagde Otto.

„Det havde jeg ikke troet om ham!“ sagde hun. „Men sig mig, hvorfor han gjør det?“

Otto skjælvede; det var ham umuligt at sige Grunden, at udtale Ordene: „Du er min Søster!“ Hans Læbe taug.

„Mangen Karl,“ sagde hun, „har jeg været bedre imod, end jeg burde; men see om nogen af dem tænker paa Sidsel! og han gjør det! han som er saa fiin og fornem!“

Otto pressede sine Øine til; han hørte hendes Tale, dyrisk Raahed blandede sig med en Slags Fortrolighed, der maatte sønderknuse ham. „Hun er min Søster!“ lød det i hans Sjæl.

„Kom dog! kom dog!“ sagde han, og steg ned af Stigen; hun fulgte efter.

„Jeg kjender en bedre Vei!“ sagde hun, da de kom paa det nederste Loft. Hun greb hans Arm, og de stege igjen ned af en Trappe.

Pludseligt aabnede sig en Dør, og Louise, endnu paaklædt, traadte ud med et Lys. Hun udstødte et svagt Skrig, hendes Øine fæstede sig paa de to tæt foran hende.

Men skrækkeligere og mere voldsomt rystede Mødet

Otto. Hans Fødder vaklede, Alt bevægede sig et Øieblik i brogede Farver for hans Øine. Det var hans Lidelses høieste Moment. Han styrtede frem mod Louise, greb hendes Haand, og dødbleg, med livløse, stirrende Øine, halv knælende, bad han med sagte Stemme: „For Guds Skyld, sig til Ingen, hvad De har seet! jeg maa redde hende, hun er min Søster! røber De min Hemmelighed, er jeg tabt for denne Verden! jeg maa døe! først i denne Aften har jeg faaet det at vide. Dem siger jeg Alt, men forraad mig ikke! forhindre imorgen, at man sætter efter hende! — O, Louise! ved Deres Sjæls Salighed, føl min Sjæleangest! jeg dræber mig, dersom De forraader mig!"

„O, Gud!" stammede Louise. „Alt vil jeg! Alt! jeg er taus! faae hende bort! hurtigt, at De Ingen møder!" Hun greb Ottos Haand, han sank paa sine Knæ foran hende, og syntes et Marmorbillede, der udtrykkede Skjønhed og Smerte.

Louise bøiede sig søsterligt over ham, Taarerne strømmede hende ned af Kinderne, hendes Tale skjælvede, men den var beroligende, som en god Engels Trøst. Med et Blik fuldt af Fortrøstning rev Otto sig løs. Sidsel fulgte ham, de talte ikke et Ord.

Han førte hende ned i den nederste Etage, aabnede sagte et Vindue; gjennem dette kunde hun stige ned i Haven, og da let komme til Alleen, hvor tydske Hein-

rich ventede. Selv at følge længer med, var ikke fornødent, det var at vove uden Aarsag. Hun stod alt oppe i Vinduet, Otto trykkede hende nogle Penge i Haanden.

„Vor Herre er over os!" sagde han med høitidelig Stemme. „Huft altid paa ham, og bliv god —! bliv bedre —! Alt kan blive godt!" uvilkaarligt trykkede han hendes Haand i sin. „Hav altid Gud i Tanker!" sagde han.

„Jeg skal nok styre Codillen!" sagde hun, og var nede i Haven; hun nikkede og forsvandt bag Hækken.

Otto stod længe og lyttede om ingen Støi hørtes, om ingen af Hundene gjøede. Han frygtede for hendes Sikkerhed. Alt var stille.

Som tidt en gammel Melodie pludseligt kan vækkes i vor Erindring, tone for vort Øre, saaledes klang et Bibelsted for hans Tanke: „Herre! — vilde jeg tage Morgenrødens Vinge, vilde jeg boe ved det yderste Hav, Du skulde dog føre mig, din høire Haand holde mig fast! — Du er os nær! Du kan og vil vort Vel. Du alene hjælper!" Stille læste han sin Bøn.

Mere rolig vendte han tilbage til sit Værelse. Wilhelm syntes at sove; men da Otto nærmede sig sin Seng, hævede han pludseligt Hovedet og saae speidende omkring sig.

„Hvad for noget?" udbrød han, „De er i Klæderne! Hvor har De været?" Han trængte mere ind paa ham

Otto gav en spøgende Grund.

„Maa jeg faae deres Haand!“ sagde han. Otto kte ham den, han følte paa Pulsen. „Jo, ganske rig- ;!“ sagde han, „Blodet er endnu i Bevægelse! Der er man, Ingen kan man sværge for! Her sover jeg i Uskyldighed og saa løber han paa Eventyr. Din mme Fugl!“

Med hurtig Flugt bevægede Tankerne sig i Ottos jæl; vilde kun Louise være taus, Ingen kunde da omme om Muligheden i, at han havde Deel i Sidsels lugt. Vilhelms Spøg maatte han roligt lade glide rbi.

„Har jeg ikke Ret?“ sagde Vilhelm.

Og om nu saa er!“ svarede Otto, „vilde De da rtælle det til Nogen?“

„Troer De, jeg er saa keitet?“ svarede Vilhelm. Vi ere jo alle skrøbelige Mennesker.“

Otto greb hans Haand: „vær taus!“

„Ja vist!“ sagde Vilhelm, og bandede mod Sæd- me en Eed. „Nu har jeg svoret paa det; men ved iligheb maa De fortælle mig lidt om den Deilige!“

„Ja vist!“ sagde Otto med et dybt Suk. For ennen stod han ikke længer reen og uskyldig.

De sov. Ottos Søvn var kun hæslige Drømme.

XVIII.

— Wie entzückend
Und ſüß iſt es, in einer ſchönen Seele
Verherrlicht uns zu fühlen, es zu wiſſen,
Daß unſre Freude fremde Wangen röthet,
Daß unſre Angſt in fremdem Buſen zittert,
Daß unſre Leiden fremde Augen näſſen.
Schiller.

„Hvor bleg!“ ſagde Vilhelm næſte Morgen til Otto. „See, det har man af ſit Natteſværmerie!“

„Hvorledes?“ ſpurgte Otto.

Vilhelm ſpøgede derover.

„Det har De drømt!“ ſagde Otto.

„Hvad for noget?“ ſvarede Vilhelm. „Vil De bilde mig det ind? jeg var jo lys vaagen! vi talte jo derom! jeg er bleven den Indviede. Rigtignok kunde jeg have Lyſt til at holde en moraliſk Forelæsning; det ſkulde have været mig! jo, De vilde have prædiket!“

De bleve kaldte til Theebordet. Ottos Bryſt var ved at ſprænges. Hvad maatte han faae at høre? Hvad vilde blive ſagt?

Sophie var meget opromt.

„Have de Herrer hørt til Noget i Nat?“ ſpurgte hun. „Begge have de ſovet?“

„Ja viſt!“ ſvarede Vilhelm, og ſaae uvilkaarligt paa Otto.

„Fuglen er da borte!“ sagde hun. „Den er sloiet
b af Duesslaget!“

„Hvilken Fugl?“ spurgte Vilhelm.

„Sidsel!“ svarede hun; „og hvad der er det Moer-
mste ved hele Historien, Louise har løst hendes Vin-
r. Louise er traadt op i det Romantiske. Tænk!
m er i Nat gaaet op paa det øverste Loft, har lukket
angetaarnet op, holdt en moralsk Prædiken for Sidsel,
derpaa ladet hende vandre. Imorges kommer da Louise,
rtæller Mama det Hele, og siger mange rørende Ting!“

„Ja, jeg begriber ikke,“ sagde Moderen, „hvor Du
t det Mod fra, at gaae derop saa silde, og gaae op til
ende. Smukt var det ellers af Dig! lad hende kun
be! det er, som Du siger, ogsaa det Bedste. Det skulde
alt have gjort iaftes!“

„Det gjorde mig saa ondt for hende!“ sagde Louise.
Nu traf det, jeg havde noget at pudsle med, længe efter
I Andre var tilsengs. Alt var saa stille; jeg syntes
g kunde høre Sidsel sukke, vistnok var det kun min
indbildning, men jeg havde ondt af hende! hun var
a ulykkelig! jeg lod hende derfor slippe bort!“

„Er Du blevet gal?“ spurgte Vilhelm. „Hvad
det for Historier? Løber Du saaledes paa Loftet om
latten? Det er en tosset Medlidenhed!“

„Det var smukt!“ sagde Otto, bøiede sig uvilkaar-
gt og kyssede Louises Haand.

„Ja, det er Vand paa hans Mølle!“ udbrød Vilhelm. „Jeg synes nu slet ikke om det!“

„Vi ville ikke tale om det til nogen,“ sagde Moderen, „Forvalteren skal heller ikke gjøre videre. Vi fik jo det gamle Sølvbæger. At det var borte, var min største Sorg. Vi ville takke vor Gud, fordi vi ere vel af med hende! Stakkel, hun kommer dog i Ulykke!“

„Er De syg endnu, Hr. Thostrup!“ sagde Sophie, og saae paa ham.

„Jeg har lidt Feber,“ svarede han. „Jeg vil gaae en ret lang Tour, saa bliver det nok bedre!“

„De skulde tage nogle Draaber!“ sagde Fruen.

„O, han kommer sig nok!“ sagde Vilhelm. „Han skal have Motion! det er ikke dødeligt med hans Sygdom!“

Otto gik i Skoven. Den var ham en Guds Kirke, hans Hjerte istemte der Takkens Lovsang. Louise havde været hans gode Engel. Han følte forvist, hun vilde aldrig røbe hans Hemmelighed. Med Tillid kjendte sig Tanken til hende. „Er De syg endnu?“ havde Sophie sagt. Tonen alene var som Duften af de helbredende Urter, i hendes Die fandt han Medfølelse og — Kjærlighed. „O, Sophie!“ sukkede han da. Begge Søstrene foresvævede ham saa elskelige.

Han traadte ind i Haven, gik gjennem den store Allee; her kom Louise ham imøde, næsten tør man troe,

hun søgte ham. Der var ingen Anden, end hende, at see i Alleen.

Otto trykkede hendes Haand til sine Læber. „De har frelst mit Liv!“ sagde han.

„Kjære Thostrup!“ svarede hun, „forraad Dem kun ikke selv. Hun kom jo lykkelig bort! Gud være lovet! min lille Usandhed har dækket det Hele. Ellers har jeg en Formodning —! ja, jeg kan ikke slippe den. Skulde det Hele ikke være en Feiltagelse? Hun kan umuligt være den, De sagde! sig mig, hvad De tør lade mig vide. Her fra Bænken kunne vi see enhver, som kommer ind i Alleen. Ingen kan høre os!“

„Ja, Dem alene kan jeg betroe det!“ sagde Otto, „Dem alene vil jeg sige det!“ Han forralte nu, hvad vi vide: om Fabriken, som han havde kaldt det Huus, i hvilket tydske Heinrich først havde seet ham, og tatueret Navnetrækket paa hans Skulder; dernæst Mødet i Dyrehaven, og det senere Sammentræf ved hellig Anders's Kors.

Louise skjælvede, hendes Blik hvilede deeltagende paa Ottos blege, smukke Ansigt. Han viste hende Brevet, han fik igaar Aftes, og fortalte Heinrichs Ord.

„Det maa da være saa!“ sagde Louise. „Dog, hele Morgenen har det klart staaet for mig, at De er blevet bedraget. Intet Træk hos hende ligner Deres! kan Broder og Søster være saa forskjellige, som De og

hun. Dog, om Visheden er der, tro mig, at De ikke vil tænke for meget derpaa. Der er en god Gud, som kan vende Alt til det Bedste!" —

„Disse skrækkelige Livsforhold," sagde Otto, „have berøvet mig min Ungdoms Munterhed. De gribe forstyrrende ind i min hele Fremtid! ikke Vilhelm — nei, Ingen har jeg kunnet betroe mig til. De veed Alt! Gud vilde, at De skulde det! jeg stoler trygt paa Dem!" han trykkede hendes Haand. Tause, med Tillidens og Trofasthedens faste Blikke, saae de paa hinanden. „Jeg forlader snart mit Fædreland!" sagde Otto. „Gid det maatte være for stedse! med Angest vil jeg vende tilbage til Hjemmet, hvor ingen Lykke venter mig! jeg staaer saa ganske ene i Verden!"

„Men De har Venner," sagde Louise, „oprigtige Venner! Os maa De regne med mellem disse. De maa tænke med Glæde paa at komme hjem til Danmark igjen. Min Moder holder af Dem, som var hun Deres Moder. Vilhelm og Sophie — ja, vi ville betragte Dem, som en Broder!"

„Ogsaa Sophie?" udbrød Otto.

„Ja, kan De tvivle?" spurgte Louise.

„Hun kjender mig ikke, som De kjender mig! og om hun gjorde det?" — Han knugede Hænderne for Øinene og brast i Graad. „De veed Alt! De veed mere, end jeg kunde sige hende!" sukkede han. „Jeg er ulykke-

ligere, end De troer! aldrig kan jeg glemme hende! — aldrig!"

For Guds Skyld, fat Dem!" sagde Louise og reiste sig. „Der kunde komme nogen! De vil ikke kunne skjule den Bevægelse, De er i! Alt kan blive godt! Stol paa Gud i Himlen!"

„Sig ikke deres Søster, hvad jeg her har sagt! sig Ingen det! Dem har jeg indviet i enhver Hemmelighed, min Sjæl eier!"

„Jeg vil være Dem en god Søster!" sagde Louise og trykkede hans Haand.

Stille vandrede de ned af Alleen. —

— Søstrene sov i samme Værelse.

Om Aftenen, da Sophie alt en Stund havde været til Sengs, kom først Louise ind til hende.

„Du er blevet saadant et Nattespøgelse!" sagde Sophie. „Hvor bliver Du dog af? I Nat vil Du dog ikke paa Loftet igjen, Du tølerlige Pige! Havde det været Vilhelm, Thostrup eller mig selv, der havde fundet paa Sligt, det havde været naturligt, men Du!"

„Saa jeg er da saa ganske forskjellig fra Eder?" spurgte Louise! „Jeg skulde ligne min Søster mindre, end selv Hr. Thostrup ligner hende. I to, som ere saa forskjellige!"

„I vore Anskuelser, i vor Begeistring ligne vi meget hinanden!" sagde Sophie!

„Frøkenkloſteret!“ ſvarede Louiſe, og følte Tanken, der var opſtaaet hos ham.

„Der ſtod, i Grevens Feide, den gamle Biſpegaard, hvor Beldenak reſiderede!“ ſagde Sophie. Der foran i Aaen er Klokkedybet, hvor en Klokke er ſløiet ud fra Sanct Albani Taarn. Der er bundløſt! Hvergang rige Folk i Odenſe døe, ſaa ringer det under Vandet!“

„Det er en hæslig Tanke!“ ſagde Otto; „at det ringer i Dybet, naar de ſkulle døe!“

„Saaledes maa man nu ikke tage det!“ ſagde Sophie leende, og flagrede fra den Hiſtorie. „Odenſe har mange Mærkværdigheder,“ ſagde hun, „lige fra en Kongenshave med Svaner i, til et ſtort grundmuret Theater, ſom har det tilfælleds med La scala og flere italienſke, at det er bygget paa Rudera af et Kloſter*).

„I Odenſe holdt ſig Ariſtokratie og Demokratie længſt!“ ſagde Vilhelm leende, „endnu i min Barndom, naar Adelen og de Borgerlige, ved Kongens Fødſelsfeſt, mødtes paa Raadſtueballet, dandſede vi for os ſelv.“

„Vare da de Borgerlige ikke ſtærke nok til at kaſte den lette Adel ud af Vinduet!“ ſpurgte Otto.

„De glemmer nok, Hr. Thoſtrup, at De ſelv er adlet!“ ſagde Sophie. „Jeg var jo Skjæbnens Gudinde, ſom rakte Dem Stamtræet!“

„De erindrer endnu hiin Aften?“ ſagde Otto med

*) De Sortebrødres.

lød Stemme, og Tankerne bølgede ligesaa brogede gjen-
em hans Sjæl, som Vrimmelen bølgede op og ned ad
Baden de kjørte igjennem.

Omtrent midt i Byen mødes fem Gader, Overskjæ-
ingspunktet danner en lille Plads som kaldes „Korsgaden",
er ligger en Gjæstgivergaard, i denne tog Familien ind.

„To Timer og et Qvarteer for sildigt!" sagde Kam-
erjunkeren, som kom dem imøde paa Trappen. „Godt
Markedsveir og gode Heste! jeg har allerede været ude
f Vesterport, og faaet to prægtige Hopper. Den ene
og bag ud, og havde nær givet mig een for Brystet,
a jeg kunde have sagt, jeg havde faaet Markedsgave!
Jakoba er i Visiter, drikker Chocolade og dypper Bak-
else. Jomfruen er ude at see paa Sigter. Nu veed
De vor Historie!"

Damerne gik til deres Værelser, Herrerne bleve i
Salen.

„Ja, her skal De see en By og et Marked, Hr.
Thostrup!" sagde Kammerjunkeren, og slog Otto paa
Skulderen.

„Odense var engang min første Hovedstad!" sagde
Wilhelm. „Endnu er Sanct Knuds Kirke mig den
ærgtigste jeg kjender. Gud veed, om Sanct Peters-
kirken i Rom vil paa mig, som Ældre, gjøre det Ind-
yk, denne har gjort paa mig som Barn!"

„I Sanct Knuds Kirke ligger Jomfruen med Kattene!“ sagde Kammerjunkeren.

„Biſpinden, maa De ſige!“ tog Vilhelm Ordet. „Sagnet fortæller, at det er en Biſpinde Mus, der i den Grad elſkede ſine Katte, at hun lod befale, at de ſkulde følge med i Kiſten*). Vi ſkulle ſiden faae det at ſee!“

„Ja, baade Biſpinden og Kattene,“ ſagde Kammerjunkeren, „ſee ud, ſom tør Klipfiſk! De maa da ogſaa ſee Froken-Kloſteret og det militaire Bibliothek.“

„Hospitalet og Tugthuſet!“ tilføiede Vilhelm leende.

En Trommehvirvel ude paa Gaden drog dem hen til Vinduet. Byens Trommeſlager, i ſtribet Hvergarns Buxer og Trøie, og med et guult Vandeleer over Skulderen, ſtod derude, ſlog paa Tromme og raabte derpaa op af et Papiir flere til Byen indtrufne Herligheder.

„Han ſlaaer en god Tromme!“ ſagde Kammerjunkeren.

„Det vilde viſt fornøie Roſſini og Spontini at høre den Karl!“ ſagde Vilhelm. „I Grunden var Odenſe, ſaaledes ved Nytaarstider, en By for diſſe to Componiſter. De maa vide, at paa den Tid excellerer her Trommer og Piber. Man trommer Nytaar ind. Syv, otte ſmaa Trommeſlagere og Pibere gaae fra Dør til Dør, ledſaget af Børn og gamle Kjærlinger, ſaa trommes her baade Tappenſtreg og Reveille. Det faae de Penge for. Et

*) Levningerne af Liget, ſaavelſom Skeletterne af Kattene, ere der endnu at ſee i et Capel ved Kirkens venſtre Sidegang.

saa Nytaar vel indtrommet i Byen, drage de ud paa Landet og tromme for Flesk og Gryn. Der er en „Trommen Nytaar ind", lige til Fastelavn!"

„Og da have vi nye Løier!" sagde Kammerjunkeren. „Da kommer Søfolkene fra Stige*) med fuld Musik og paa Skuldrene en Baad pyntet med alle Flagene. Siden lægge de et Bræt imellem to Baade og der brydes to af de Yngste og Raskeste, saalænge til een falder i Vandet. I de sidste Aaringer lode de sig begge falde. Det er fra den Gang af, at een af dem, som faldt ud, ærgrede sig saaledes over Spotten, der fulgte med, at han samme Dag forsvandt fra Fiskerleiet, Ingen har seet ham siden. Al den Lystighed taber sig ellers nu. I mine Drengeaar var Morskaben anderledes i Gang! Det var en Stads, naar Laugene flyttede Skildt og Harlequin løb i Spidsen! og ved Fastelavn, naar Slagterne førte om en Stud pyntet med Baand og Fastelavnsriis; paa Ryggen sad en lille Dreng i Skjorte og med Vinger. Tyrkisk Musik havde de der til, med Bækkener! See, alt det har jeg oplevet, skjøndt jeg ikke er saa gammel endda. Baron Vilhelm maa have seet Stude-Stadsen! Nu er det forbi! nu er man blevet forfinet. Sanct Knuds Marked er heller ikke hvad det har været!"

„Alligevel glæder jeg mig dertil!" sagde Vilhelm. „Vi skulle paa Torvet besøge Kronjyderne, hvor de sidde

*) Et Fiskerleie ved Odense Fjord.

midt i Lyngen, mellem deres Potter. De er istand til, Hr. Thostrup, at træffe Bekjendte. Faae nu kun ikke Hjemvee, naar de lugter Lyngen og hører Lyden af de skrattende Potter!"

Nu kom Damerne til. For Visiterne vilde man gjøre en Tour over Torvet. Kammerjunkeren bød Fruen sin Arm. Otto saae dette med hemmelig Glæde, og nærmede sig Sophie; hun tog gjerne en Ledsager, de skulde jo i Trængsel.

Ligesom, i Middelalderen, de forskjellige Professionister havde deres særskilte Gader og Qvarterer, havde de det ogsaa her. Strædet som førte til Torvet, og som dagligdags kaldes „Skomagerstrædet," svarede fuldkomment til sit Navn. Side ved Side havde her Skomagerne opstillet deres Diske. Vægge og de opreiste Stænger vare behængte med alle Slags Fodtøi, Diskene selv overlæssede med kluntede Skoe og tykhaalede Støvler. Bag ved stod den skikkelige Mester, i sin lange Søndags Frakke, og med den velborstede Filthat paa Hovedet.

Hvor Skomagernes Qvarteer holdt op, tog Hattemagernes sin Begyndelse og derpaa var man midt inde paa det store Torv, hvor Telte og Borde dannede flere parallelløbende Gader. Galanterieboutikker, Guldsmede- og Conditorboder, de fleste af Lærred, enkelte derimod Træhuse, vare Glandspunkterne. Rundt om flagrede Baand og Torklæder, rundt om var Larm og Trængsel. Bønder-

pigerne fra samme By gik altid i Række, syv, otte Uadskillelige, med Hænderne fast knyttede i hinanden; det var umueligt at bryde Kjæden, trængte man paa, rullede den hele Flok sig sammen i en Klump.

Bag ved Boutikerne udbredte sig store Bede med Træskoe, Leertøi, Rokkedreier- og Sadelmagerarbeide. Paa Bordene stod Legetøi, sædvanligt klumtet og broget. Rundt om prøvede Børnene de smaa Trompeter og dreiede paa Spilleværker. Bønderpigerne dreiede og vendte baade Spæskerne og sig selv mange Gange, før Handelen blev sluttet. Luften var tyk og Qvalm af Uddunstninger, som krydredes ved Duften af Honningkager.

Her mødte Bekjendte hinanden, et Par Bønderpiger, maaskee barnfødte i samme By, men siden skilte ad. „Go Dau!*) udbrød de, toge hinanden i Hænderne, svingede med Armene og loe. „Fa'vel!" — Det var hele Conversationen; en lignende førtes paa flere Steder.

„Der er Lyng!" udbrød Otto, da de nærmede sig det Qvarteer, hvor Jydepotterne havde deres Stade. „Hvor Duften forfrisker!" han bøiede sig og greb en Green, friskt og grøn, som om den igaar var afskaaret.

„Ei, min Jesus dog! er det ikke Hr. Otto?" udbrød en qvindelig Stemme tæt ved, og en ung jydsk Bondekone hoppede over alle Potterne henimod ham. Otto kjendte hende. Det var den lille Maria, Aalebondens

*) God Dag!

Datter, der, som vi erindre, ved Ottos Besøg hos Fi-skerne, var draget til Ringkjøbing og havde der ladet sig fæste til Michelsdag for Høe- og Kornhøsten, den raske Maria, „Tøsen," som Faderen kaldte hende. Hun var i Ringkjøbing blevet forlovet og gift med den rige Potteſælger, og nu kommen over Fjorden Vand til Odense Marked, hvor hun skulde træffe Hr. Otto.

„Hendes Forældre boede ved min Bedstefaders Gaard!" sagde Otto til Froken Sophie, der leende betragtede den unge Kones Glæde over Mødet med en Barndoms Bekjendt. Ægtemanden var i fuld Handel med sine Varer, han hørte Intet af dette.

„Nei, hvor han dog er blevet fiin og kjøn!" sagde den unge Kone. „Men, see, jeg kjendte ham dog! Fa'er-mo'er, kan han troe, tænker artigt paa ham. Det gamle Menneske er saa vever og lebendig, det gjør hende ikke en bitte, at hun ikke kan see! Han er den anden Bekjendt, jeg har her truffet paa Marked. Det er forfærdeligt, hvor de her komme fra alle Verdens Kanter! Comedi-antspilleren er her ogsaa! Han husker jo nok, den tydske Heinrich. See ovre i den graa Gaard, der paa Hjør-net af Torvet, gjør han Comedie i Porten!"

„Det glæder mig at have seet hende!" sagde Otto og nikkede venligt. „Hils dem hjemme og Farmoder med!"

„Hils ogsaa fra mig!" sagde Sophie leende. „De, Hr. Thostrup, maa for Bekjendskabets Skyld gjøre

Handel. De bør ogsaa give mig Markedsgave, jeg ønsker den store Potte der!"

„Hvor blive I af?" raabte Vilhelm, og kom tilbage, de Andre vare et Stykke forud.

„Vi kjøbe Potter!" sagde Sophie. "Souvenir de Jutland. Den der har en glimrende Tegning!" —

„De skal faae den! sagde Otto: „Men om jeg forlangte en Markedsgave af Dem, forlangte — bad, vilde jeg sige! —"

„— Om hvad der muligt fik Priis ved min Haand!" sagde Sophie smilende. „Jeg forstaaer Dem nok! en Lyngblomst? Jeg rører!" sagde hun til den unge Kone, i det hun tog lidt Lyng og leende stak den i Ottos Knaphul. „Hils Fa'rmo'ren!"

Otto og Sophie gik.

„Det var en sær grimagtig Een, den!" sagde Konen halv høit og saae efter dem, hendes Blik fulgte Otto, Hænderne foldede sig, hun tænkte maaskee paa Barndomsdagene.

Paa Sanct Knuds Kirkegaard indhentede Otto og Sophie de Øvrige. De vilde ind i Kirken. Markedsdagene var den og alle Begravelserne derinde aabne.

Fra hvilken Side man udenfor betragter den prægtige, gamle Bygning, har den især ved sit høie Taarn og Spiir, noget imponerende; det Indvendige er af samme, ja næsten af større Virkning; men da Hovedindgangen, gjennem Vaabenhuset, saa vel som de mindre Indgange ere paa

Siden af Kirken, gior den ikke sin Virkning ved Indtrædelsen, man maa først gaae hen for Enden af Hovedindgangen, før man ret gribes. Alt er da stort, smukt og lyst. Det hele Indre hvidt med Forgyldning. Oppe i den høie Hvælving prange, endnu fra gammel Tid, en Mængde gyldne Stjerner. Paa begge Sider øverst oppe, høiere end Kirkens Sidegange, ere store, gothiske Vinduer, fra hvilke Lyset strømmer ned. Sidegangene pynte gamle Malerier, der fremstille hele Familier, Koner og Børn, alle geistligt klædte, med lange Kjortler og store Pibekraver. Sædvanligt ere Figurerne opstillede efter Alder, først den ældste og da nedad til det mindste Barn, alle staae de med foldede Hænder og see fromt hen for sig, til engang ogsaa disse Farver henfalde i Støv.

Lige overfor Kirkens Indgang sees indmuret i Væggen en Steen med Basreliefs, foran er en Grav. Den tiltrak sig Ottos Opmærksomhed.

„Det er Kong Hans's, Dronning Christinas Prinds Francesscos og Christian den Andens Grav!“ *) sagde Vilhelm, „de ligge alle i det lille Grav-Kammer!“

*) Ved Graabrødre-Kirkes Nedbrydelse bleve disse Levninger af kongelige Forældre og to af deres Børn samlede i een Kiste og hensatte her i Sanct Knuds Kirke. Det omtalte Gravsted blev først senere indrettet.

„Christian den Anden!“ udbrød Otto. „Danmarks loge, kjække Konge?“

„Christian den onde!“ sagde Kammerjunkeren, ærundret over den Begeistrings Tone, hvormed Otto avde udtalt Navnet.

„Christian den onde?“ gientog Otto. „Ja, det : nu en Talemaade at sige saa. Men det skulle vi ikke! Vi bør huske paa, hvorledes svenske og danske Adel da opørte sig, hvilke Grusomheder de begik, og at det er fra n af det fornærmede Partie, vi have Christian den ndens Historie. Skribenten smigrede for den Regjerende. n Fyrste maa have begaaet Forbrydelser eller have mistet sin Vagt, skulle hans Feil ret blive prægede for de kommende Slægter! Man glemte det Herlige hos Christian, pe- de altid paa hans Skyggesider, til hvilke Tidsalderen gav n Part!“

Kammerjunkeren glemte ikke det svenske Blodbad, orben Oxes Henrettelse og alt hvad der kan siges od den ulykkelige Konge.

Otto slog ham kjækt af Marken, vistnok af Beistring for Christian den Anden, men ogsaa meget, rdi det var Kammerjunkeren han bestred. Sophie g Ottos Partie, hendes Øine tilfunklede ham Bifald ; Seiren maatte jo blive hans.

„Hvad siger Digteren om en Konges Lod?“ sagde ophie.

— „Beklag ham!
Der skeer i Verden mere ondt end godt!
Det Gode vil enhver tilregne sig,
Men Tidens Laster hvile kun paa ham!“ *)

„Havde Christian været heldig i at bevinge den oprørske Adel!“ udbrød Otto, „havde han faaet sine kjække Planer udførte, da havde de kaldet ham Christian den Store! det er ikke den skabende Aand, men Udfaldet af Værket, Verden dømmer!“

Louise holdt alligevel med Kammerjunkeren, derfor gik de to sammen op ad Gangen mod den glorupske Begravelse. Mama og Vilhelm vare alt forud!“

„Jeg misunder Dem deres Veltalenhed!“ sagde Sophie og saae Otto ret kjærligt ind i Øiet; hun bøiede sig derpaa over Gitteret, foran Graven og stirrede tankefuld ned paa Stenen. I Ottos Sjæl bevægede sig Kjærlighedstanken.

„Aand og Hjerte,“ udbrød han, „maa beundre det Store! Begge eier De — !“ han greb hendes Haand.“

En let Rødme gik over Sophies Kinder. „De Andre ere forud!“ sagde hun, „kom, skulle vi gaae op til Choret!“

„Op til Alteret!“ sagde Otto. „Det er en dristig Gang for hele Livet!“

Sophie saae spørgende paa ham. „Seer De Gravstenen i Pillen der?“ spurgte hun efter et kort Ophold.

*) Oehlenschlægers Erik og Abel.

Damen med korslagte Arme og det colorerede Ansigt? hun skal i een Nat have dandset tolv Riddere ihjel; den rettende, som hun bød op, overskar i Dandsen hendes Belte, og da sank hun død til Jorden!“ *)

En nordisk Turandot har hun været!“ sagde Otto, „Marmorhjertet maatte selv briste og forblede. Der ligger noget Spottende i, at Stenen er coloreret. For de ommende Slægter staaer hun, som da hun levede, et Steenbillede, hvid og rød, en Skjønheds Larve kun. Hun dvarer de unge Damer —!“

„Ja, fra at dandse!“ sagde Sophie og flagrede let m Ottos sælsomme Alvor.

„Alligevel maa det være lykkaligt“, uddrød han, „meget ykkaligt, under bolgende Toner, Arm i Arm med den lskede, at kunne dandse Livet bort, og synke blødende or hendes Fødder!“

*) I Thieles danske Folkesagn fortælles, at det var en Jomfru Margrethe Skofgaard til Sanderumgaard, og at hun fandt sin Død paa et Bal, hvor hun dandsede sig ihjel med tolv Riddere. Almuen har en Variation, saaledes som ovenfor; muligt er det vel, at den har blandet dermed et andet Sagn, f. Ex. det om Blodpletterne paa Kolbinghuus, hvori fortælles om en gammel Konge, der blev sin Datter saa ond, at han lod hende døe ved, at hans Riddere, den ene efter den anden, skulde dandse med hende til hun opgav Aanden. Hun dandsede da ni trætte, nu kom Kongen som den tiende, men, da han selv blev træt, overskar han hendes Belte, da foer Blodet ud af hendes Mund og hun omkom.

„Og netop faae at see, hvorledes hun dandsede med en Ny!“ sagde Sophie.“

„Nei, nei!“ udbrød Otto, „det kunde De ikke! det vilde De ikke! O, Sophie, dersom De vidste —!“ han nærmede sig hende endnu mere, bøiede sit Hoved henimod hendes, hans Die fik dobbelt Ild og Udtryk —.

„De maae komme med os, for at see Kattene!“ sagde Kammerjunkeren og sprang frem imellem dem.

„Ja, det var herligt!“ sagde Sophie. „De, Hr. Thostrup, faaer da Leilighed til at moralisere over den qvindelige Skjønheds Forgjængelighed!“

„Aften, naar vi kjøre sammen“, trøstede Otto sig, „paa Hjemveien, i den milde Sommeraften, skal ingen Kammerjunker forstyrre mig. Det maa, det skal afgjøres! Ulykken kunde kue mit Barndoms-Vildskab, men den gav mig Trods, sløvede aldrig min Selvstændighed; Kjærlighed har gjort mig blød, gjort mig svag. Mon jeg derved skal vinde en Qvinde?“ Alvorlig, med mørke Blikke, fulgte han efter Sophie og hendes Ledsager.

XX.

Was er gesucht, blieb unerreicht,
Der Abend trüb' und trüber.
Ludolf Schley.

Siehst du das Vögelein,
Nisten im Wald?
Willst du mein Weibchen sein?
Werd es doch bald! —
— Bräutigam bin ich!
Arion. 2 Band.

Tæt ved Sanct Knuds Kirke, hvor eengang Munkeklostret stod, ligger nu en Privatmands Bolig. Den fortræffelige Værtinde, som eengang paa den danske Scene fortryllede, som Ida Münster*), ventede Familien til Middag.

Efter Bordet blev spadseret i Haven, der strækker sig ned til Odenseaa.

I Aftenskumringen vilde Otto opsøge tydske Heinrich, han havde sagt det til Louise, og hun lovede at fjerne Opmærksomheden fra ham, medens han var borte.

Selskabet drak Kaffe i Lysthuset, Otto gik stille, grundende i Alleen langs med Aaen. Det smukke Parti foran fængslede hans Øie. Tæt ved laae en Vand-

*) See „Fyens Reisen af Oehlenschlæger.

molle; Aaen bruſede, mælkehvid, ud over de to ſtore Hjul. Bagved var ſlaaet en Bro, hvor Folk kjørte og gik. Mollerſvenden ſtod paa Altanen og fløitede en Viſe. Det var et Malerie, ſom Chriſtian Winther og Uhland give os det i deres malende Sange. Paa hiin Side Mollen reiſte ſig høie Popler, halvt ſkjulte de den grønne Eng hvor „Nonnebakken" ligger; en Nonne har druknet ſig, hvor nu de røde Bellis vore.

Et ſtærkt Sollys beſkinnede det Hele. Alt var Ro og Sommervarme. Pludſelig lød for Ottos Øre dybe, mægtige Orgeltoner; han dreiede ſig om. Tonerne, ſom naaede hans Hjerte, kom fra Sanct Knuds Kirke, der laae tæt bag ved, op til Haven. Landſkabets Solſkin og Tonernes Styrke gav ogſaa ham Lyſ og Styrke til det Mørke, han ſnart ſkulde gaae imøde.

Solen var ved at gaae ned, da Otto vandrede alene over Torvet henimod den gamle Hjørnegaard, hvor tydſke Heinrich gjorde ſine Kunſter. Paa dette Sted ſtod Sanct Albani Kirke, hvor Knud den Hellige, forraadt af ſin Tjener Blake*), blev dræbt af Oprørerne. Almuen troer, at der fra den dybe Kjælder, under Gaarden, ſkal gaae en underjordiſk Gang, ud til den ſaakaldte „Nonnebakke". Hver Midnat høre endnu Beboerne, rundt om, en Buldren under Torvet, det er, ſom ſtyrtede der plud-

*) Derefter haves endnu den Talebrug: at være en falſk Blake.

seligt et Vandfald. Den meer Oplyste forklarer sig dette, ved et skjult, naturligt Vandløb, der staaer i Forbindelse med den nærliggende Aa. I vor Tid har den gamle Gaard været Fabrik; de ituslagne Ruder, hvor Aabningerne hist og her vare tættede med Træspaaner eller Papir, de mange Menneskeknokler, man fandt i Haven, fra den Tid her var Kirkegaard, gave hele Gaarden en egen Interesse for den odenseiske Almue.

I det man træder ind i Gaarden, er man endnu paa den samme Flade, Torvet danner; fra Baghuset ned til Haven er derimod pludselig en Dybde, tykke gamle Mure ere Grundlaget. Beliggenheden er saaledes romantisk; tætved det gamle Frokenkloster, med de takkede Gavle, og nær ved Aaen, i hvis Dyb, Almuen paastaaer, lever et dæmonisk Væsen: „Aamanden", der aarlig forlanger sit Menneskerov, men varsler derom Natten forud. Bagved ligger Engen, Landsbyer og grønne Skove.

Det var over Gaarden, i en Bagport, tydske Heinrich havde sin Skueplads. Indgangen kostede 8 Skilling, Rangspersoner betalte efter Behag.

Otto kom midt under en Forestilling. Et Lagen udgjorde det hele, sceniske Arrangement. Midt paa Gulvet sad et skrækkeligt Utyske, med sortsværtet Morians Ansigt og Krushaar om Hovedet. Et gammelt Sengetæppe skjulte Figuren, dog saae man, at den var et Fruentimmers.

Publicum bestod af nogle Bønderfolk og nogle Gadedrenge. Otto holdt sig tilbage, og blev ikke bemærket af Heinrich.

Forestillingen var snart tilende, og Hoben trak sig bort. Da først traadte Otto frem.

„Vi maae tale nogle Ord sammen!“ sagde han. „Heinrich, han har ikke været ærlig mod mig! Pigen er jo ikke den, han foregav! han har bedraget mig! jeg fordrer en Forklaring!“

Tydske Heinrich stod taus, men hver Mine havde Veltalenhed, først Forundring, derpaa Snuhed og List. Det sledske, onde Blik maalte Otto fra Top til Taa.

„Naa, saa er Hr. Thostrup saa vis paa, at jeg har narret ham!“ sagde han. „Men hvorfor kommer han da til mig? Saa behoves jo ingen Forklaring. Spørg hende selv ad!“ han pegede paa den fortmalede.

„Du maa ikke være hoven paa det, Otto!“ sagde hun leende, „Du kunde nok kjendes ved din Søster, fordi hun har lidt Sværte paa Ansigtet!“

Otto fæstede et mørkt, uvilligt Blik paa hende, presſede sine Læber sammen og søgte at samle sig. „Det er min faste Bestemmelse, at lade Sagen undersøge!“ sagde han med tilkvungen Roligheed.

„Ja, men det vil blive ham Ubehageligheder!“ sagde Heinrich, og smaaloe.

„Lee ikke saa, naar jeg taler med ham!“ udbrød Otto med blussende Kinder.

Heinrich lænede sig roligt op til Døren, som førte ud til Haven.

„Jeg kjender Politimesteren,“ sagde Otto, „ham kunde jeg overlade det Hele. Men jeg har valgt en mildere Vei, jeg kommer her selv. Snart forlader jeg Danmark, reiser flere hundrede Mile bort, kommer, muligt, aldrig mere her tilbage; altsaa seer han, den største Grund, hvorfor jeg kommer til ham, er en Grille; jeg vil vide, hvorfor han bedrog mig, jeg vil vide, hvad Forhold han staaer i til hende!“

„Naa, saa det er det han vil?“ sagde Heinrich med ondt Blik. „Ja, seer han, hun er min Kjæreste, hun skal ogsaa være min Kone —! men hans Søster er hun alligevel, og derved staaer det!“

„Du kunde gjerne give mig lidt, inden Du reiser!“ sagde Sidsel, der ved Heinrichs Tale ligesom oplivedes mere og fortrak sit sortmalede Ansigt.

Otto saae med rynket Bryn paa hende.

„Ja, jeg siger Du til Dig!“ sagde hun, „det maa Du finde Dig i! den Smule Fornøielse maa en Søster dog have!“

„Ja, han burde give hende Haanden!“ sagde Heinrich, og loe.

„Elendige!“ udbrød Otto. „Hun er ikke den, han

har ſagt! jeg vil opſøge min virkelige Søſter! jeg vil have Beviſer ihænde for Sandheden! og jeg ſkal viſe mig ſom Broder, jeg ſkal ſørge for hendes Fremtid. Bring mig hendes Dobeſeddel, bring mig kun een eneſte Vitterligheds Atteſt —! men for otte Dage er omme! her er min Adreſſe, det er en Convolut af et Brev, ſlaae denne om de Papirer der kunde gives, og ſend dem ufortovet. Men Beviſer, eller han er et ſtørre Afſkum, end jeg vilde troe!"

„Lad os bare tale et Par fornuftige Ord!" ſagde Heinrich, med dæmpet, indſmigrende Stemme. „Han giver mig femten Rigsdaler, og da ſkal han aldrig faae nogen Ulelighed meer af os! ſee, det er jo langt nemmere!"

„Jeg har ſagt, hvad jeg har at ſige!" ſvarede Otto. „Vi have ikke mere at tale ſammen." Han vendte dem Ryggen for at gaae.

Heinrich greb ham i Kjoten.

„Hvad vil han?" ſpurgte Otto.

„Jeg meente," ſagde Heinrich, „om han ſaa ikke havde betænkt ſig med de femten Rigsdaler —!"

„Skurk!" ſkreg Otto, hans Aarer ſvulmede i Panden, han ſtødte med en ſaadan Magt Heinrich fra ſig, at denne tornede med Ryggen mod den ormſtukne Dør ud til Haven; Fyldningen gik ud; havde Heinrich ikke grebet for ſig med begge Hænder, var han gaaet ſamme Vei. Otto ſtod et Øieblik taus med flammende Øine, derpaa ſparkede

han Convoluten, hvorpaa hans Adresse stod, hen for Heinrichs Fødder og gik.

I Gjæstgivergaarden var Karlen alt iført med at spænde for, da Otto indtraf der.

„Har De gode Efterretninger?“ hvidskede Louise.

„Jeg er i Grunden ikke videre end før!“ svarede han, „kun at min egen Følelse siger mig, stærkere end nogensinde, at jeg er bedraget af ham!“ Han fortalte hende den korte Samtale.

Kammerjunkerens Vogn var nu ogsaa kjørt frem. Paa den var meer end god Plads til to, derimod sad de for mange paa den anden. Kammerjunkeren tilbød derfor, at man vilde benytte sig af det mageligere Sæde, og Otto saae Mama og Sophie stige op i Kammerjunkerens Vogn. Denne Omflytning vilde før ganske have forstemt Otto; nu havde han mindre derimod. Hans Tanker vare endnu saa beskjæftigede med Besøget hos tydske Heinrich, hans Sjæl opfyldt med en Bitterhed, der for et Øieblik adspredte Trangen til at udtale for Sophie hans stærke Kjærlighed. „Heinrichs Legetøi, hans Redskab har jeg været!“ tænkte han, „nu spotter han mig, og jeg maa taale det! Den Skrækkelige er ikke min Søster! Hun kan ikke være det!“

Det var nu blevet stille paa Gaden. De stege i Vognen. I Hjørnegaarden ligeoverfor var stort Selskab. Lyset strømmede gjennem de lange Gardiner; en blød

Tenor og en høi klangfuld Sopran smeltede sammen i Mozarts "andiam, andiam, mio bene".

„Den Fugl tør ikke flagre fra mit Hjerte!" sukkede Otto og satte sig ved Siden af Louise. Vognen rullede afsted.

Fuldmaanen skinnede, den vilde Spiree duftede fra Grøfterne. Mosegrundene dampede, den hvide Dunst svævede hen over Engen, som Elverkongens Døttre.

Louise sad stille og forstemt. En Sorg tyngede hendes Hjerte. Otto var ogsaa taus.

Kammerjunkeren kjørte foran, smældede med Pidsken og istemte nogle vilde Hallo.

Vilhelm begyndte Sangen: „Herlig en Sommernat" og Kammerjunkeren faldt ind deri.

„Syng med, Menneske!" raabte Vilhelm til den tause Otto, og snart vare begge Selskaberne een syngende Karavane.

Silkigt kom de til Gaarden.

XXI.

„Das Schickſal reißt oft Blätter an uns ab, wie beim Weinſtock geſchieht, damit die Früchte früher reifen. Jean Paul.

Det var alt henimod Morgenſtunden, før Otto faldt i Søvn.

Man lod ham og Vilhelm hvile ſig i Mag, ſaaledes blev det høit paa Dagen, før begge Herrerne viſte ſig ved Kaffebordet; Kammerjunkeren var allerede herovre paa Gaarden, og mere pyntet, end ſædvanligt.

„Hr. Thoſtrup ſkal være een af de Indviede!“ ſagde Fruen. „Aften først, ſaae de Fremmede det at vide. Kammerjunkeren og min Sophie ere blevne forlovede.“

„See, det var i det klare Maaneſkin, Hr. Thoſtrup, at jeg blev ſaa heldig en Mand!“ ſagde Kammerjunkeren og kyſſede Sophie paa Fingerſpidſerne. Han rakte den anden Haand til Otto.

Dennes Anſigt blev uforandret, et Smil ſpillede ham om Læberne: „Jeg gratulerer!“ ſagde han. „Det er jo altſaa en Glædesdag! Var jeg Digter, ſkulde jeg ſkrive Dem en Viſe!“

Louiſe ſaae paa ham med et forunderligt Udtryk af Smerte.

Vilhelm kaldte Kammerjunkeren Svoger og ryſtede lænde begge hans Hænder.

Otto var usædvanlig opromt, spøgte og loe. Damerne gik til deres Toilet, Otto i Haven.

Han havde været saa vis paa Sophies Gjenkjærlighed. Hvor gjerne hørte hun ham fortælle, med hvilket Udtryk hvilede da ikke hendes Øie paa ham. Hendes smaae Drillerier havde været ham Stadfæstelser paa, at det Haab, han nærede, ikke var Selvskuffelse. Hun var det Lys, hvorom hans Tanker havde dreiet sig. Kjærligheden til hende var ham en god Engel, der sang ham Trøst og Livslykke i hans mørke Øieblikke.

Nu — var pludseligt Alt forbi. Det var, som Engelen havde forladt ham; den Kjærlighedsflamme, der saa ganske opfyldte Sjælen, var i eet Moment slukket til den sidste Gnist. Han følte ingen Smerte, ingen Liden, men en Tomhed. Det var, som Aanden havde forladt hans Sjælelige. Sophie var blevet ham fremmed, hendes aandfulde Øine, som smilede Kjærlighed til Kammerjunkeren, syntes ham Automatets sjælelose Blik. En slappende Ligegyldighed gik igjennem ham, dødbringende, som Giften, der flyder over i Menneskets Blod. „Den forfængelige Pige! hun troer, idet hun støder et trofast Hjerte fra sig, at hun er den Mægtigere! hun skulde see, hvor forvandlet hendes Billede staaer i mit Bryst. Alle de Svagheder, som min Kjærlighed før overseae, fremtræde nu med haarde Træk! Ikke et Ord er faldet til Jorden. Diamanten har tabt sin Glands, jeg føler kun dens skarpe Kanter!“

Sophie havde foretrukket en Mand, der i aandelig Henseende stod dybt under Otto. Sophie, der syntes begeistret for Kunst og Skjønhed, for Alt Herligt i Aandens Rige, kunde saaledes have skuffet ham.

Vi see Søstrene paa deres Værelse.

Louise syntes veemodig, skille saae hun hen for sig.

Sophie stod grundende, med Smiil paa Læben.

„Kammerjunkeren er dog ret kjøn!“ udbrød hun. „Han seer saa mandig ud!“

„Du bør finde ham elskværdig!“ sagde Louise.

„Ja,“ svarede Søsteren, „altid har jeg syntes om disse kraftfulde Ansigter! han er en Axel, en nordisk sortskjægget Vildmand. De Ansigter, som Vilhelms, see ud som Fruentimmers! — Og han er saa god! Strax efter Bryllluppet, har han sagt, skulle vi gjøre en Tour til Hamborg. — Hvilken Kjole synes Du, jeg skal tage paa?“

„Naar Du reiser til Hamborg?“ spurgte Louise.

„O nei, Pigebarn! i Dag meente jeg. Thostrup var jo meget nydelig! han gratulerede. Jeg var ellers lidt underlig om Hjertet, da det blev sagt ham. Jeg havde nu ventet en Scene! Nær havde jeg bedt Dig, at sige ham det først. Han skulde have været forberedet. Men han var jo ellers ganske fornuftig! det havde jeg ikke troet ham til. Jeg ønsker ham virkelig alt Godt, men han er en underlig Characteer! saa melankolsk!

Troer Du, han tager ſig det nær med min Forlovelſe? Jeg lagde Mærke til, at da jeg blev kyſſet, dreiede han ſig pludſeligt om mod Vinduet og legede med Blomſterne. Jeg var tilfreds, at han ſnart var borte! den Udenlandsreiſe vil gjøre ham godt! ude glemmer han vel ogſaa ſin Hjerteſorg. Imorgen vil jeg ſkrive Fætter Joachim til, han vil da ogſaa blive overraſket!"

Ud paa Eftermiddagen kom Jacoba, Jomfruen, Præſten og endnu et Par andre Gjæſter.

Om Aftenen var Bordet feſtligt dækket. De Forlovede ſad ſammen, og Otto havde Pæderspladſen, han ſad ved Siden af Sophie. Præſten havde ſkrevet en Viſe til Melodie: „Vær Du vort Selſkabs Skytsgudinde," den blev afſjunget. Ottos Stemme klang ſmukt og ſtærkt; han klinkede med de Forlovede, og Kammerjunkeren ſagde, at nu maatte Hr. Thoſtrup ogſaa ſnart ſøge ſig en Brud op.

„Hun er fundet!" ſvarede Otto; „men endnu bliver det en Hemmelighed."

„Brudens Skaal!" ſagde Sophie og klinkede; men ſnart igjen hvilede hendes aandfulde Blik kun paa Kammerjunkeren, der talte om at tøire paa Spargel og ſtaldfodre med Kløver, dog dette hendes Blik bragte hans igjen tilbage til hans Kjærligheds Lykke.

Det var en meget munter Aften. Seent ud paa Natten brød Selſkabet op. Vennerne gik til deres Værelſer.

„Min kjære, trofaste Otto!“ sagde Vilhelm og lagde Haanden om hans Skulder. „De var ret munter og nydelig i Aften! Bliv altid saaledes ved!“

„Det haaber jeg!“ svarede Otto; „maatte vi kun altid have saa glade Aftener, som denne!“

„Forunderlige Menneske!“ sagde Vilhelm og rystede med Hovedet. „Nu reise vi snart, og fange da Glæden, den deilige Guldfugl!“

„Og slippe den ikke!“ udbrød Otto. „Før sagde jeg: imorgen! imorgen! nu siger jeg: idag og alle Dage! bort med Griller og Klynkerie. Jeg begriber, hvad De engang sagde mig, man kan være lykkelig, naar kun man vil!“

Vilhelm tog hans Haand og saae ham halv veemodig ind i Ansigtet.

„Bliver De følsom?“ spurgte Otto.

„Jeg affecterer kun, hvad jeg ikke er!“ svarede Vilhelm, idet han hurtig vendte tilbage fra Øieblikkets naturlige Alvor til sin sædvanlige Munterhed. —

Dagene, som fulgte, glede hen med Besøg og Gjenvisiter. Hver Postdag gjennemsøgte Otto forgjæves Postbudets Lædertaske, men fandt intet Brev fra tydske Heinrich, og hørte Intet om ham. „Jeg er bedraget, og føler mig glad derved! hun, den Skrækkelige, er ikke min Søster!“

Det var ham en Trang at komme bort, ret langt

fra Hjemmet, dog følte han ingen Længsel efter Schweits's Bjerge, eller Sydens Yppighed!

„Naturen vil blødgjøre! den vil jeg ikke søge! jeg trænger til Menneſket! diſſe egoiſtiſke, falſke Skabninger, Tingenes Herrer! Hvor kunne vi ikke kjæle for vore Svagheder, beundre vore Dyder! Det, ſom gaaer ind i Kredſen for vore Ønſkers Maal, det finde vi fortræffeligt. Dem, ſom elſke os, give vi vor Kjærlighed! I Grunden, hvem elſker jeg, uden mig ſelv? Vilhelm? Mit Venſkab for ham er bygget paa den Grundſteen: jeg kan ei undvære Dig! Venſkabet er mig en Fornødenhed. Var jeg ikke engang forvisſet om, at jeg tilbad Sophie, at jeg aldrig kunde udholde at miſte hende? og dog behøvedes kun Forvisningen om: hun elſker Dig ikke! og min ſtærke Følelſe var død; Sophie ſelv ſyntes mig mindre ſkjøn, jeg ſaae Feil, hvor jeg før kun opdagede Elſkværdighed. Nu er hun mig næſten ganſke fremmed. Som jeg er, ſaaledes ere de Alle. Hvo følger ret levende, trofaſt for mig, uden at være ledet af egen Intereſſe? Roſalie? Min gamle, ærlige Roſalie? Jeg er voxet op for hendes Øine, ſom Planten, hun opelſkede! jeg er hende kjær, ſom den! Da hendes Kanariefugl en Morgen laae død i Buret, græd hun dybt og tungt; hun ſkulde ikke meer høre den ſynge, hun ſkulde ikke kunne puſle med dens Buur og Føde. Det var Savnet, ſom bragte hende til at græde. Hun miſtede

hvad der havde hendes Interesse. Ogsaa jeg interesserer hende. Interesse er Navnet for hvad Verden kalder Kjærlighed. Louise —!" næsten høit udtalte han Navnet, og Tankerne dvælede ved sælsomme Omslyngninger med dette Navn. „Hun viste sig trofast, opoffrende! — men er hun ikke ogsaa forskjellig fra alle de Andre? Hvor ofte hørte jeg ikke Sophie spotte hende derfor, seende ned paa hende!" og Ottos bittre Følelse søgte forgjæves efter en Skygge af Egenkjærlighed hos Louise, en eneste egennyttig Grund til hendes ædle Opførsel. „Bort fra Danmark! til nye Mennesker! lykkelig den, som altid kan flagre forbi, stifte Bekjendtskab, og strax derpaa skilles. Ved det første Møde have Menneskene deres aandelige Søndagsklæder paa; alle Lyspunkterne træde frem; men snart er Festdagen forbi, og Glandspunkterne forsvundne!"

„Vi reise i næste Uge!" sagde Vilhelm. Da skulde det gaae

„Over det ilende, skumblaa Vand,
Langs med den smilende, grønne Strand!*)

Hen over Heden, opad Rhinen, gjennem Champagnelandet til Byernes By: det livsbevægelige Paris.

---

*) F. J. Hansen.

XXI.

„— Sinnend ſtand
Ein Mädchen, ſanft und milde.
Ich reichte dem freundlichen Kinde die Hand,
Doch ſcheu das liebliche Reh entſchwand — —.
— Es wohnen die Mädchen von Rheine zum Belt
Gar fein und lieblich in Schloß und Zelt;
Doch keines kann mir gefallen.
Schmidt von Lübeck.

Den ſidſte Dag i Hjemmet var netop Froken Sophies Fødſelsdag. Om Eftermiddagen var hele Familien inviteret hos Kammerjunkeren, hvor Jacoba og Jomfruen vilde glimre ved deres Kogekunſt.

Et Bord opfyldt med Preſenter, alle fra Kammerjunkeren, ventede paa Froken Sophie. Det var første Gang, han bragte hendes Fødſelsdag Sligt, og havde nu, af ſig ſelv eller andre, faaet den meget gode Idee, at give hende et Stykke for hvert Aar hun havde levet. Hver Preſent var afpasſet efter de forſkjellige Aldere, ſaaledes begyndte det med et Kræmmerhuus fuldt af Sukkergodt, og endte med Silketøi til en prægtig Pels; men mellem disſe to vare Ting, af hvilke flere end Halvdelen kunde kaldes ſolide: Guldsrenringe, Boa, franſke Handſker og en Rideheſt. Denne ſidſte ſtod naturligviis ikke paa Bordet. Det var en Glæde og Lykſalighed; man ſpadſerede og fordeelte ſig efterhaanden i Partier.

Den eneſte, man ſavnede, var Eva. Hun blev al-

tid helst hjemme. Dog havde hun maaskee i Dag ladet sig overtale, havde hun ikke følt sig saa forunderligt afkræftet.

Stille og eensom sad hun nu hjemme paa Gaarden i den store, tomme Dagligstue. Det var i Skumringen, hun lod Arbeidet hvile, det smukke, tankefulde Die saae hen for sig; Tanker, vi ikke tør affløre, bevægede sig i hendes Bryst.

Pludselig gik Døren op, og Vilhelm stod foran hende. Under Spadseretouren havde han listet sig bort. Eva var alene hjemme, vidste han; Ingen vilde falde paa, at han besøgte hende, Ingen vilde drømme om deres Samtale.

„De her!“ udbrød Eva, i det hun saae ham.

„Nødvendigheden!“ svarede han. „Jeg har listet mig fra de Andre, Ingen veed jeg er her. Jeg maa tale med Dem, Eva. Imorgen reiser jeg bort; men jeg kan ikke reise rolig og glad, uden at vide — hvad dette Øieblik maa afgjøre!“

Eva reiste sig, hendes Kinder brændte, hendes Øine saae mod Jorden. „Hr. Baron —!“ stammede hun. „Det passer sig ikke, at jeg bliver her —!“ hun vilde forlade Værelset.

„Eva!“ sagde Vilhelm, og greb hendes Haand. „De veed, jeg elsker Dem! min Følelse er oprigtig! giv mig et Ja, og det skal være mig helligt som en Eed. Da reiser jeg livsglad, som man skal reise. Det skal

ſtaae i mit Hjerte, lyde for mine Øren, hver Gang Synd og Friſtelſe møde mig! det vil holde mig opreiſt, bringe mig god og uforbærvet tilbage! min Kone ſkal De være! De har Aand og Adel dertil! Eva! i Guds Navn, gjør mig ikke til en ſygelig, livskjed Skrantning.

„O Gud!“ udbrød hun, og braſt i Graad, „jeg kan ikke og — vil ikke! De glemmer, jeg kun er en fattig Pige, der ſkylder Deres Moder Alt! mit Ja vilde bedrøve hende, og eengang fortryde Dem! jeg kan ikke —! jeg elſker Dem ikke!“ tilføiede hun med ſkjælvende Stemme.

Vilhelm ſtod taus.

Pludſeligt greb Eva i Klokkeſtrængen.

„Hvad gjør De?“ udbrød han.

Tjeneren traadte ind.

„Vil De bringe Lys!“ ſagde hun, „men først maa De hjælpe mig diſſe Blomſter ned i Haven. De have godt af at ſtaae i Natteduggen!“

Tjeneren adlød, hun tog ſelv een af Potterne, og forlod Værelſet.

„Jeg elſker Dem ikke!“ gjentog Vilhelm ſtille for ſig ſelv, og vandrede tilbage til Selſkabet, hvor Alt aandede Glæde og Lykke.

I Haven var Aftenbordet dækket, Lyſene brændte i den frie Luft, uden at Luen viftede; det var en Sommeraften, deilig, ſom Sydens October; Reſedaerne duftede,

og mellem de høie Fyrretræer, Nordens Pinier, knaldede Kanonen, da Sophies Skaal blev drukket.

Næste Morgen sad Veemod paa de Ansigter, som igaar smilte saa glade. Reisevognen holdt for Døren. Den kjære Moder og Søstrene græd, de kysſede Vilhelm og rakte Otto Haanden.

„Farvel!“ sagde Louise, „glem os ikke!“ og hendes grædende Blik hvilte paa Otto. Eva stod taus og bleg.

„De vil ikke glemme mig!“ hvidskede Otto, i det han greb Louises Haand. „Deres Søster skal jeg glemme!“

Vognen rullede afsted; Vilhelm kastede sig tilbage i et Hjørne af den; Otto saae endnu eengang tilbage, de stode alle og viftede med hvide Tørklæder.

XXII.

„In one short speaking silence all conveys —
And looks a sigh and weep without a tear.“
Barretts Women.

„Erlaß uns unsere Schulden,
Wie selbst wir Andern gethan;
Entfern von uns den Versucher,
Verschließ uns des Bösen Bahn.
A. v. Chamisso.

Vi følge ikke med Vennerne, men blive tilbage i Fyen, hvor vi ville gjøre en dristigere Reise, end de, nemlig

een og tyve Aar tilbage i Tiden. Vi ville lade Begivenhederne ved Ottos Fødsel synligt træde frem for os. Det er altsaa et Spring tilbage, fra 1830 til 1810. Vi blive i Odense, den gamle By, som skal have sit Navn efter Odin.

Almuen der, har endnu et Sagn om Oprindelsen til Byens Navn. Paa Næsbyhoveds Bakke*) stod engang et Slot; der boede Kong Odin med sin Gemalinde; da var Odense endnu ikke til, men dens første Gaard stod under Bygning**). Hoffet var uenigt om hvad den nye By skulde kaldes; efter lang Uvished blev man enig om, at de første Ord, Kongen eller Dronningen kom til at sige næste Morgen, skulde blive dens Navn. I den tidlige Morgen vaagnede Dronningen, og saae fra Vinduet hen over Skoven. Byens første Gaard var reist, Tømmermændene havde hængt en stor Krands med Glimmerguld høit over Tagets Sparreværk. „Odin see!" raabte Dronningen. Da blev Byen kaldt „Odinsee", hvilket Navn siden ved daglig Tale er udartet til Odense.

Spørger man et Barn i Kjøbenhavn, hvorfra vel de smaa Børn hentes, da er Svaret: „ude fra Peblingesøen". De odenseiske Smaae kjende ikke til Peblingesøen, de sige: „vi ere hentede fra Rosenbækken,"

*) Ikke langt fra Byen, ved Odense Kanal; den findes beskrevet i Wedel Simonsens: Borgruiner.

**) Stedet angives at være ved den nu saakaldte „Korsgade."

en lille Bæk, som først i de sidste Aar er blevet nobiliteret, ligesom i Kjøbenhavn „Krystalgaden", med et det forvigemodsat Navn; den løber midt igjennem Odense, og skal i ældre Tider, forenet med Odense Aae, have dannet en Ø, hvorpaa Byen dengang laae; herfra udlede Andre Navnet Odense som: Odins Ei eller Odins Ø. Hvorledes det nu har sig eller ikke, Bækken løber der endnu, og 1810, da den saakaldte Piledam ved Vesterport ikke var fyldt, stod den, især om Foraaret dyb og vandrig. Ofte gik den over sine Bredder, op i de smaa Haver, der omslutte den paa begge Sider. Den løber saaledes skjult gjennem Byen, indtil den naaer Nørregade, her træder den et Øieblik frem, men dukker derpaa ind under selve Gaden, og som en lille Flod strømmer gjennem Kjælderen af den gamle Amtsstue, som den berømte Oluf Bagger*) har bygget.

Det var ud paa Eftermiddagen i Sommeren 1810; Vandet var temmelig høit i Bækken, dog stode to Badstuekoner derude, Svømatten var bundet dem fast om Livet; med Tærskelen bankede de Tøiet paa deres Toestol. De vare i en dyb Samtale, men Arbeidet gik uforstyrret.

*) Han var saa riig, at da engang Frederik den Anden besøgte ham, lod han Værelset varme med Kaneel. Mere om denne mærkværdige Mand findes i Thieles danske Folkesagn, anden Samling; hans Slægt lever endnu i Odense, nemlig: Bogtrykker Ch. Iversens Familie, der opbevarer flere Curiosa, som have tilhørt ham.

„Ja," ſagde den ene, „heller lidet med Ære, end meget med Vanære! hun er dømt! imorgen ſkal hun gaae med Fiddelen. Det er viſt og ſandt! jeg veed det af Trompeterens Karen og af Stodderkongens Kone!*) de to fare ikke med Løgn!"

„Ih, min Jeſus!" udbrød den anden og lod Tærſkelen ſynke, „ſkal Johanne Marie gaae med Fiddelen? den kjønne Pige, der ſaae ſaa ſtikkelig ud og klædte ſig ſaa godt!"

„Ja, det var Ulykken!" ſagde den anden; „ſtort ſkulde det være —! Nei, lad enhver beholde ſit! ſiger jeg hver Dag til mine Børn. Ovenpaa den ſøde Kløe kommer den bittre Svie! Heller maa man arbeide, ſaa Blodet ſtaaer En ud af Neglerødderne."

„Ih, ſee dog!" ſagde den anden, „der gaaer det gamle Skind, Johanne Maries Fader. Det er en honet Mand, han var ſaa glad for den Datter, og imorgen ſkal han ſelv binde hende Fiddelen paa. Men ſkulde hun virkelig have ſtjaalet?"

„Hun har ſelv tilſtaaet!" ſagde den anden, „og Oberſten er ſtrix paa det. Jeg troer, Gevaldigeren**) gik derind."

„Oberſten ſkulde holde ſin egen Søn i Tømme. Det er en ſlem Knægt; forleden, da jeg bøgede Garn der, og

*) Stodderkonge o: Fattigfoged.

**) Profos ved de Militaire; blandt andre af hans Forretninger er den, at ſkjære Pileqviſtene til Spidsrodsløben.

jeg var lystig, som jeg altid er, kaldte han mig „Qvind"; havde han sagt „Qvinde", det skulde jeg ikke have kjæret mig om, for det har en anden Mening, men „Qvind" er grovt! — — Ei, der seiler hele Menuetten!" skreg hun pludseligt, idet Lagenet, hun havde slynget om Toestolen, gik løst og flød med Strømmen; hun løb efter og Samtalen var afbrudt.

Den gamle Mand, de havde seet og beklaget, gik ind i den store Gaard tætved, hvor Oberstén boede; hans Blik hvilede paa Jorden, en dyb, stille Smerte laae i det rynkede Ansigt; sagte drog han i Klokkestrængen og bukkede dybt for den fortklædte Dame, som aabnede for ham.

Vi kjende hende, det var den gamle Rosalie, dengang tyve Aar yngre, end da vi saae hende paa Jyllands Vestkyst.

„Gode gamle Mand!" sagde hun og lagde venligt sin Haand paa hans Skulder. „Oberst Thostrup er nok streng, men umenneskelig er han ikke, og det vilde han være, lod han ham imorgen gjøre Tjeneste. Oberstén har sagt, at Gevaldigeren kunde blive hjemme!"

„Nei!" sagde den Gamle. „Vor Herre vil give mig Styrke! Gud skee Lov, at Johanne Maries Moder har lukket sine Øine, hun skal ikke see den Elendighed! Vi have ingen Skyld deri!"

„Ærlige Mand!" sagde Rosalie. „Johanne var altid saa god og skikkelig og nu —!" hun rystede med

Hovedet. „Jeg vilde have svoret for hende; men hun har jo selv tilstaaet!“

„Retten maa have sin Gang!“ sagde den Gamle og Taarerne strømmede ham ned over Kinderne.

I det samme gik Døren op, og Oberst Thostrup, en høi, mager Mand med et skarpt Blik, stod foran dem. Rosalie forlod Værelset.

„Gevaldiger!“ sagde han, „imorgen er han fritaget!“

„Hr. Oberst, det er min Pligt at være der, og, tør jeg sige et ringe Ord: Folk vilde tale ilde om det, blev jeg borte.“

Næste Formiddag var alt fra den tidlige Morgenstund Pladsen, hvor Raadstue og Hovedvagt ligge, opfyldt med Mennesker; de vilde see den kjønne Pige gaae med Fiddelen. Tiden begyndte at blive dem lang, og endnu visste sig intet af hvad de ventede paa. Skildvagten, som gik sine afmaalte Skridt fra Skilderhuset og tilbage igjen, kunde heller ikke give Besked. Raadhuusdøren var lukket, Alt gav saaledes Anledning til det Rygte, der pludseligt udbredte sig, at den smukke Johanne Marie allerede for en Time siden havde gaaet med Fiddelen ind i Raadstuegaarden, og at saaledes Ingen fik det at see. Uagtet det ganske stred mod sund Fornuft, da jo Straffen just bestod i Offentligheden, fandt det megen Tiltro og vakte stor Uvillie.

„Det er lumpent!“ sagde en simpel Kone, i hvem vi

gjenkjende den ene Vadskerkone, „det er lumpent, saaledes at holde Folk for Nar! Slidt og slæbt, som et Dog, har jeg igaar, og saa skal man her, i to Klokketimer, staae sig stiv i Benene, uden at faae Noget at see!"

„Det tænkte jeg nok," sagde en anden Kone, „et glat Ansigt har mange Venner! hun har nok vidst at vinde de Store for sig!"

„Troer Du ikke," spurgte en Tredie, „at hun har været gode Venner med Oberstens Søn?"

„Ja, for vilde jeg have sagt nei, for hun saae meget skikkelig ud, og Forældrene har der aldrig været at sætte ud paa; men har hun stjaalet, som vi veed hun har, da kan hun ogsaa have været los paa Traaden. Oberstens Søn er en vild Fugl. Svire og sværme gior han i Smug! Vi Andre veed meer, end Faderen; han har avet ham galt; for megen Haardhed sætter ondt Blod!"

„Gud hjælpe mig, nu gaaer det an!" afbrød den anden Kone, idet en Afdeling af Soldater marscherede ud af Vagten og, i Afstand fra hinanden, indeslutede en fri Plads. Nu aabnedes Døren til Raadhuset og to Politibetjente, samt et Par Vægtere, ledsagede den Dømte, der var ført Fiddelen. Denne er et Træaag, lagt over Delinquentens Skulder; et Stykke af Træet gaaer frem foran, heri ere Hænderne knæblede; ovenover staae to Jernbøiler, den forreste med en lille Klokke, den anden derimod med en lang Rævehale, som hænger den Dømte ned af Ryggen.

Pigen syntes neppe mere end nitten Aar, og var af en usædvanlig smuk Figur, Ansigtet ædelt og fiint formet, men dødblegt; dog saae man intet Udtryk af Smerte eller Skam, hun syntes Billedet af en Bodfærdig, som stille fuldfører sin Poenitentse.

Hendes gamle Fader, Gevaldigeren, fulgte langsomt efter, hans Blik var fast, ingen Mine antydede, hvad der foregik i hans Sjæl; taus tog han Plads ved en af de murede Piller foran Vagten.

En stærk Mumlen opstod blandt Mængden, da de saae den smukke Pige og den stakkels gamle Fader, der selv maatte see paa Datterens Vanære.

En spættet Køterhund slap ind i den aabne Kreds; Pigens eensformige Gang midt paa Pladsen, den lille Klokkes Ringning og Rævehalen, som bevægede sig i Vinden, tirrede Hunden, den begyndte at gjøe og vilde bide i Rævehalen. Vægterne jog Hunden bort, men den kom snart tilbage igjen, vovede sig vel ikke ind i Kredsen, men stak Hovedet frem og udstødte sin Bjæffen.

Mængden, som alt ved Pigens Skjønhed og ved Synet af den gamle Fader, var bragt til Medlidenhed, bragte nu dette Tilfælde igjen i et lystigt Lune; man loe og fandt det Hele saare moersomt.

Timen var omme, Fiddelen skulde løses af. Gevaldigeren nærmede sig, men, idet han hævede Haanden op

mod Aaget, vaklede den gamle Mand og sank i det samme tilbage paa den haarde Steenbro.

Rundt om afpressede dette et Skrig, kun den unge Pige stod taus og ubevægelig; hendes Tanke syntes langt borte, dog troede Enkelte at have seet hende presse Dinene til, men det havde da været kun øieblikkelig. En Betjent løste hende fra Fiddelen; hendes gamle Fader blev baaret ind i Vagten, to Betjente førte hende ind paa Raadhuset.

„See, nu er det forbi!" sagde en gammel Handskemager, der var blandt Tilskuerne. „Næste Gang kommer hun da i Tugthuset!"

„O, derinde have de det ikke saa galt!" svarede en Anden. „De synge og tralleralle hele Dagen, og behøve ikke at sørge for Føden!"

„Ja, men det er ogsaa Føde derefter!"

„Den er ikke saa gal! mangt et fattigt Menneske vilde takke sin Gud for den, og Johanne Maria sik nok det Bedste! hendes Moster er jo Spisekone derinde, og det veed vi, Spisekonen og Inspecteuren, de hænge sammen. Den Historie, kan jeg tænke, tager da Livet af den Gamle. Han fik rigtig et godt Bump, da han faldt i Steenbroen; man kunde høre, hvor det dunkede!"

Mængden skiltes ad.

Den Sidstes onde Stemme spaaede Sandhed.

Tre Uger efter bare sex Soldater en flettet, gruul Straakiste ud fra et fattigt Huus i „Paaskestræde." Den

gamle Gevaldiger laae, med bruſtne Øine og foldede Hænder, i Kiſten. Inde i Kammeret ſad paa Sengefjællen Johanne Marie, hvid i Anſigtet ſom den Døde, man bar bort. En medlidende Nabokone greb hendes Haand, nævnede hende et Par Gange ved Navn, før hun hørte det.

„Johanne, kom ind til mit! ſpiis en Skaal Ærter og hold Livet i ſig, om ikke for hendes egen Skyld, ſaa dog for Barnet, hun bærer under Hjertet!“

Pigen udſtønnede et forunderligt Suk. „Nei, det er ikke ſaa!“ ſagde hun og preſſede Øinene ſammen.

Goblidende drog Nabokonen hende med ſig.

Et Par Dage gik; da trædte en Morgen to Politibetjente ind i det fattige Kammer, hvor Gevaldigeren havde boet. Johanne Marie kaldtes igjen for Retten.

Et nyt Tyverie var begaaet hos Oberſtens. Roſalie ſagde, at hun alt i mange Tider havde ſavnet det Bortkomne, men meente at det var bedſt at glemme det. Oberſtens heftige Gemyt og hans Forbittrelſe paa Johanne Marie, der, ſom han ſagde, havde ved ſin ſlette Opførſel dræbt den gamle, ſkikkelige Fader, fordrede hende igjen for Retten, at Tingen nøiere kunde underſøges.

Roſalie, der, indtaget af Pigens Skjønhed og nydelige Væſen, endnu holdt meget af hende, var denne Gang rolig, vis paa, at hun vilde benægte Alt, Tyveriet var jo ſkeet i de ſidſte Dage. Dette kom man ogſaa ſnart efter; Johanne Marie var neppe deelagtig deri;

men til de Fleſtes Forundring tilſtod hun ſtrax, hun havde taget det, og tilſtod med en Rolighed, ſom forbauſede Alle. Hendes ædle, ſmukkformede Anſigt ſyntes blodløſt, de mørkeblaae Øine ſtraalte med en Glands, ſom den Feberſyges; Skjønheden, den tilſyneladende Ro og dog denne Forhærdelſe i Laſt, frembragte et forunderligt Indtryk paa Tilſkuerne.

Hun dømtes til Odenſe Tugthuus. Foragtet og forſkudt af den bedre Menneſkehed gik hun til ſin Straf. Ingen havde drømt om, at under en ſaa ſmuk Maſke kunde være et ſaa fordærvet Sind.

Hun blev ſat til Skotrokken; ſtille, indeſluttet i ſig ſelv, fuldførte hun der det Arbeide, man paalagde hende. De andre Fangers raa Glæde tog hun ingen Deel i.

„Du ſkal ikke lade Dig forknytte, Johanne Marie!“ ſagde tydſke Heinrich, ſom ſad ved Væven. „Syng med, ſaa det ryſter i Jernſtængerne!“

„Johanne, Du har lagt din Fader i Graven!“ ſagde Spiſekonen, hendes Beſlægtede. „Hvo har faaet Dig paa de gale Veie?“

Johanne Marie taug; de ſtore, mørke Øine ſaae ſtille hen for ſig, medens hun dreiede Rokken.

Fem Maaneder gik hen, hun blev ſyg, dødſyg, fødte en Dreng og en Pige, to ſmukke, velſkabte Børn, kun at Pigen var ſaa ſpæd og fiin, ſom om Livet hang ved en Traad.

Den døende Moder kyssede de Smaa og græd; det var første Gang man herinde havde seet hende græde. Spisekonen sad alene hos hende ved Sengen.

„Slaa ikke Haanden af de uskyldige Børn!“ sagde Johanne Maria. „Sig dem engang, naar de blive større, at deres Moder var uskyldig! Min evige Frelser veed det, jeg har aldrig stjaalet! uskyldig er jeg og var det, da jeg gik til Spot udenfor Vagten og nu jeg sidder her!“

„Ih Jesus dog! hvad siger Du?“ udbrød Konen.

„Sandhed!“ svarede den Døende. „Gud være mig naadig! — mine Børn —!“

Hun sank tilbage paa Leiet og var død!

XXII.

O wunderschön ist Gottes Erde,
Und werth, darauf vergnügt zu seyn!
Hölty.

Vi vende igjen tilbage til den fyenske Herregaard, til Familien, vi for forlod; men Efteraar og Vinter ere gaaede, medens vi dvælede i Fortiden. Otto og Vilhelm have alt været ti Maaneder borte. Det er Foraaret 1832.

Kammerjunkerens og Sophies Bryllup stod, efter hendes Ønske, den anden April, da den Dato vil være udødelig i Danmarks Aarbøger. I Hjemmet, hvor kun

Mama, Louiſe og Eva levede, var nu blevet ſtille. Hele Vinteren igjennem havde Eva ſkrantet. Maaned for Maaned blev hun ſvagere, dog lignede hun ikke Blomſterne, der henvisne; man fandt intet Udtryk af Sygelighed hos hende, det var meer, ſom om det Sjæleligе overvældede det Legemlige, hun lignede Aſtrallampen, der opfyldes af Straaler og næſten ſynes en ætheriſk Gjenſtand. De mørkeblaa Øine havde et eget Udtryk af Aand og Følelſe, ſom greb ſelv det ſimple Tyende paa Gaarden. Lægen forſikkrede, at Evas Bryſt var ſtærkt, hendes Sygdom var en Gaade. En ſmuk Sommer vilde virke velgjørende paa hende.

Vilhelm og Otto ſkreve ſkiftevis. Det var en Feſtdag, hvergang Brev indtraf, da blev Kaartet og Grundtegningerne af de ſtore Byer tagne frem. Louiſe og Eva gjorde da Reiſen med.

„I Dag ere de der! imorgen der!“ udbrøde de.

„Hvor jeg ret under dem begge at ſee diſſe Herligheder!“ ſagde Louiſe.

„Det deilige Schweits! ſukkede Eva, „hvor den Luft maa være friſk at aande! hvor man der maa føle ſig vel.

„Kunde Du komme derhen Eva,“ ſagde Louiſe, „da blev Du viſt nok raſk.“

„Her har jeg det ſaa godt, her er jeg ſaa lykkelig!“ ſvarede hun. „Jeg er ogſaa Gud ret taknemmelig derfor! hvor

kunde jeg have haabet en saadan Fremtid, som denne? Gud belønne Dem og deres gode Moder derfor! Engang var jeg saa ulykkelig, men nu har jeg dobbelt faaet Oprejsning for al min Sorg og Tilsidesættelse. Jeg er saa glad, og derfor vil jeg saa gjerne leve."

„Ja leve skal Du just!" sagde Louise, „hvor kommer Du nu til at tænke paa Døden? I Sommer bliver Du fuldkommen rask, siger Lægen. Kan Du for mig skjule nogen Sorg? — Eva, jeg veed nok, min Broder elsker Dig!" —

„Det vil han glemme derude!" sagde Eva, „det maa han glemme! kunde jeg være utaknemmelig? Vi passe ikke for hinanden!" Hun talte om sin Barndom, om forsvundne sørgelige Dage. Louise lagde sin Arm paa hendes Skulder, de talte til langt ud paa Aftenen, og Taarerne stode Louise i Øinene.

„Kun Dem kunde jeg fortælle det!" sagde Eva. „Det er mig som en Synd, og dog er jeg uskyldig; min Moder var det ogsaa, min stakkels Moder! Hendes Synd var Kjærlighed, hun opoffrede Alt, mere, end en Qvinde maa. Den gamle Oberst var streng og heftig, hans Vrede skal være gaaet til Raserie, hvori han ikke vidste, hvad han gjorde. Sønnen var ung og vild, min stakkels Moder en fattig Pige, men saare smuk, sagde man; han talte for hende, og hun blev et ulykkeligt Væsen; det følte hun selv. Oberstens Søn bestjal sin Fader, og en

gammel Dame der i Huset. Man savnede det, som var taget. Faderen havde dræbt Sønnen, havde han erfaret, hvorledes det egentlig var; derfor søgte Sønnen i sin Nød til min stakkels Moder, talte for hende, bad hende hjælpe og tage Skylden paa sig. Det Hele, som vilde møde hende, var kun at komme af Tjeneften, meente han. Hun syntes, med Æren var Alt tabt, hun havde jo alt givet ham det Bedste, hun eiede; i Smerte og overvældet ved hans Bønner, sagde hun: ja! Min Fader har været ond og fordærvet!" — Eva brast i Graad! —

„Du kjære, gode Pige!" sagde Louise og kysfede hende paa Panden.

„Min stakkels Moder blev dømt til en vanærende Straf. Jeg kan ikke nævne den. Derfor har jeg aldrig havt Lyst til at komme til Odense. — Den gamle Dame i Oberstens Huus skjulte, af Gobhed, sit Tab, men ved en Hændelse kom man efter det. Oberften blev meget forbittret; min Moder var overvældet af Skam og Ulykke, den første Feil havde styrtet hende i dem alle — Hun kom i Straffeanstalten i Odense. Oberstens Søn gik kort efter bort med et Skib. Min ulykkelige Moder var foragtet; Ingen vidste, at hun af Fortvivlelse og Kjærlighed bar en Skjændsel, hun ikke fortjente; først paa sit Dødsleie, da min Broder og jeg bleve fødte, sagde hun en Beslægtet, at hun var uskyldig. Som en Forbryderske blev hun en Morgenstund baaret i en Straakiste til Gra-

ven. Et ſtort og ædelt Hjerte blev ukjendt bragt til de Døde!"

„Du havde en Broder?" ſpurgte Louiſe og hendes Hjerte bankede ſtærkere. Døde han? hvor bleve I ſtakkels Børn?" —

„Spiſekonen derinde beholdt os. Jeg var lille og ſvag. Min Broder derimod ſtærk og fuld af Liv. Han levede meeſt mellem Fangerne, jeg ſad i det lille Kammer med min Dukke. Vi vare nok i vort ſjette Aar. Da bleve vi Børn hentede op til den gamle Oberſt. Sønnen var død ude i fremmede Lande, men før ſin Død havde han ſkrevet den Gamle til, fortalt ham ſin Forbrydelſe, min Moders Uſkyldighed, og at vi vare hans Børn! Jeg ſkal have lignet min Fader ſaa meget. Den Gamle ſagde ſtrax ſaa vredt, da han ſaae mig: „Hende vil jeg ikke have!" Jeg blev hos min Plejemoder. Min Broder ſaae jeg aldrig ſiden, Oberſten forlod Byen med ham!"

„O Gud!" ſagde Louiſe. „Du har dog nogle Papirer derom. Kjender Du ikke din Broder? Det er umueligt andet, — Du er Ottos Søſter!"

„O Gud!" ſagde Eva, hendes Hænder ſkjælvede, hun blev bleg ſom et Lig!

„Du beſvimer!" raabte Louiſe og ſlyngede ſin Arm om hendes Liv, kyſſede hende paa Pine og Kinder. „Eva! han er din Broder! den kjære gode Otto! O!

han vil ogsaa blive lykkelig ved Dig! ja dine Øine ere hans! Eva, Du elskelige Pige!“ —

Louise fortalte hende da, hvad Otto havde betroet hende, fortalte om tydske Heinrich, og hvorledes Otto hjalp Sidsel bort, hvorledes de mødtes.

Eva brast i Graad. „Min Broder! O Gud maa jeg dog leve! leve og see ham! Livet er saa smukt! Jeg vil ikke dø!“

„Glæden vil gjøre Dig stærk! der er ingen Tvivl om, han er din Broder. Vi maae fortælle Mama det! O Gud, hvor hun ogsaa vil blive forneiet, og Otto vil ikke længer sørge og lide, som før. Dig kan han være stolt og glad ved! O kom, kom!“ hun førte Eva med til Moderen, der alt var til Sengs, men hvor kunde Louise blive til næste Morgen?

„Herren velsigne Dig, mit gode Barn!“ sagde Fruen og trykkede et Kys paa hendes Pande.

Eva fortalte dem nu, hvorledes Oberstен havde givet hendes Plejemoder en bestemt Sum, men det var engang for alle, havde han sagt. Da siden Plejemoderen døde, fik dog Eva endnu to hundrede Rigsdaler, og for disse tog den Afdødes Søstre hende til sig; med hende kom hun til Kjøbenhavn og ud i Nybodet, hun var da ti Aar gammel. Hun maatte vugge et lille Barn, Broder kaldte hun det, den lille Jonas var det. Alt som hun voxte til, fortalte de hende, at hun var smuk. Det var

nu henved fire Aar siden, da blev hun en Aften forfulgt af to unge Herrer, den ene kjende vi, vor moralske Hans Peter. En Morgen kom Evas Pleiemoder med et Forslag, som bragte Pigen til Fortvivlelse. Contoirchefen havde seet hende, og vilde nu kjøbe den smukke Blomst; hans egen hjemme var jo alt en gammel Papaver, som havde skudt sine sex Afslæggere. Da forlod Eva Huset, og kom til de brave Folk i Roeskilde, og fra den Dag havde Gud ret været hende god. Hun sank knælende ned for den gamle Frues Seng. Hun var ikke mellem Fremmede; en Moder og en Søster græd med den Lykkelige.

„O maatte jeg leve!" bad Eva i sit Hjertes Dybde. Som en Forklaret stod hun for dem. Gjennem Taarer straalede Diet Glæde.

Næste Morgen følte hun sig forunderligt angrebet. Hendes Fod vaklede, Kinderne vare som Marmor. Hun satte sig i den varme Sol, som strømmede gjennem Ruderne. Udenfor stode Træerne med store, halvt udsprungne Knopper, een mild Nat kunde gjøre Skoven grøn, bringe Sommer. Men Sommeren var alt i Evas Hjerte, der var Livslyst og Glæde. De store tankefulde Øine hævede sig taknemmeligt mod Himlen. „Lad mig ikke døe nu, gode Gud!" bad hun, og Læberne bevægede sig i blode Melodier, sagte, som naar Luftningen gaaer over de spændte Strenge.

Det varme Solskin, Blomstens Duft,
O lad mig det ei miste!
Jeg drikke vil den friske Luft,
Ei lægges i min Kiste!
Derind ei Lysets Straaler naae,
Ei Menneskenes Stemme!
Der savner jeg de Blomster smaa,
Og Vennerne mig glemme!

Nu Livet jeg at skatte veed,
Jeg vil det fast omarme!
I Graven er ei Kjærlighed,
Ei Toner, Lys og Varme!
Der ligger Jorden, fast og tung,
Jeg kan ei Laaget hæve —!
Mit Blod er varmt, min Sjæl er ung!
Jeg vil saa gjerne leve!

Hun foldede Hænderne, det blev som Blomster og Guld for hendes Øine, langt borte lød Musik, hun vaklede og sank ned paa Sophaen tæt ved. Livet strømmede bort fra Hjertet; men det var en Lyksaligheds Følelse, en Ro, som naar den Trætte bøier sit Hoved for Søvnen.

„Her er Brev!“ raabte Louise fuld af Glæde, og fandt hende hvid og kold. Forskrækket raabte hun paa Hjælp, bøiede sig over hende —

Eva var død.

XXIV.

„Kennſt Du den Berg, und ſeinen Wolkenſteg?
Das Maulthier ſucht im Nebel ſeinen Weg.
Göethe.

Brevet var fra Vilhelm; hver Linie aandede Livs-Lyſt og Glæde.

"Mia cara sorella!"

„Klinger det ikke ſmukt? Det er italienſk! Nu er jeg da i det beſjungne Paradis, men af den meget omtalte blaa Luft har jeg endnu ikke ſeet betydeligt. Her er graat, graat, ſom i Danmark. Otto ſiger rigtignok, at det er ſmukt, at vi have Hjemmets Himmel med os, men jeg er nu ikke ſaa poetiſk. Maden er ſlet ikke god, og Griſeriet ſtikker forfærdeligt af mod hvad vi ere vante til i Schweits, det fortryllende Schweits! Ja, det er en Natur! vi have ogſaa krydſet den, kan Du tro. Men Du ſkal kun høre om Afreiſen, og om Indtrædelſen i la bella-Italia, ſom endnu ſtaaer mig under alle mine Forventninger. Jeg kan nu engang ikke lide dette kraftloſe Folk, ikke udſtaae denne Munkedunſt og Uvidenhed, og ſaa komme vi ogſaa lige fra Schweitſernaturen, fra Skyer og Gletſcher, fra Storhed og Kraft. Vi reiſte noget hurtigt gjennem Rhonedalen, Veiret var graat, men herved fik det Hele en egen Characteer. Skovene paa de høie Klipper ſaae ud ſom Lyngbuſke, Dalen ſelv ſyntes

en Have med Kjøkkenurter, Viin og grønne Enge. Skyerne seilede over og under hinanden, mens Bjergene med Snee forunderligt tittede frem derimellem. Det var en sønderrevet Skyverden, der drog forbi! den vilde Jagt, som ved Daglyset havde formummet sig. Den kyssede, i Flugten, Pissevache. Det Vandfald er slet ikke at foragte. I Brieg hvilede vi nogle Timer, men Klokken to efter Midnat, begyndte Reisen igjen op over Simplon. Det er denne Reise, jeg vil gjøre Eder beskuelig. Otto og jeg sad i Coupeen. Tænk Eder os, i hvide Bluser, Schawlsmützer og med grønne Safians Tøfler, thi Fanden maa reise i Støvler, de pine Fødderne. Vi have begge to Moustacher! jeg har forført Otto. De klæde forbandet godt, og give os noget Imponerende, og det er meget godt, nu vi komme ind i Kjæltringelandet, der maa man see at frappere Røverne. Altsaa, vi kjørte. Det var mørk Nat og dødstille, som i det Moment, Ouverturen begynder til en Opera. Snart skulde jo ogsaa det store Simplon-Teppe rulle op, og vi beskue Tonernes Land. Allerede tæt uden for Byen begyndte Veien at stige, vi kunde ikke see en Haand for os, rundt om styrtede og brusede Vandløb, det var, som hørte vi Naturens Pulse banke. Tæt hen over Vognen gik de hvide Skyer, de syntes gjennemsigtige Marmorplader, der bleve skudte hen over os. Vi havde Daggry, dybt i Dalen

laae endnu Nattens Mørke, en Time gik før det dæmrede der nede mellem de smaa Træhuse.

Det er en Vei, hugget opad Klippen! Giganten Napoleon har ført den gjennem Jordens Rygrad. Ørnen, Napoleons Fugl, fløi, som et levende Vaabenbillede, hen over Mesterens Kjæmpeværk. Her var koldt og graat, Skyer over os, Skyer under os, og Mellemgrunden steile Klippevægge.

I bestemt Afstand fra hinanden findes her Huse, (Relais) opførte for de Reisende, i et saadant drak vi vor Kaffe. Passagererne sad paa Bænke og Borde rundt om den store Kaminild, hvor Granbrændet knittrede. Over tusinde Navne vare skrevne paa Væggen. Jeg morede mig med at skrive Mamas, Dit, Sophies og Evas; nu staae de der, Folk ville troe, I have været paa Simplon. Ude i Forstuen ridsede jeg Jomfruens Navn, og tilføiede: „uden Syæste". Otto var i Tankerne hos Eder. Vi sladdrede vort, for de Andre, caudervelske Sprog, da jeg med eet udbrød: „det er jo Evas Geburtsdag!" jeg huskede det først. I Byen Simplon vilde vi drikke hendes Skaal. Nu gik det afsted. Hvor Gletscherne kunne styrte ned og ødelægge Veien, ere Klipperne sprængte og danne store „Gallerier", gjennem hvilke man ruller tryg mod Faren. Det ene Vandfald fulgte det andet. Intet Rækværk for Veien, kun den sorte, dybe Afgrund, hvor Granerne hævede sig til en uhyre Høide, og dog

ſtak frem kun ſom Pindeværk i den mægtige Klippemuur. Snart vorte intet Træ mere. Det ſtore Hoſpice laae i Snee og Skyer. Vi kom til en Dal. Hvilken Eenſomhed! hvilket Ødel kun nogne Klipper. De ſyntes af Metal, alle havde de et ſpangrønt Skjær. De meeſt forſkjellige Mosarter verlede, foran os kneiſede en mægtig Gletſcher, den ſaae ud, ſom grønt Flakeglas, pyntet med Snee. Hundekoldt var her, men i Simplon var fyret i Kakkelovnen, Champagnen knaldede, Evas Skaal blev drukket, og tænk, i ſamme Moment var en Lavine ſaa galant at ſtyrte. Det var en Kanonade, en Rullen mellem Bjergene. Det maa have ſjunget for Evas Øren. Spørg hende ad. Jeg kan ſee, hvor hun ſmiler.

Nu gik Reiſen mod Italien; men koldt var det og koldt blev det, Naturen tog til i Vildhed, vi kjørte mellem ſteile Klipper. Tænk Dig paa begge Sider en Kampeſteen af en halv Mils Længde, og næſten den halve Høide, dertil Veien ikke bredere, end at netop to Vogne kunne krydſe, da har Du et Billede heraf. Vilde man ſee Himmelen, ſaa maatte man have Hovedet ud af Vognen og ſige opad, og da var det ſom ſaae man nede fra Bunden af den dybeſte Brønd, dunkelt og ſnevert. Hvert Øieblik tænkte jeg: naa! ſkjøde diſſe Vægge ſammen? Vi med Vogn og Heſte, vare kun, ſom Myrer paa en Bautaſteen. Det var Jordens Ribbeen vi kjørte igjennem! Vandet bruſede, Skyerne hang, ſom Fnug ved de graa

Klippesider. I en lille Dal gik Drenge og Piger fvobte ind i Lummehuder, naae, som de vare trukne af Dyrene.

Med et blev Lufton forunderlig mild. Vi saae det første Figenteer ud Veien. Kastanierne hang os ud over Hovedet, vi vare ved Isella, Italiens Grændsebo. Otto sang og var ellevild; jeg studerede de første italienske Vertshuusskilder: "Tabacco e vino." Hvilken frodig Natur! Muismarker og Viitranker —! ja, det var ikke Pindeværk, som i Tydskland! nei, Vinen hang i yppige Guirlander, i store Lovhytter! hellige Born sprang paa Veien, men Himlen var grøn — og det havde jeg ikke ventet i Italien. Fra Domo d'Ossola, saae jeg tilbage paa mit kjære Schweits! ja, det vender rigtignok den smukkeste Side med Italien. Men jeg ilk ikke Lev at see, kjære skulde vi. I Vognen sad en gammel Signorina, hun reciterede Vers og gjorde Øine "che bella cosa!"

Klokken ti vare vi i Baveno, drak Thee og sov, mens Lago maggiore skvulpede under vore Vinduer. Den So sik vi da at see ved Dagen og de borromeiske Øer med! Herre Gud, tænkte jeg, er dette det Hele? Saa stille og smilende have vi det ogsaa hjemme. Fyen skal herefter kaldes Isola bella, og Østersøen er vel stor nok til at kunne kaldes Lago maggiore. Vi kom paa et Dampskib forbi den hellige Borromæus*) til Sesto di Calende: en Præst havde vi embred, han var sær-

*) En kolossal Statue ved Bredden af Lago maggiore.

deles forbauset over, at vi kom saa langveis fra. Jeg viste ham et stort Reisekaart, jeg havde, hvor Lago maggiore var nederst, Hamborg øverst. „Endnu længere borte!“ sagde jeg, „høiere der oppe!“ og han slog Hænderne sammen, ved at høre, at vi vare fra den anden Side det store Landkort. Han spurgte, om vi vare Kalvinister.

Deilige Landskaber flei vi igjennem. Alperne saae ud, som Glasbjergene i Eventyret. De laae bag ved os. Luften var sommervarm, men let som paa de høie Bjerge. Fruentimmerne kastede Kys til os, men de vare ikke kjønne, de gode Damer.

Fortæl Kammerjunkeren, at de italienske Grise ikke have Børster, men en kulsort, glindsende Hud, som Mortianer.

Om Natten kom vi til Milano, hvor vi boe hos Reichmann, faae god Mad og have velsignede Senge, det seer jeg paa! længe vil nok denne Lykssalighed ikke vare! paa den anden Side Appeninerne skal man gaae i Snavs til Ørene, og maa døie Oliver, syltede i Olie, men lad gaae! Otto tager sig ypperligt op, begynder at blive lystig; det er da paa Tiden. Jeg har ogsaa gjort et Slags Svingom, jeg holder af italiensk Musik, men der er da ogsaa en Forskjel at høre den paa Stedet. Der er mere end Melodier, der er Characteer. Det Yppige i Naturen og i Qvindens Former, den lette Henflagren

hos Folket, hvor selv Smerten er Melodie, har vundet mit Hjerte og min Forstand. Ja Reisen forandrer et Menneske!

Kys Mama fra mig! fortæl Eva om Skaalen paa Simplon, og om Lavinen, som rullede, glem det ikke! det er just pointet i mit Brev! fortæl mig saa, hvorledes Eva rødmer derover, smiler, og siger: „han tænkte paa mig!" Ja i Grunden er det nobelt gjort af mig. Min søde Sophie og hendes Kammerjunker, Jacoba og Jomfruen faae en Bouquet af Hilsener, som nu ordentligt maa fordeles. Bare I kunde see mig og Otto med Mousstacher! vi gjøre Indtryk, og det er høist behageligt. Gik kun Dagene ikke saa hurtigt, Livet saa gesvindt.

Questa vita mortale
Che par si bella, e quasi piuma al vento
Che la porta e la perde in un momento.*)

Sige vi Italienere. Du kan vel nok forstaae det?"

Din elskværdige Broder

Wilhelm.

Otto havde skrevet i Marginen af Brevet. „Italien er et Paradiis! her er Himlen tre Gange saa høi, som hjemme. Jeg elsker de stolte Pinier og de mørkeblaae Bjerge. Gid at alle Mennesker kunde see disse Herligheder!"

*) Guarini.

Vilhelm havde tilføiet: „Det er Bravl, hvad han skriver om den italienske Himmel. Vor, der hjemme, er lige saa god. Han er et Skabedyr, veed Du nok! Addio! A rivederci!“

XXV.

— Où peut on être mieux
Qu'au sein de sa famille?
Vieil air.

Du bist Herr in deiner Welt,
Hast Du dich, so hast Du alles!
Mahlmann.

I Sommeren 1833 havde Vennerne været to Aar borte. I eet Aar havde violette Levkøier smykket en Grav paa den lille Landsbykirkegaard.

"Et Hjerte fuldt af Kjærlighed
Indgik til Kjærlighed og Gud!"

læste man paa Stenen.

En visſen Bouquet af Levkøier havde Louiſe fundet gjemt ved Evas Dødeſeddel og Pſalmebog. Det var disſe Blomſter, Vilhelm gav hende hiin Aften i Roeskilde. Mellem de tørre Stilke ſad et lille Papiir, hvorpaa hun havde ſkrevet: „Som disſe Blomſter visne,

lad i min Sjæl den Følelse hendøe, som Blomsterne lærte mig!"

Over Graven duftede nu Levkøien, hendes Kjærlighedø Blomst.

Det var Søndag, Solen skinnede varmt; Menigheden, Gamle og Unge flokkedes under det store Lindetræ, nær ved Evas Grav. De ventede deres unge Præst, der denne Dag skulde prædike tredie Gang.

Herskabet kom vist ogsaa, meente de, for den unge Baron var jo kommet hjem der udenlandø fra; den anden Herre var med, han som vist skulde have Frøken Louise.

„Vor nye Præst er nok værd at høre!" sagde een af Bønderkonerne. „Saadan en ung Mand, der prædiker rigtigt den gamle Tro! saa mild og sagtmodig i Tale, ligesom han var een af vore Lige! Og paa Prædikeskolen —! Gud bevar os! det gik mig lige ned i mine Been, sidst da han talte om Fordømmelsen!"

„Der er Faber!" udbrød Mængden, og Unges og Gamles Hoveder blottedes, Fruentimmerne neiede dybt, i det en ung Mand i Præstekjole gik ind af Kirkedøren. Hans Øine og Læber bevægede sig til et fromt Smil, Haaret var glattet over den blege Pande. „God Dag, Børn!" sagde han.

Det var Hans Peter. Han havde jo „bedste Characteer," havde altsaa faaet det gode Kald og prædikede gribende om Djævelen og alle hans Gjerninger.

Menighedens Sange tonede ud over Gravene, hvor Solen skinnede, hvor Levkøierne duftede og Eva sov, hun, hvis sidste Ønske var at leve:

„I Graven er ei Kjærlighed,
Ei Toner, Lys og Varme!"

Jorden laae fast og tung hen over Kistelaaget.

Ved den anden Psalme holdt en herskabelig Vogn udenfor Kirkegaarden. Begge Vennerne, der nyligt vare komne til Hjemmet i Danmark, gik med Fruen og Louise ind i Kirken. Vilhelm havde Reisen og de to Aar gjort noget ældre, der laae en Skygge af Alvor i det ellers aabne livsglade Ansigt. Otto syntes smukkere, end før; det mørke Udtryk var formildet; klog og tænkende skuede han frem for sig, og der stod Smiil paa Læberne, naar han talte med Louise.

I Prædiken vare Hentydninger paa de Hjemkomne, forresten et blomstrende Sprog og mange Bibelsteder. Menigheden græd derved; de gode skikkelige Folk forstode det nok, at deres unge Baron var uskadt kommet hjem fra alle de Farer, som gives i fremmede Lande.

Til Middag var Præsten inviteret hjem paa Gaarden. Kammerjunkeren og Sophie indtraf ogsaa; men det varede syv lange og syv brede, som Frøken Jacoba udtrykkede sig, før de bleve færdige med Udpakningen og kunde komme ind i Stuen, for de havde med dem deres lille Søn: Fergus, opkaldt efter den kraftige Skotlænder i

Walter Scotts Waverley. Det var Sophies Ønske. Kammerjunkeren gjorde Navnet Fergus til Gussemann, og Jacoba paaskod, det var et Hundenavn.

„Nu skal I see min Tykkert!“ sagde Kammerjunkeren og frembar selv den flirskaarne Dreng, der, med røde tykke Kinder og Polsearme, saae paa dem. „Det er en Kraftmand! her er noget at tage paa! tralla-ralla-ralla!“ og nu dandsede han rundt i Stuen.

Sophie loe og rakte Otto Haanden.

Vilhelm henvendte sig til Huusjomfruen: „Jeg har noget til Dem! noget, jeg haaber faaer Plads i Syæsken. En Mand af bitte smaae Muslingskaller; den er fra Venedig!“

„Gud, derovre fra!“ sagde hun og neiede.

Efter Bordet spadserede man i Haven.

Vilhelm talte allerede om, at han næste Aar gik til Paris igjen.

„Satan!“ sagde Kammerjunkeren. „Nei, saa kan jeg bedre lide Hr. Thostrup! han er patriotisk! han sætter sine Penge i en Gaard. Det er godt Kjøb, De har faaet den for, og ved Weile er kjønt! der er Bjerge og Dale!“

„Der skal min gamle Rosalie boe hos mig!“ sagde Otto. „Det vil hun finde sit Schweitz! Koerne skal faae Klokker om Halsen!“

„Herre Gud! skal nu ogsaa de gjøres til Nar!“ udbrød Jacoba, „det er accurat, ligesom det var Sophie.“

De gik gjennem Alleen, hvor Otto for to Aar siden, grædende, udtalte for Louise sin Smerte. Han erindrede det, et let Suk gled fra hans Læber, men Øiet smilte til Louise.

„Nu føler De Dem dog glad i Hjemmet?“ spurgte hun. „En smukkere Sommerdag, end denne, havde de vist ikke ude.“

„Hvert Land har sine Skjønheder!“ svarede Otto. „Vort Danmark har ikke været Stedbarn. Her hjemme ere Menneskene mig kjærest; dem kjender jeg ogsaa bedst. De, og ikke Naturen, er det, som gjør det hyggeligt. Danmark er et godt Land! her vil ogsaa jeg finde Lykke!“ han greb Louises Haand, hun rødmede og blev taus.

Glade Timer fulgte.

Hver Søndag samledes denne Kreds, men tredie Gang var Glæden større, den var festligere.

Naturen selv havde samme Udtryk. Aftenen var saa smuk, Fuldmaanen skinnede; prægtige sorteblaae Skyer hævede sig, som Bjerge, hiin Side Beltet. Langt ude seilede Skibe, alle Seil vare heisede for at opfange hver Luftning.

Hen under Maanen gik en kulsort Sky, den vilde bringe Kastevinde.

En lille Jagt gled roligt frem paa Søen. Ved Roret sad en Dreng, halv Barn syntes han, det var Jonas, den lille Sangfugl, som Vilhelm engang havde kaldt ham. Sidste Pindse blev han confirmeret, og da var hans Sangerdrøm forbi; dog, det havde ikke bedrøvet ham, derimod havde det ret ligget ham tungt paa Hjertet, at han ikke maatte blive Piber. Hans høieste Ønske havde været, at see sig som Regiments-Piberdreng, da skulde han staae til Confirmation i den røde Uniform, bære Sabel ved Siden og i Chacoen en Fjær, halv saa lang som han selv; saaledes pyntet kunde han da gaae med Pigerne hen i Kongens Have og op paa Rundetaarn, den sædvanlige Tour for fattige Børn i Kjøbenhavn. Confirmationsdagen bestige de det høie Taarn, ret som om de vilde faae et frit Blik paa Verden. Lille Jonas blev derimod confirmeret som Matrosdreng, og sad nu allerede ved Roret i den stille Nat.

Paa Dækket laae to Mænd og sov; en tredie gik roligt op og ned. Pludseligt ruskede denne i een af dem og foer derpaa til Seilene. En Kastevind reiste sig med en Hurtighed og Kraft, saa at Skibet øieblikkelig gik over den ene Side. Mast og Seil dykkede ned i Vandet. Den lille Jonas udstødte et Skrig. Intet Skib var at see i Nærheden. De to Sovende foer netop saa betids op, at de kunde klynge sig i Masten. Kraftigt grebe de i Tougene,

men forgjæves, Sellene hang, som Bly, i Vandet, Skibet reiste sig ikke.

„Joseph Maria!“ udbrød den ene, en Mand med graat Haar og hæslige Træk. „Vi synke! Vandet trænger ind i Rummet!“

Alle tre kravlede ud i den yderste Deel af Skibet, hvor en lille Baad slæbte efter. Den ene sprang deri.

„Min Datter!“ raabte den ældre og bøiede sig mod den snevre Nedgang til Kahytten. „Sidsel, red dit Liv!“ selv sprang han nu i Baaden. „Vi maae have min Datter ud!“ raabte han. Skibets ene Kahytvindue var under Vandet; han sparkede det andet Vindue ind. „Vi synke!“ raabte han, og man hørte et hæsligt Skrig derinde.

Den Gamle var tydske Heinrich, som vilde med dette Skib fra Kjøbenhavn til Sønder-Jylland. Sidsel var Heinrichs Datter, derfor var det han nu anden Gang vilde have hende reddet.

Vandet trængte meer og meer ind i Skibet. Heinrich jog sin Arm gjennem Kahytvinduet, greb i Vandet derinde; pludselig fik han fat om et Stykke af en Kjole, han trak til sig, det fulgte med, men det var kun Skipperens Piekkert, ikke Datteren, som han haabede.

„Skibet synker!“ skreg den anden og greb vildt i Touget, som holdt Baaden fast; forgjæves skar han i det med sin Foldekniv, Skibet hvirvlede rundt, med Baad og

Alt; Luft og Bølger brødes derinde og, som i en Malstrøm, gik det Hele til Dybet. Søen bevægede sig i voldsom Brænding henover Stedet og den blev atter stille. Maanen skinnede roligt paa Fladen, som før; man saae intet Vrag, saae Ingen kjæmpe med Døden.

Det var Klokken tre Qvarteer til eet. I samme Moment slukkedes det sidste Lys paa Herregaarden. Alle vare til Ro.

„Til Paris vil jeg!“ sagde Wilhelm, „til mit herlige Schweits! her hjemme bliver man tungsindig, Levkoierne paa Graven have en Duft, fuld af veemodige Erindringer! jeg maa aande Bjergluft, tumle mig i Vrimlen, saa bliver man lystig, og det er det Bedste i denne Verden!“

Otto lukkede sine Øine, hans Hænder foldede sig. „Louise elsker mig! Jeg er saa lykkelig, at jeg frygter for, at der snart maa møde mig en stor Sorg, saaledes pleier det jo altid at skee. Var dog tydske Heinrich død! Først naar han er borte, kan jeg blive fuldkommen rolig, fuldkommen lykkelig.“